

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
15 JULI 1932 - No. 7

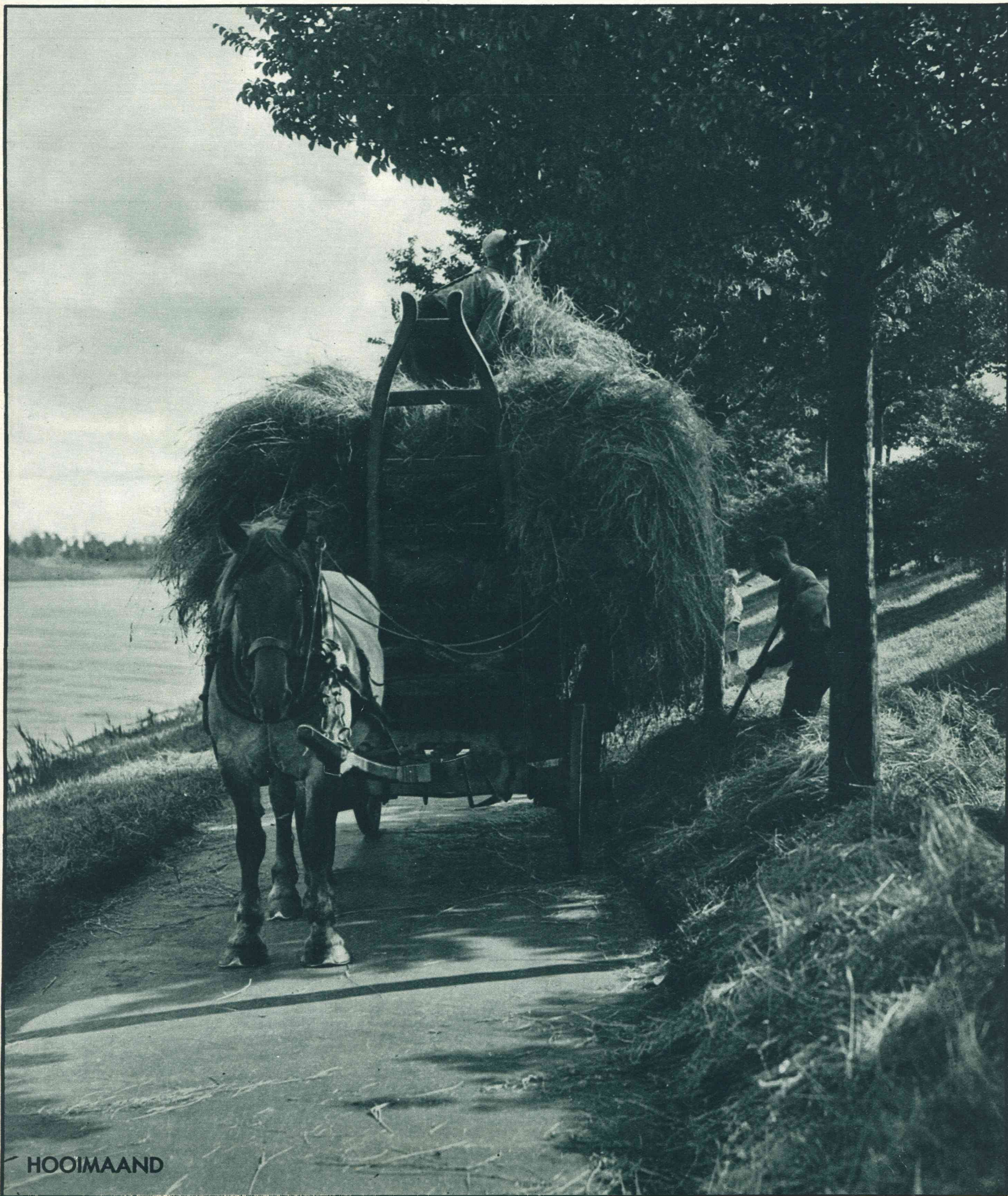
ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

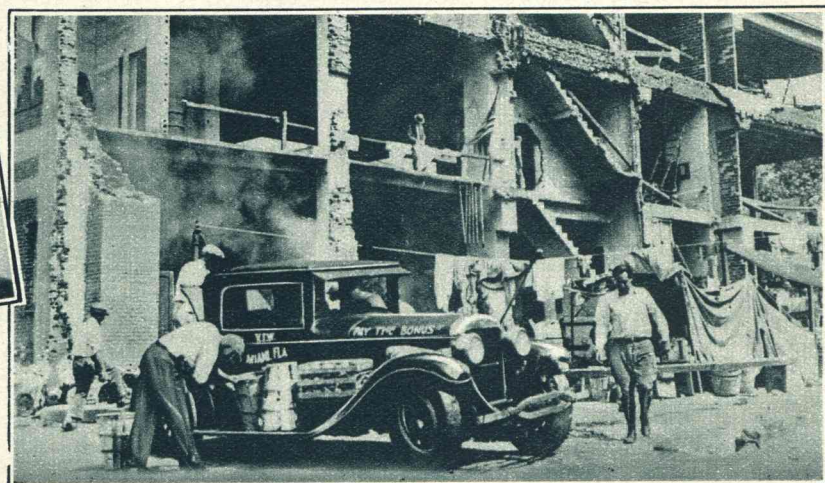
DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

HOOIMAAND

In de Canadeesche stad Montreal verloren vier brandweerlieden het leven bij de blussching van een brand. Op grootsche wijze had de begrafenis plaats; de stoet van de kathedraal naar 't kerkhof, waarvan men hier een gedeelte ziet, was 8 K.M. lang.

't Is tijd voor het twaalf-uurtje, en de pelikanen in den dierentuin laten blijken, meer dan beleefd is, dat zij wel trek hebben.

Zoals bekend trokken Amerikaansche oorlogs-oudgedienden naar Washington om bij de regeering te demonstreeren voor ondersteuning. Zij legerden rondom de regeeringsgebouwen of zochten 's nachts onderdak in half ingevallen huizen, die hen herinnerd zullen hebben aan de loopgraven en onderkomens uit den oorlogstijd.

Engeland heeft ook aardbeien; o.a. in de omgeving van Birmingham worden er veel geteeld, wat jammer is voor de Nederlandsche tuinbouwers. Want hoe meer aardbeien in Engeland hoe minder uitvoer uit ons land daarheen.

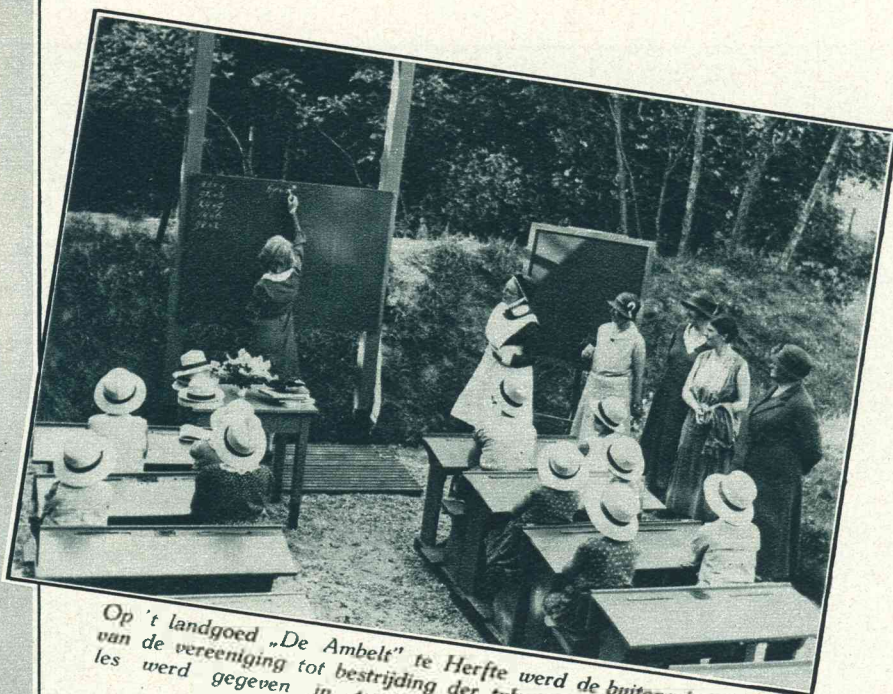
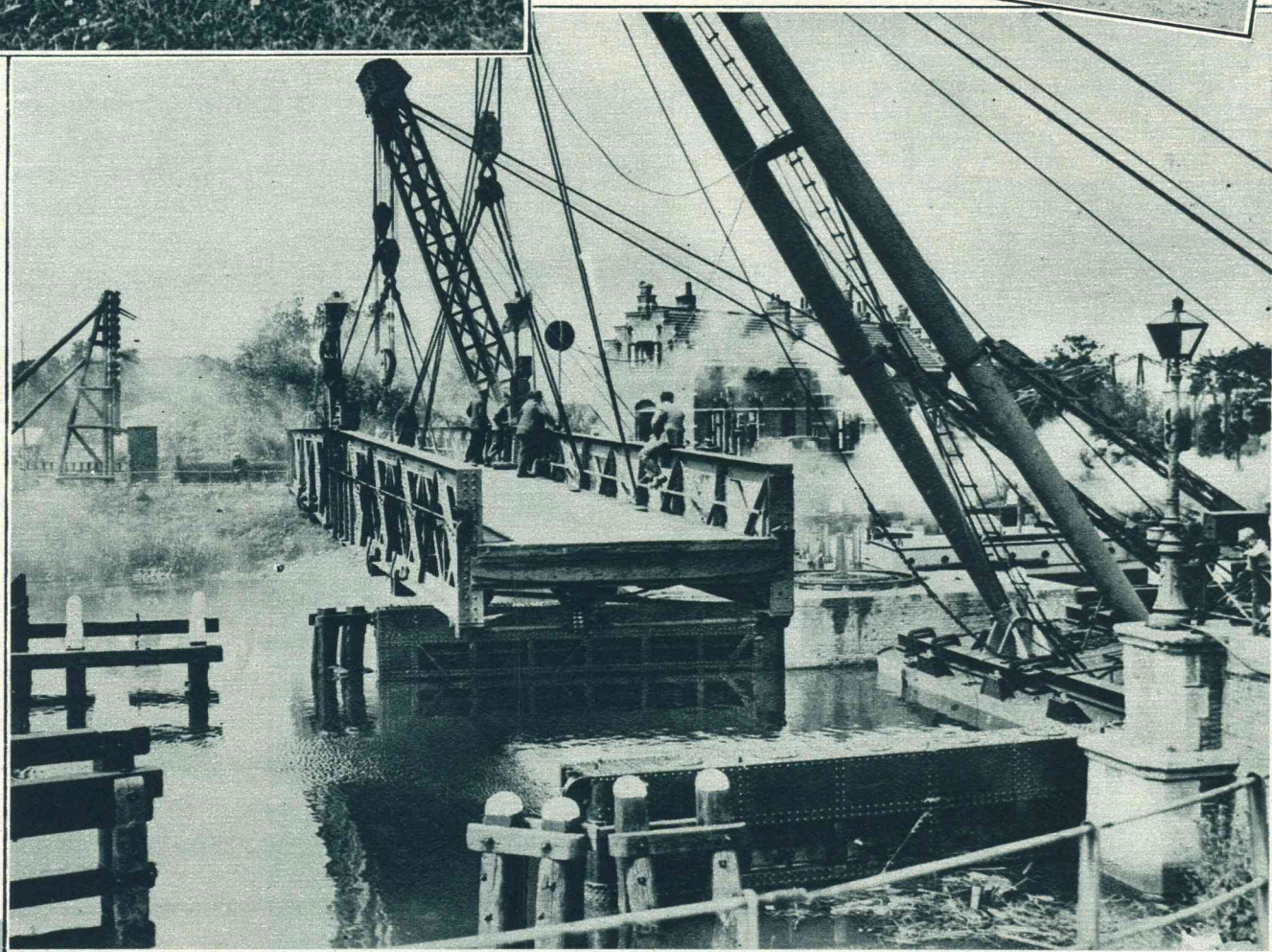
BUITENLANDSCHE POST

In Westkapelle vindt men aan de kust een der weinige windmolens van ons land, die aan zee staan.

Binnenland

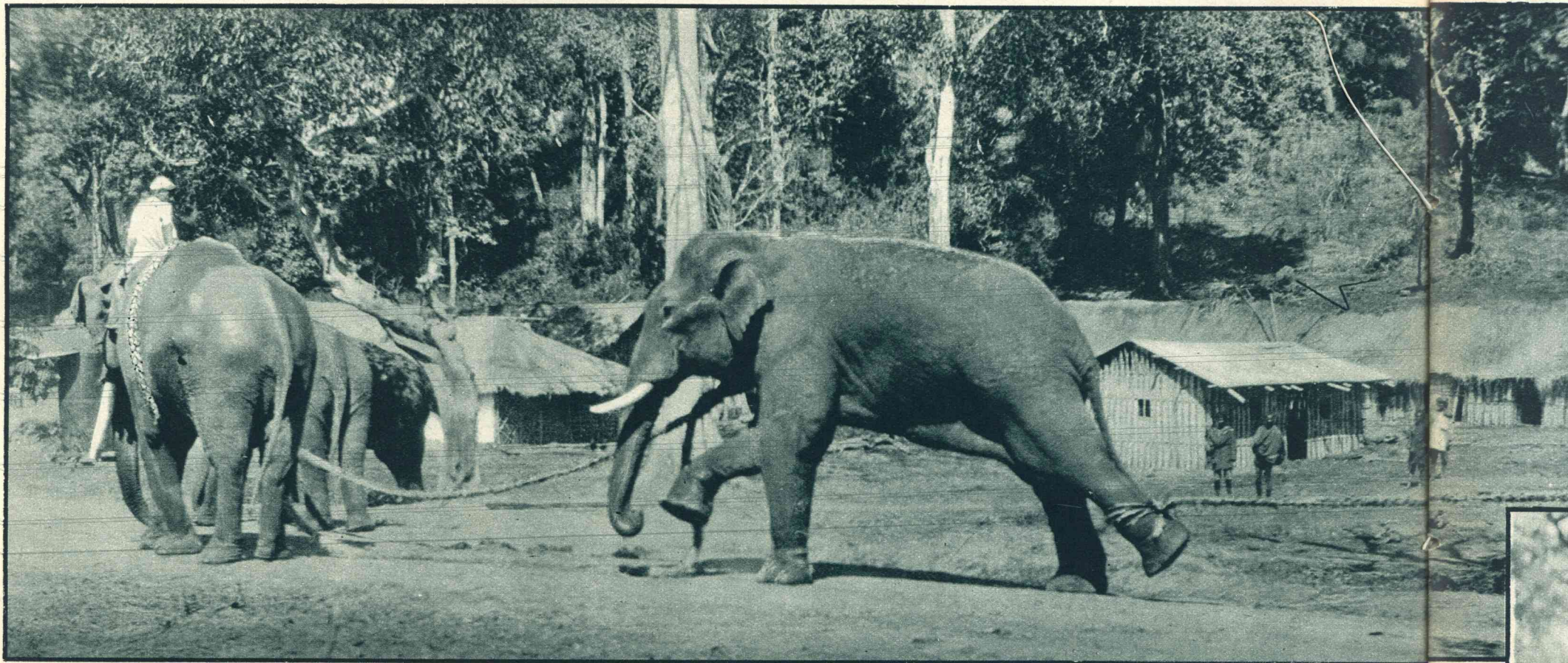
De draaibrug over het Merwedekanaal bij Weesperkarspel moet gerepareerd worden, waartoe de brug met drijvende kranen uit de draaispil werd gelicht en naar de reparatiewerkplaats vervoerd.

Op 't landgoed „De Ambelt" te Herfte werd de buitenschool geopend van de vereeniging tot bestrijding der tuberculose te Zwolle. De eerste les werd gegeven in tegenwoordigheid van enkele genoodigden.

Een der scènes van „Don Quichot op de bruiloft van Kamacho" van Langendijk, dat op het buitengoed „Wal-den" te Bussum door 't „Jong Tooneel" werd opgevoerd.

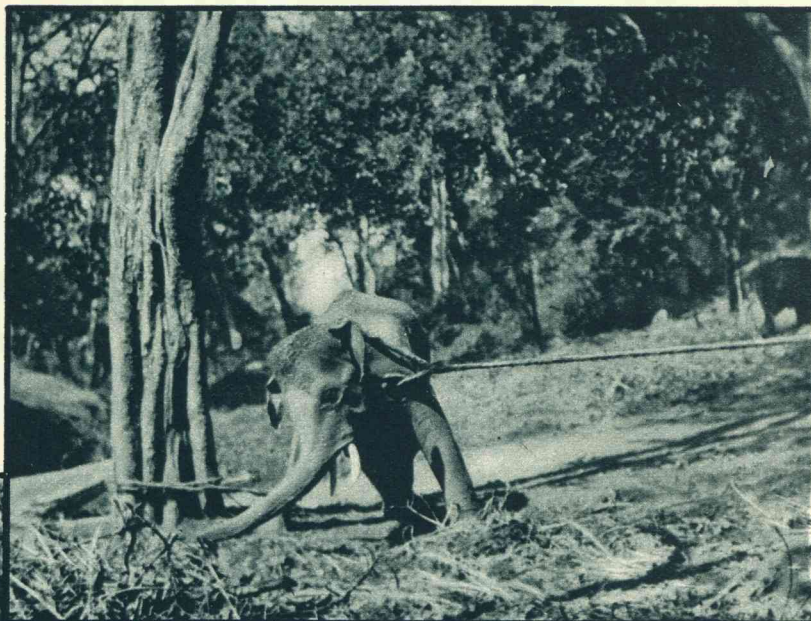
OLIFANTENJAGEN

Er wordt, het zal aan onze lezers niet onbekend zijn, nogal verschillend geoordeeld over het vermaak, dat men „jacht” noemt. Welke ook de sportieve sensaties mogen wezen, die aan het jagen verbonden zijn, moeilijk zal men kunnen ontkennen, dat er iets naargeestigs schuilt in het bedrijf een dier te doen achtervolgen door mensen en honden, totdat het eindelijk, uitgeput, een prooi wordt van zijn kwelgeesten.

In tegenstelling met de jacht op tal van andere dieren is die op olifanten niet wreed. Het doel is allereerst verschillend van dat van andere jacht-partijen.

Immers, de olifant wordt levend gevangen, om daarna getemd te worden en den mensch te dienen. De Achter-Indiërs zijn wel de grootste meesters in de moeilijke kunst van het olifanten-jagen.

Men vindt onder dit volk vele families, die sinds eeuwen befaamde olifantenvangers en -temmers zijn en bij wie de voornaamste eigenschappen van listigheid, moed en voorzichtigheid steeds van vader op zoon overgingen. Zij verstaan hun vak zoo goed, dat zij 'n in staat zijn 'n enkelen olifant uit 'n heelen troep weg te rooven, 'n de dieren bij kuddeu tegelijk te vangen. Dit laatste wordt als veel moeilijker beschouwd.

Een die niet mee wil, maar wel moet.

Gevaarlijk is het evenwel niet. In Siam en Indië houdt men zulke drijfjachten vaak ter eere van Europeesche gasten, die met hunne dames op speciale tribunes het bedrijf gadeslaan. De meeste jachten worden in Indië in het droge seizoen gehouden. Met eenige honderden inboorlingen en zooveel mogelijk tamme olifanten trekt men naar de streek, waar een kudde gesignaleerd is. In een wijden boog, die soms wel tien kilometer lang is, omsingelt men de kudde met een haag van dubbele posten, die ongeveer zeventig meter van elkander zijn verwijderd. En nu kan het spel, waarbij de goedmoedigheid der olifanten en de slimheid der drijvers wel het opmerkelijkste zijn, beginnen. Binnen enkele uren is de omsingeling voltooid door op de uiterste grenzen van den cirkel een heg van bamboe te bouwen. De drijvers verschuilen zich achter boomen en lage struiken,

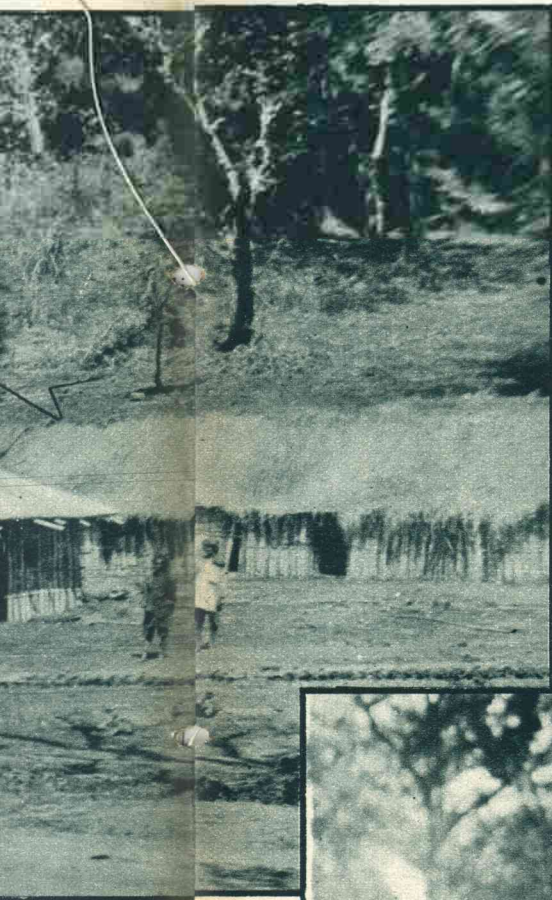
Mama en de kinderen op weg naar de beschaafde wereld.

Woedend

in de lue
terugged
wijze vo

Op een
beek of
camoufle
gebouwd
samenges
van twin
grootte ka
deur gaa
voor den
stammen

Is mer
orde te b
al nauwe
langzaam
ler. Onde
oorzaken

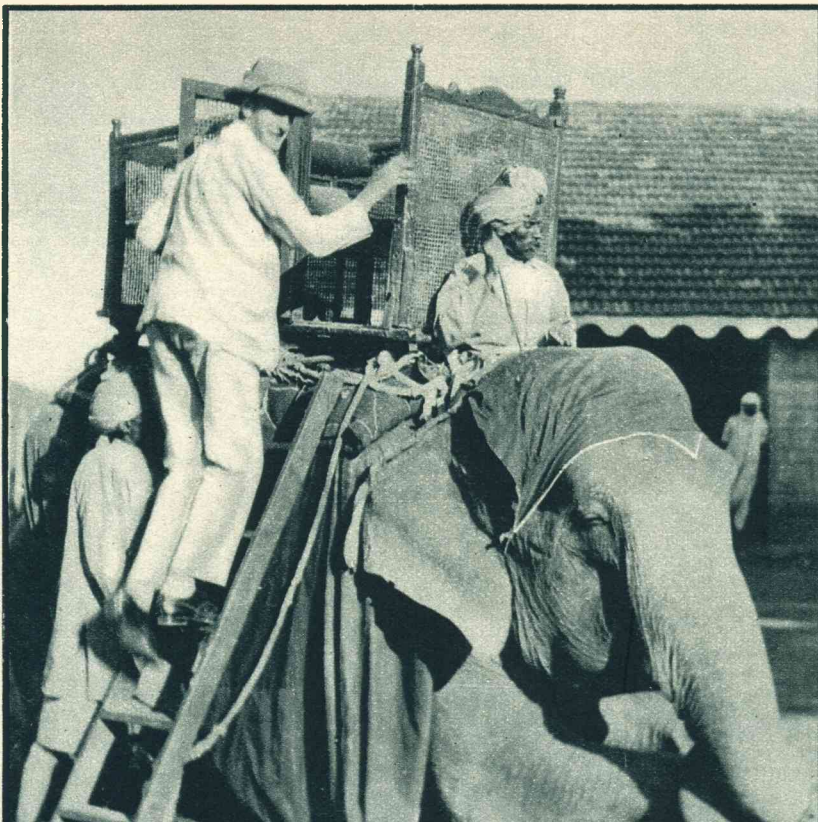

Een pas gevangen olifant doet moeite om zich van zijn strik te bevrijden, om zijn slagstanden weer in de wildernis te gaan slijten.

terwijl zij tevens van takken en bladeren „schijnboschjes” maken, die zij zich zelve voor het lijf binden, en waarmede zij voorzichtig maar zeker voortrukken. De dieren bemerken slechts zelden, dat zij ingesloten zijn en komt het, des nachts, al eens een enkele maal voor, dat zij onraad bemerken en de omheining van bamboe willen vernietigen, dan worden zij door schreeuwen, schoten

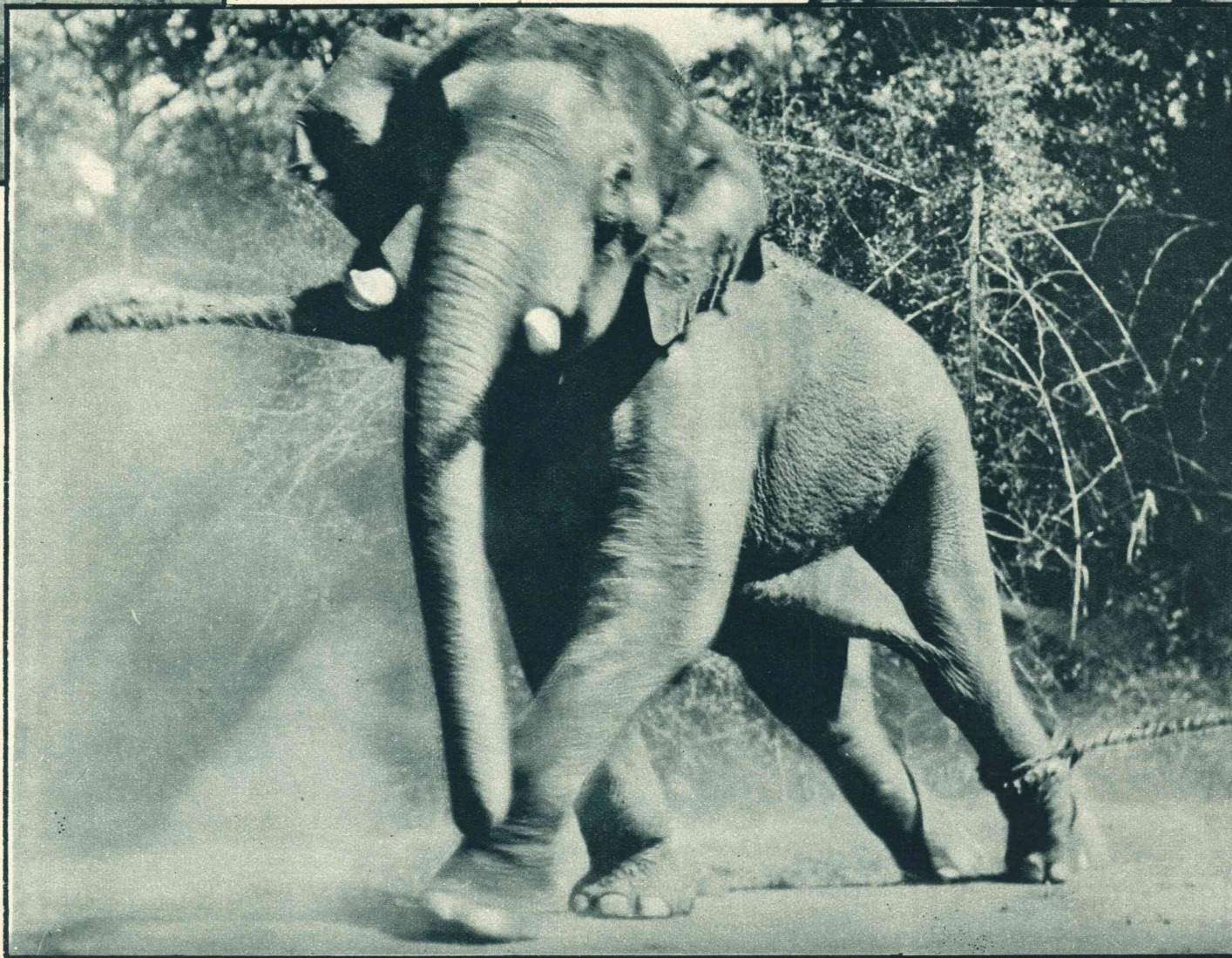
wordt de kudde tusschen de wijde deuren gedreven. Zijn zij eenmaal daartusschen gejaagd, dan geschiedt de laatste stormloop: de dieren worden opeengejaagd en het luik valt achter hen dicht. Niet altijd gaat het zoo gemakkelijk, hetgeen te begrijpen is. Het gebeurde meer dan eens, dat de dieren door de omsingeling heenbraken of zelfs dat zij de zware khedda vernielden. Maar over het algemeen laten de dieren zich, goedmoedig van aard als ze zijn, betrekkelijk gemakkelijk vangen.

Het temmen levert heel wat meer moeilijkheden op. Hierbij maakt men gebruik van makke oli-

In dienst van den mensch: de olifant als „open tram”.

gebonden en zoo aanvaardt men den terugtocht. En het is juist tijdens het huistoe gaan, dat de dieren probeeren zich los te rukken. Maar blijkbaar heeft de bedaardheid van de anderen een kalmeerende invloed en betrekkelijk spoedig is het dier er aan gewend, den mensch zijn diensten te bewijzen. Als rijdier en lastdier bewijst de olifant groote diensten, terwijl hij als „ivoor-leverancier” zeer gezocht is. Ook heeft hij een taak in het Indische en Siameesche leger, maar die zal weldra tot het verleden behooren. Niet zoozeer als gevolg van de ontwapenings-conferentie als wel van het uitdenken en in gebruik nemen van moderner strijdmiddelen.

Woedende pogingen om los te komen hebben geen resultaat.

in de lucht, fakkelzwaaien en groote vuren weer teruggedreven. Ongeveer een week gaat op deze wijze voorbij.

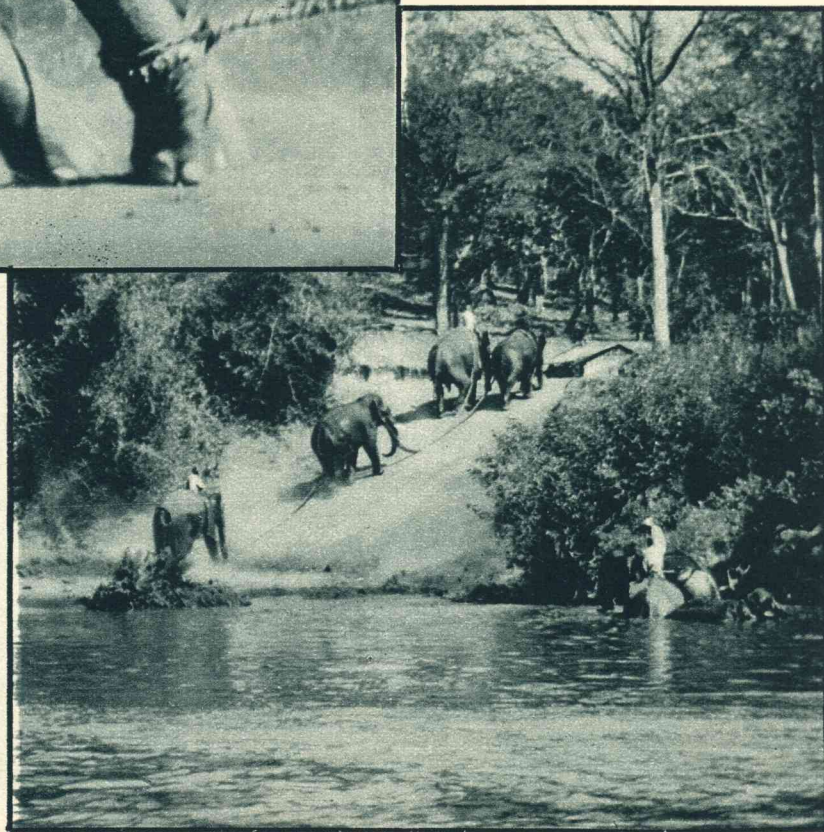
Op een gunstige plek, bijvoorbeeld dicht bij een beek of een bron, hebben de als struikgewas gecamoufleerde jagers inmiddels een „khedda” gebouwd, een vier meter hoog uit boomstammen samengesteld getimmerte, dat een doorsnede heeft van twintig tot vijftig meter. Het is eigenlijk een groote kamer, met 'n vier meter breeden ingang. De deur gaat naar beide zijden zeer wijd open, en voor den ingang kan men 'n soort rolluik van boomstammen van boven af neerlaten.

Is men er in geslaagd de voorbereidingen in orde te brengen, dan wordt de kring om de dieren al nauwer en nauwer togetrokken, eerst gaat men langzaam vooruit, maar al spoedig sneller en sneller. Onder veel geschreeuw en geroep, en het veroorzaken op allerlei manieren van allerlei herrie,

fantent. Zeer eigenaardig is het, dat de reeds vroeger gevangen dieren niet tezamen met hun nog wilde soortgenooten pogingen tot ontsnappen doen of zich tegen den mensch keeren. Niets hiervan. Hieruit zou men mogen concluderen, dat het met de soms hoog geroemde „intelligentie” van den olifant toch niet zoo bijster gesteld is.

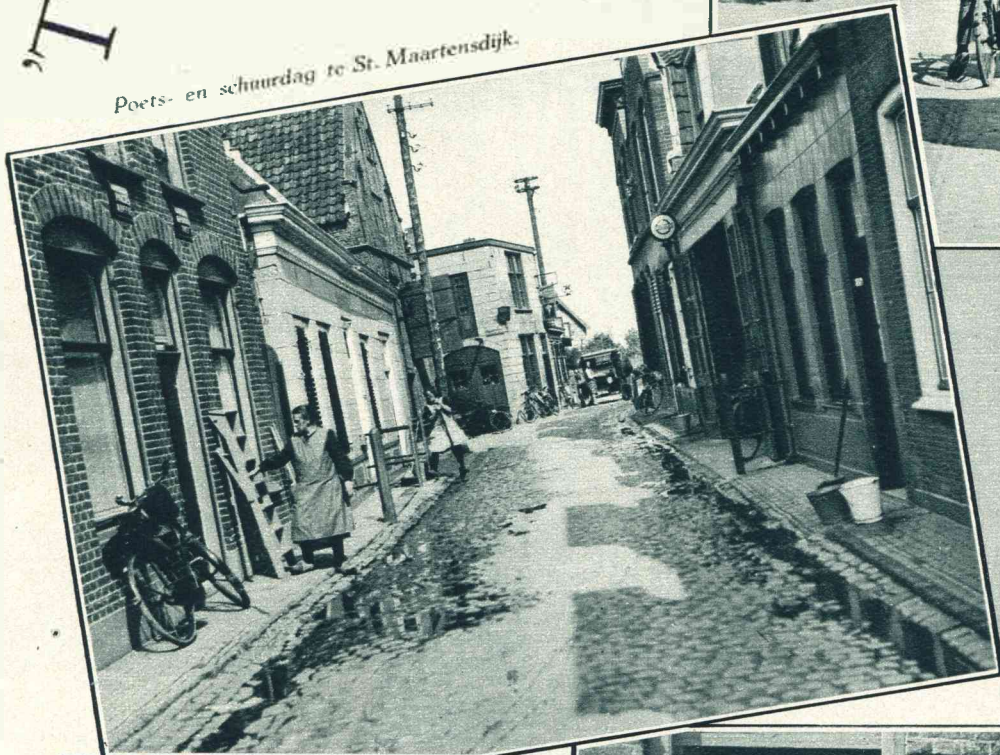
Als de beesten eenmaal in de hierboven beschreven ruimte gevangen zijn, worden zij met vrijwel onbreekbare stangen aan de tamme broertjes en zusjes vast-

Gevangen olifanten moeten door de rivier waden.

VAN T ZEEUWSCHE LAND

Poets- en schuurdag te St. Maartensdijk.

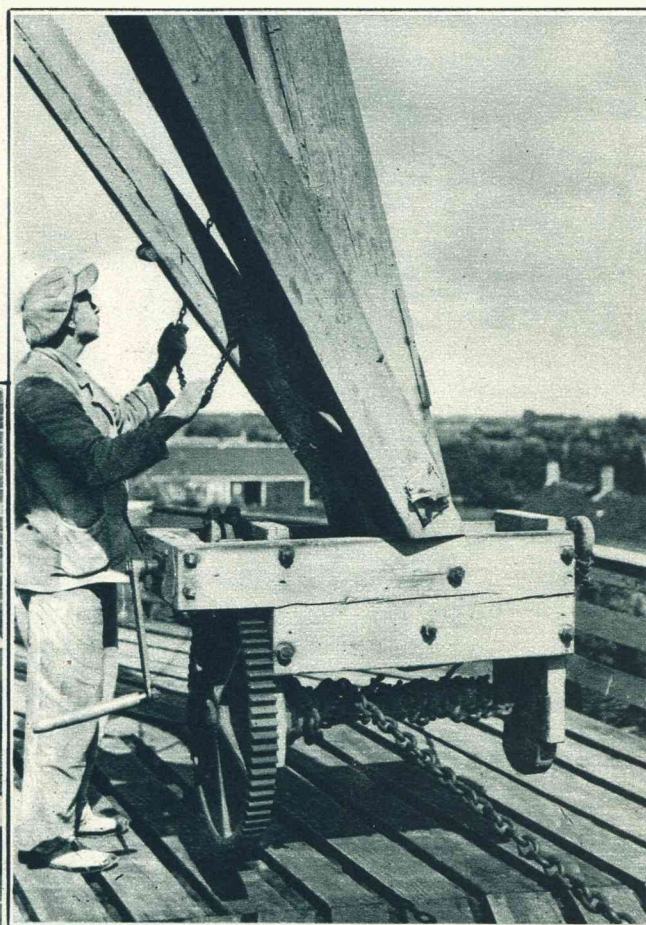
De ijsman te Vrouwenpolder heeft 't druk op warme dagen.

Het liefste zusje van 's Heerenhoek komt uit school.

JEUGDHERBERG!

In de mooie Bevelanden staat de eerste jeugdherberg; ongemerkt is zij ontstaan en dat's in Zeeland wel héél erg! Maar wat geeft het, nu de jonge zwervers weer een nieuw asyl kunnen vinden voor hun tochten, zoo te voet als op het wiel? 't Is het teken van een nieuwen tijdgeest, die de jeugd gedenkt, en haar, mét een nieuwe herberg, nieuwe en frissche krachten schenkt. Zwerven is de jeugd beschoren, ver van 't stedelijk gedruisch, daarom, ouders, stuurt uw kind'ren 's zomers naar dit jeugdtehuis. Moge Zeeland spoedig trotsch zijn op een groot herbergental! 't Zal den naam ten goede komen, maar de jeugd nog bovenal!

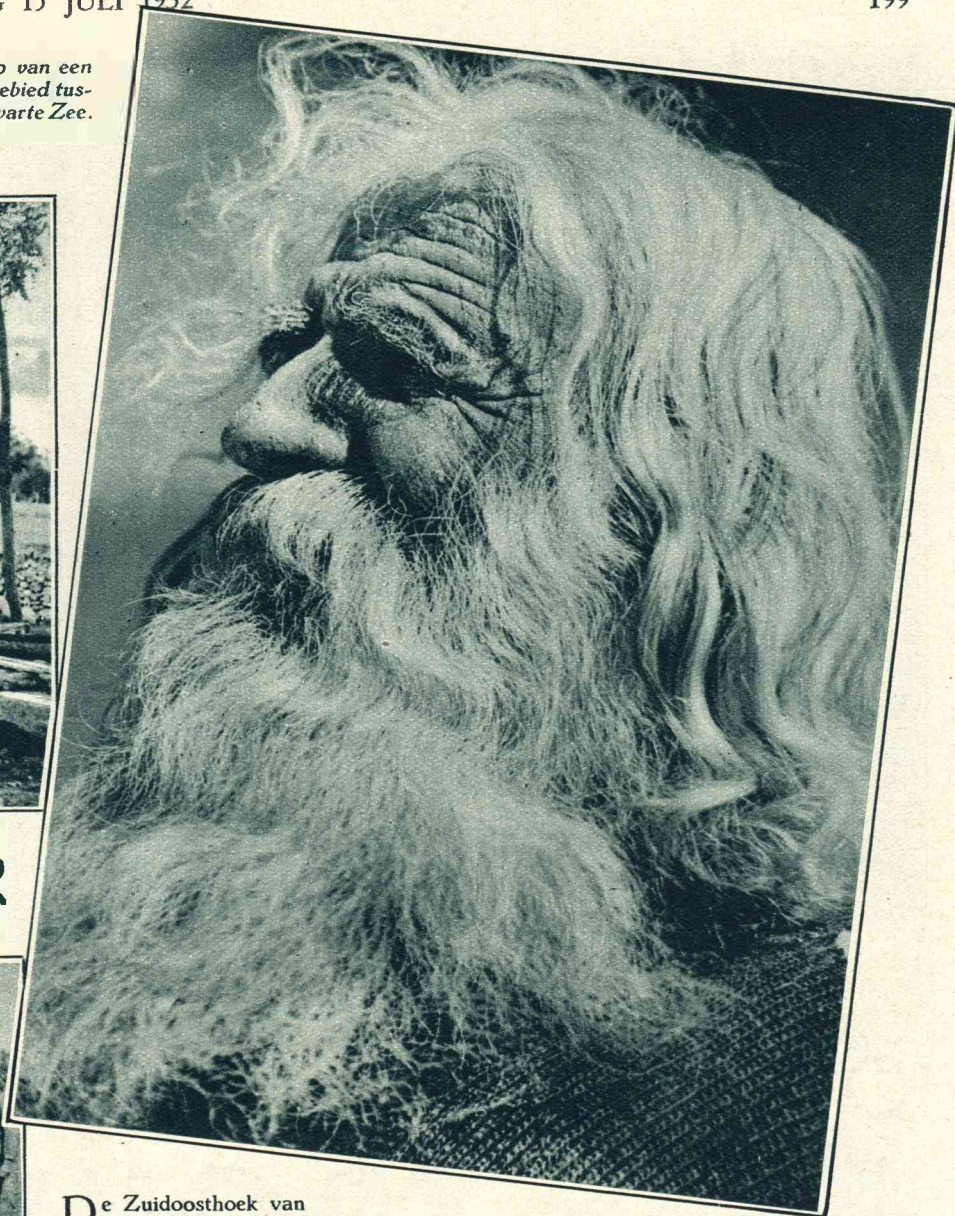
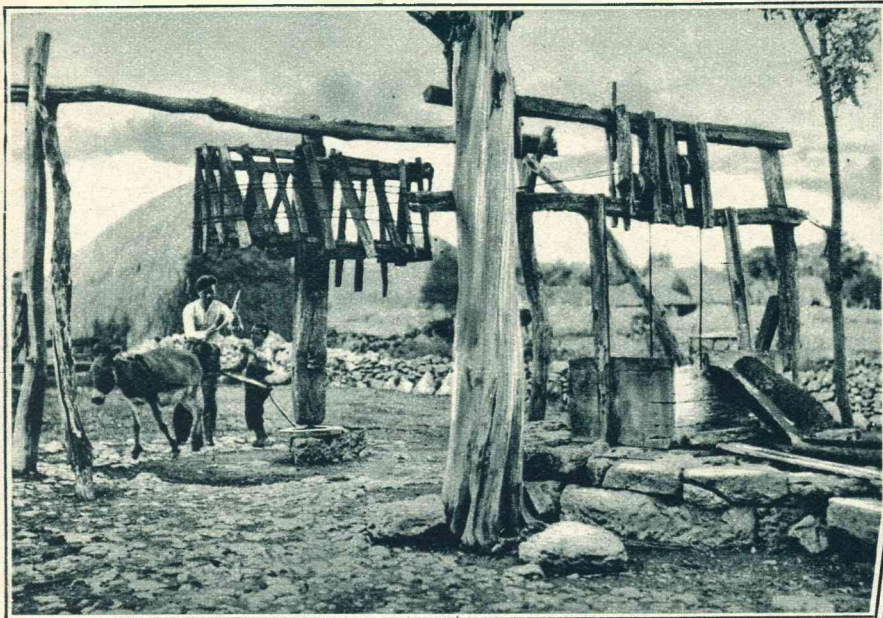
Namiddagwerk te Axel. Op de molengalerij te Koudekerke. De molen wordt aan 't draaien gebracht.

Het grins plein te Beersloot met standbeeld van Vader Gedeputeerde.

Een ezeltje trekt den geheelen dag aan het ouderwetsche water-rad, dat voor de bevoeiing van de akkers noodig is.

Een prachtige kop van een ouden boer in het gebied tusschen Donau en Zwarte Zee.

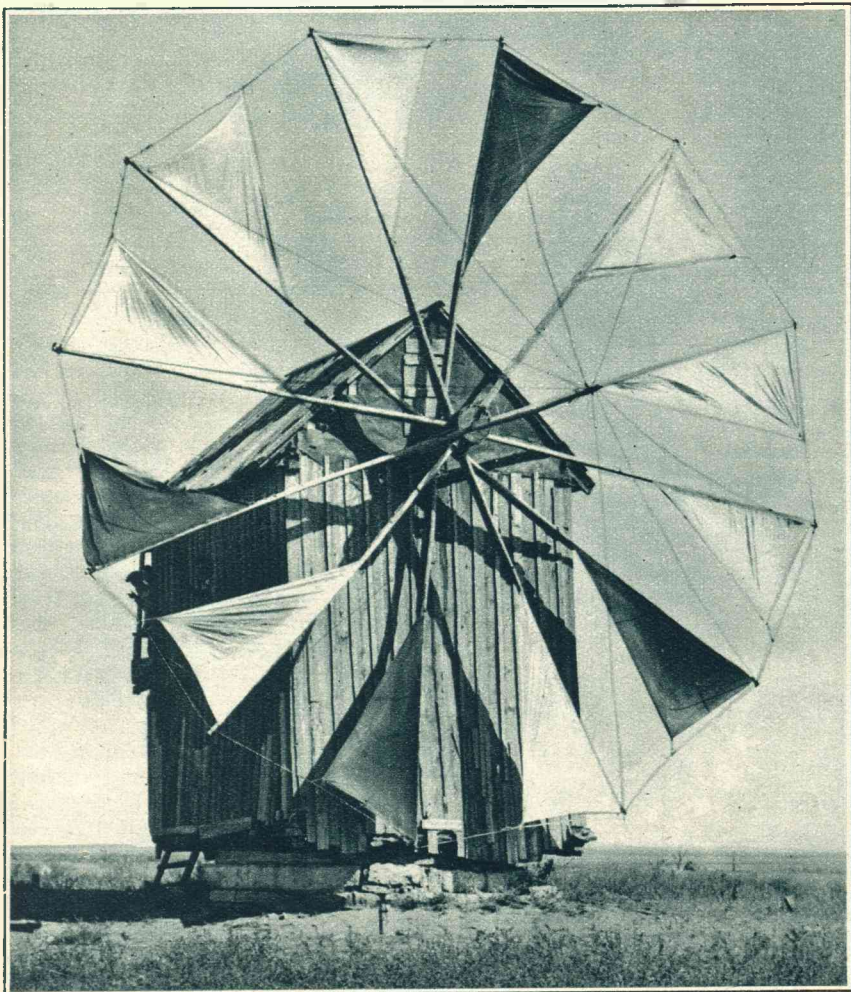

DUIZEND JAAR TEN ACHTER

De kinderen werken ook mede in het land en doen dienst als drijvers van de ezels, die voor de ploegen loopen.

De Zuidoosthoek van Roemenië, de landstreek tusschen Donau en Zwarte Zee, welke men ook wel de Dobroedscha noemt, behoort sinds het congres van Berlijn (1878) tot Roemenië. Dit gebied, 23.300 vierkante kilometers groot, is het onrustigste gedeelte van het land; het is tevens het meest achterlijke. Daar heerschen nog de vroegmiddeleeuwsche gewoonten, daar volgt men nog de werkmethode van negen en meer eeuwen geleden. Daar is de beschaving 1000 jaar ten achter. Het land is vruchtbaar maar arm aan water, en toch is het een der voorraadschuren van het land. Nochtans, zooals gezegd, aan bijzondere of moderne werkmethode is dit niet te danken. In de Dobroedscha kent men nog geen landbouwtractors en machines. De boer daar weet van zijn concurrenten, de Amerikaanse farmers, niets af, hij weet niets van Australië en Canada, hij weet alleen, dat hij met iederen nieuwen oogst voor zijn tarwe minder ontvangt. Hij is er hooglijk verbaasd over, maar begrijpen doet hij niet waarom hij ten slotte zoo weinig verdient, want... hij werkt met zijn soms uit honderd en meer personen bestaande familie immers altijd even vlijtig en met dezelfde werktuigen als zijn vader, zijn grootvader en zijn overgrootvader... En de ezel, filosoof, trekt rustig aan den vreemdsoortigen, ouderwetschen ploeg en het waterrad rond. Hij weet, dat 't nog tientallen jaren duren kan, vooraleer zijn plaats door een tractor wordt ingenomen.

De eigenaardige windmolens van de Dobroedscha.

Enkele doorstoken planken, waarin scherpe steentjes zijn geklemd, doen dienst als dorschmachine.

Nauwelijks klinkt een beginnend geratel in den omtrek van het stadhuis, of alles wat beenen heeft snelt ter plaatse, om van het altijd weer boeiende schouwspel, dat een trouwpartij is, met lange teugen te genieten.

RONDO EEN TROUW- PARTIJ

.... maar ieder rijtuig, dat voorrijdt, geniet levendige belangstelling van jong en oud.

Stille bewondering.

We leven in een tijd, waarin het trouwen een beetje uit de mode raakt. In ieder geval, het mooie :

Waar werd oprechter trouw dan tusschen man en vrouw ter wereld ooit gevonden ?

Zou hierin de verklaring moeten worden gezocht van het feit, dat de meeste huwelijken van thans zonder eenige pracht en praal worden gesloten ?

Er is hier een voor en een tegen.

Het „voor” bestaat hierin, dat we leven in een tijd, die de uiterlijkheden niet meer zoo op den voorgrond wil stellen, het „tegen”, dat de romantiek, die bij het sluiten van een huwelijk bestaat, verloren gaat.

Bijzonder treft de nuchtere zakelijkheid van dit eertijds en thans in wezen nog plechtig gebeuren, als men in de groote stad op vastgestelde uren de paren in rijen zonder eenig vertoon het stadhuis ziet betreden. De getuigen worden soms zelfs gehoord ; in de dorre, ambtelijke stadhuiszaal, waar geen bloemetje een welkom toeroept, handelt een ongeduldige ambtenaar met een verveeld gezicht de plechtigheid af. Hier is er niets overgebleven dan een zuiver ambtelijke handeling, men wordt ingeschreven gelijk balen koffie in het pakhuys. Nee dan weer : leve het platteland, dat zijn tradities niet zonder meer prijsgeeft, maar aan 't huwelijk nog altijd 'n feestelijken glans wil verlenen.

Toch, de feestelijke boerenbruiloften van eertijds zijn nagenoeg verdwenen. Geen heerlijke festijnen meer, en ook de rijtuigen, feestelijk versierd, hebben moeten plaats maken voor de zwarte voertuigen van de stalhouderij, die op hun beurt worden verdrongen door den haastigen auto. We zullen maar niet nagaan, hoeveel strijd

En de uiter-
lijkheden, die de romantiek bij het
sluiten van het huwelijk verhoogen, trekken het publiek vooral.

Ook hier ver-
vangt de auto het meer statige rijtuig.

reeds is ontstaan door verschil van meening over het te kiezen vervoermiddel, een strijd, die dikwijls het nog nauwelijks ontloken huwelijksgeluk reeds in de kiem dreigde te verstikken.... Den eenen Dinsdag of Donderdag overwint het rijtuig, den anderen de auto. Beide kon de fotograaf op een zelfden dag vastleggen.

Maar liet men de huwelijkskenden er buiten, en schreef men een volksstemming uit over de keuze

Als het wachten wat lang duurt
bij de trappen van het stadhuis.

van het vervoermiddel, we zijn er zeker van, dat het rijtuig zou overwinnen. Immers, dank zij dit langzame en statige vehikel toch, heeft men gelegenheid, het bruidspaar van aangezicht tot aangezicht te bekijken, en bestaat er voor de menschheid een grotere vreugde, dan om critiseerend te genieten van de hoogtepunten van anderer leven?

Nauwelijks klinkt een beginnend geratel in den omtrek van 't stadhuis, of alles wat beenen heeft, snelt ter plaatse, om van het altijd weer boeiende schouwspel met lange teugen te genieten.

Genoeglijk platteland, dat nog tijd kan vinden, zich bespiegelend te verdiepen in eens anders lot...

Voorwaar, het zou niet slecht zijn, indien de regeering een wet uitvaardigde, die de heele huwelijkslitterij naar het platteland verplaatste, daar ondervindt zij de belangstelling, die ze zonder twijfel verdient....

Proza en Poëzie!

WAAR? HIER!

W e reden tusschen Amersfoort en Utrecht, en een van ons moest tot zijn schande bekennen, dat hij nog nooit in deze streek was geweest. Hoe de wereld er uitzag tusschen de spoorlijn Hilversum—Utrecht en de lijn Hilversum—Amersfoort—Ede, enz. wist hij niet. Dat was inderdaad een schande, en een gemis. Dit deel van Utrecht is buitengewoon rijk aan natuurschoon, bosch en heide in overvloed, dus van een geheel ander karakter dan de Vechtstreek

.....„een echte ouderwetsche herder“

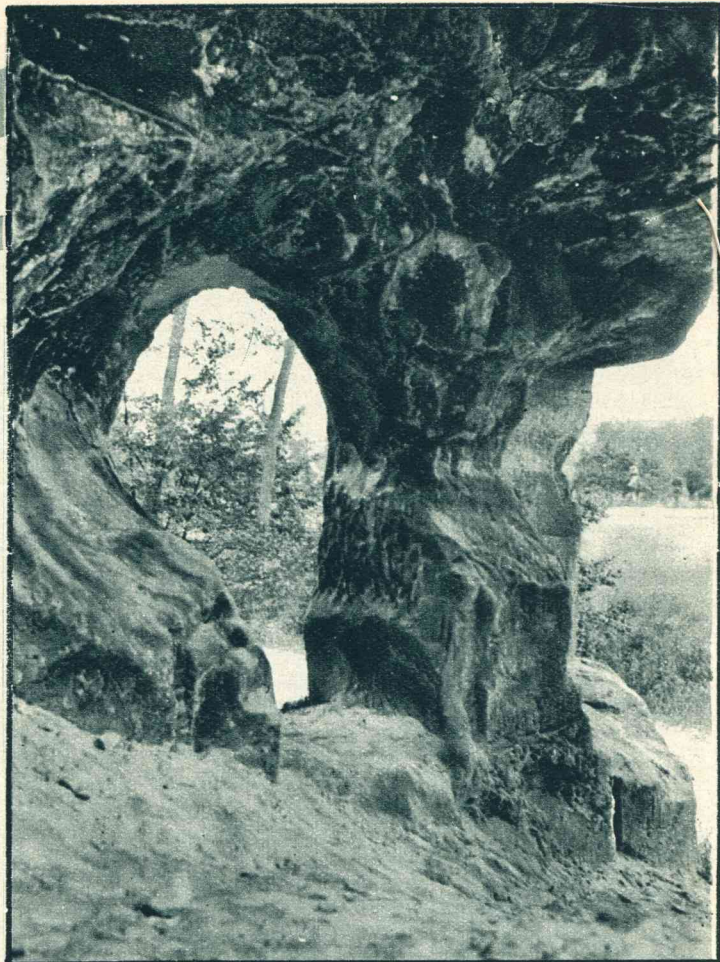
.....„waar men aan alle kanten van het uitzicht kan genieten“

en de onvolprezen Loosdrechtsche plassen. Iedereen die dit land wel kent en even denkt aan Hooge en Lage Vuursche, Baarn, Soestdijk, Huis ter Heide, Soesterberg, Den Dolder, Oud Leusden, Bilthoven, Zeist, de streek van Utrecht naar Doorn en Amerongen, Austerlitz, enz. — die zal begrijpen wat wij bedoelen, als wij beweren dat het hier mooi is. Héél mooi.

Wanneer men kijkt op een wandelkaart van dit gebied, waarop de aard

van het terrein is aangegeven, zal men zien dat men hier over groote uitgestrektheden bosch en heide aantreft. De weg van Baarn bijvoorbeeld, langs het paleis van Koningin Emma over Bilthoven in de richting Utrecht, of de wegen bij Hooge en Lage Vuursche, of de wegen van Amersfoort in Zuidwestelijke richting, of van Oud Leusden langs de Leusdener heide naar Maarn en Doorn, of vanaf dezen weg naar de pyramide van Austerlitz, enz. Daar rijdt men geregeld midden tusschen bosschen en zwaar geboomte, klimmend en dalend; met zonnig weer is het daar een heerlijkheid. Hebt u wel eens goed 'n bosch bekeken waarin en waartusschen de zon speelt? En nu spreken we nog maar van de groote wegen, doch nog veel meer rustige en intieme plekjes vindt men, als men de fietspaden kiest, die dwars door de mooiste natuur loopen. Wij voor ons gaan, als we daar zwerven, denken aan de stad en het werk van iederen dag, om eens goed en prettig te beseffen, hoe veel beter en aangener het hier is. Dat is vakantie.

In ons land heeft men dan nog het voordeel, dat de afstanden nooit onmenselijk groot zijn; als je dat wilt, kun je een halven dag in rust en betrekkelijke eenzaamheid blijven, en is het noodig om spoedig een dorp of stad te bereiken, dan heb je zelden meer dan 10 K.M. te rijden. Er is zelfs geen kaart noodig om dat te weten, want overal staan de gemakkelijke wegwijzers van den A.N.W.B., die inlichten over richting en afstand. Voor de rest zijn overal gidsen en boekjes te verkrijgen, als men meer wil weten over de streek, waar men vakantie houdt. Natuurlijk gaat men niet een maand van te voren ijverig studeeren en precies uitkijken hoeveel inwoners een dorp telt en welke waarde er de vee-stapel heeft, maar het is niet overbodig om bijv.

.... „holen gapen zwart langs den weg“....
(ingang van een mergelgroeve bij Meerssen).

ergens te lezen, waarom midden in Utrecht de pyramide van Austerlitz staat, terwijl wij toch niet veel te maken hadden met den veldslag van Napoleon bij Austerlitz in 1805; en als men in Nederhorst den Berg mocht komen en weet dat de naam ontleend is aan een verdwaald heuveltje (men kan het zien aan de kerk die op een hoogte staat; zie o.a. „De Vechtstreek“ van dr. Jac. P. Thijsse), dan zal die wetenschap u waarschijnlijk geen salarisverhooging bezorgen, maar de kennis van dergelijke bijzonderheden geeft toch meer waarde aan een bezoek dan wanneer men maar door de dorpen stuift zonder iets te zien of op te merken. En als men, om iets van geheel anderen aard te noemen, de grotten van Valkenburg bezoekt, is 't heelemaal niet overbodig er eerst iets over te lezen. Anders heeft men vrijwel niets aan de bezichtiging van deze uitgestrekte grotten, waar de Romeinen inder tijd reeds gewerkt hadden; de grotten met de voorstellingen van vóórwereldlijke monsters, met den

één-drup en drie-drup, met het geheimzinnige meertje waarvan de waterstand regelmatig een aantal jaren daalt en daarna gedurende eenzelfde tijd stijgt. De grotten zijn een der voornaamste en interessantste merkwaardigheden van Valkenburg, het middelpunt van het prachtige vakantie-oord, dat Zuid-Limburg heet. Een eigenaardige bijzonderheid zal men er aantreffen, die niet bepaald in den geest ligt van de Ver. voor Vreemdelingenverkeer en van de bona-fide-hotelhouders. Er zijn employé's van enkele hotels, die aan het station de treinen uit het Noorden afwachten om de aankomende gasten te bekogelen met aanbiedingen van hotels, allemaal erg goedkoop natuurlijk en allemaal erg goed. Wanneer zij een auto zien met een andere dan de Limburgsche letter P. fietsen zij er in geweldige vaart achter heen, om zoo mogelijk den automobilist naar hun hotel te loodsen — en de provisie daar-

aan dat u versteld zult staan. De mooie Geul met gezellige oude molens en watervallen, de heuvelhellingen, die op een reusachtig schilderspalet lijken, de vriendelijke dorpjes, de torentjes die overal in 't dal en op de bergen tusschen de boomen kiekeboe spelen; langs de Geul zitten schilders met groote zomerhoeden op; paadjes, waarboven je de lucht niet kunt zien door de takken, draaien en slingeren over de heuvels; een beek ruischt en zingt, hopen en ingangen van mergelgroeven gapen zwart langs den weg; ergens in de diepte puft een trein, dien je maar half tusschen het groen kunt zien; in de omgeving van Meerßen en Houthem is een weide, met populieren begroeid, zooals er misschien geen tweede buiten Nederland is; alle wegen en wegjes klimmen en dalen en slingeren door dit landschap (dichters noemden het vroeger „liefelijk”) en geven telkens verrassingen en nieuwe gezichten.

Het is ook 'n interessant land: Maastricht met oude en nieuwe Maasbrug, een mooie, oude stad; de St. Pietersberg die langzaam afgegraven en doodgemaakt wordt; Valkenburg met rotspark, Romeinsche Catacomben, de ruïne van het kasteel van waar men aan alle kanten zoo'n rijk vergezicht kan genieten, enz. Natuurlijk wipt men even over de grens, naar Aken, naar Monland, waar de Duitschers in 1914 België binnentrokken, en Visé, waar nog maar een enkel vaag spoor van de oorlogsverwoestingen te zien is; er is de interessante mijnstreek, waar de bezoeker met verbazing en bewondering een groot en grootsch bedrijf bezichtigt; (indien men niet in de gelegenheid is de mijnen te bezoeken, kan men 't ondergrondse bedrijf zien in de model-mijn te Valkenburg); er is het Drielandenpunt te Vaals, waar Nederland, Duitsland en België samenkomen, waar men een kop koffie kan drinken die op een tafeltje in Nederland staat, terwijl men zelf op een bank in Duitsland zit; er is het vriendelijke Gulpen met de uitgezochte wandel-omgeving, met de forellenwekerij van de Ned. Heide-maatschappij (de vischjes eten er uit je hand); en er is nog veel meer.

Waar vakantie houden? Hier natuurlijk, in eigen land!

„Natuurlijk wipt men even over de grens, naar Aken”...

voor te verdienen. Zij loopen of fietsen mee en houden niet op met hun prachtige aanbiedingen, eer men meer dan duidelijk te verstaan geeft, dat men geen kamer nodig heeft. Een enkelen keer is het gemakkelijk deze jacht op toeristen aan te zien, doch men begrijpt dat allen die het belang van een toeristenbond begrijpen, het eigenaardig euvel bestrijden. Het zijn ook slechts enkele hotels en pensions, die er deze gastenjagers op na houden; zij parasiteeren bovendien op de anderen, die voor hun zaak en Valkenburg in het algemeen geld aan reclame uitgeven. Wanneer men dit dus weet, zal men niet ingaan op de aanbiedingen van de hotel-venters en eenvoudig naar het hotel gaan, dat men vooraf gekozen heeft; dan heeft men geen hinder van de jagers en het verschijnsel zal moeten verdwijnen, waarmede men het belang van een goed vreemdelingenverkeer dient. En dat is een voorname en gewichtig belang, vooral in dezen tijd.

Dit is een plekje van ons landje, dat werkelijk iedereen moet leeren kennen. Men denkt er in het buitenland te zijn. Als u er voor den eersten keer komt en u kijkt vanaf een hoogte op dit waarlijk lachende en weelderige land, dan kunt u er van op

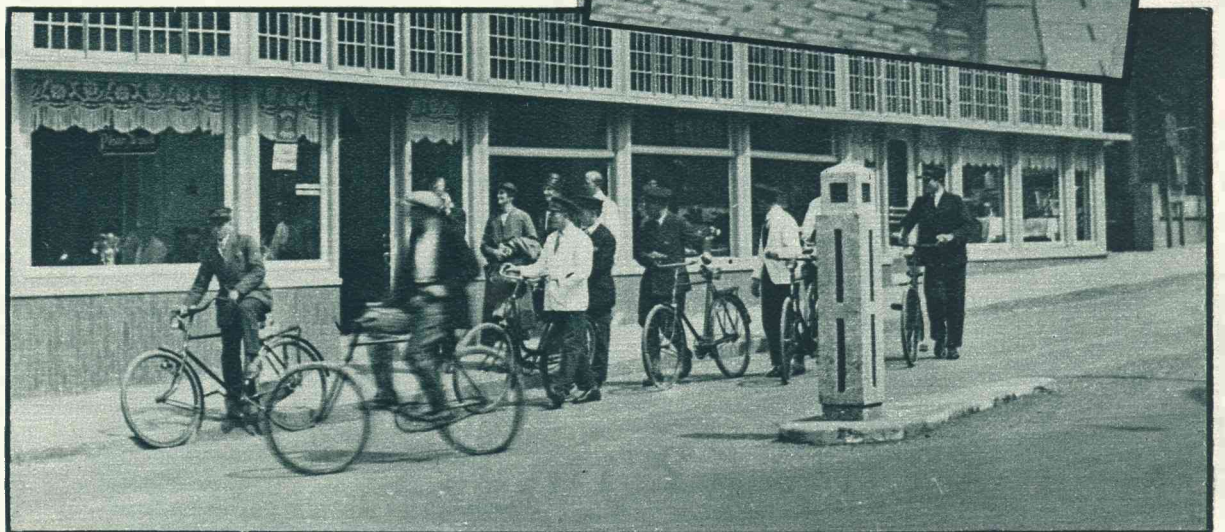
De trap bij de kerk van Nederhorst den Berg, die op een heuveltje staat (zie tekst).

.... „waar nog een vaag spoor van de oorlogsverwoestingen te zien is”....

De „jagers” wachten

en omgeven den „buit” (zie tekst).

Op reis door Nederland.

DE BALLERKUIL BIJ ROLDE, WAAR IN DE MIDDELEEUWEN RECHT WERD GESPROKEN. VOLGENS SOMMIGEN HIELDEN OOK DE GERMANEN OP DEZE PLAATS RECHTSpraak.

Verbooden lief te hebben

door
Enna Lacey

Nanette Grant legde met een koppig gezichtje een thermosflesch in het mos en een papieren zak, waar appels en sandwiches in zaten.

Zij had een kleur en hijgde zwaar, want het was een heele klim geweest, naar het hoogste puntje van den Overtop. Maar hier was ze in ieder geval veilig. Ze kon zien, zonder gezien te worden. Verborgen door een dikken halfcirkel van stevige dennen kon zij neerzien op de streek aan haar voeten, zonder gevaar te loopen... gevaar van den kant der spiedende wereld, die alle geheimen van haar hart trachtte te lezen.

Toen sloeg ze opeens de armen wijd uit, en onder den druk van haar gevoelens sprak ze haar gedachten luidop uit.

„Het kan me niet schelen. Ik doe 't niet. Ik trouw niet met 'n man, waar ik niet van houd,” vertelde zij aan de wijde, stille wereld.

Die uitval gaf haar kalmte.

Zij liet zich neervallen naast haar flesch met thee, en sprak weer.

„Ik doe 't niet,” zei ze nog eens, maar ditmaal bleef haar verklaring niet onbeantwoord.

Vlak achter haar hoorde ze een stem.

„Zou ik ook niet doen, als ik u was,” zei die.

Het antwoord kwam volkomen onverwacht op uit de stilte, en Nanette keerde zich om met een kreet van schrik, die een kreet van boosheid werd, toen zij zag, dat er een man naar haar stond te kijken, met een tinteling van goeden spot in de oogen.

„Wat 'n brutaliteit!” zei ze. „Hoe durft u me af te luisteren!”

„Ik was er het eerst,” verdedigde hij zich. „Dus is 't mijn schuld niet, dat ik u gehoord heb, vindt u wel?”

„U had in ieder geval niet hoeven luisteren,” zei Nanette, nog steeds boos.

„Waarom niet? Hoe niet? Ik kon toch niet van den heuvel afspringen? Bovendien heb ik op 't oogenblik precies zoo'n gevoel als u,” zei hij kalm.

Hij keek haar op zoo'n hartelijke manier aan, dat Nanette haar toorn liet zakken. In ieder geval had hij het leukste stel grijze oogen, dat ze ooit van een man gezien had, en er was iets in zijn geheele houding, dat ze niet goed begreep, dat haar vaag nieuwsgierig maakte. Ze vond hem interessant, en ondanks zichzelf glimlachte ze.

„Hoe weet u, dat u precies zoo'n gevoel hebt als ik?” vroeg ze hem.

„Omdat ze mij ook probeeren over te halen tot iets, dat ik niet wil... en

al beweer ik bij hoog en laag, dat ik 't niet doe, ben ik toch doodsbang, dat ik 't wel zal doen,” vertelde hij plechtig.

Nanette keek hem ernstig aan.

„Dus u kent dat afschuwelijke gevoel?” vroeg ze. „Als

't net is, of de heele wereld samenwerkt, om je over den

rand van den afgrond te stooten — en er over moet je.” Ze zweeg even, en ging toen voort: „Ze willen me laten trouwen met een man, waar ik geen steek om geef, en dien ik amper ken,” zei ze vlug.

De man toonde geen verbazing over haar vertrouwelijkheid.

„En ze willen mij laten trouwen met 'n meisje, waar ik geen steek om geef, en dat ik óók amper ken,” vertelde hij op denzelfden plechtigen toon.

„We zijn dus lotgenooten.”

„Ja...” Nanette keek een beetje verwonderd, toen greep ze naar de thermosflesch en schroefde die open.

„Hebt u zin in thee?” vroeg ze. „Die heb ik meegebracht, om tenminste een uurtje alleen te zijn.”

„Dan zou 't zonde zijn, als ik uw eenzaamheid bleef verstoren,” zei hij. Lachend trok Nanette de kurk van de flesch.

„'t Lijkt wel, of we hier opzettelijk zijn gekomen, om elkaar onzen nood te klagen,” zei ze.

„Ik heb in ieder geval een gevoel, alsof we al heel lang vrienden zijn,” gaf hij ten antwoord.

Nanette boog zich naar hem toe. Ze vond het wel prettig, haar grieven aan iemand te kunnen toevertrouwen.

„'t Is gewoon afschuwelijk,” zei ze. „We zijn straatarm, ziet u. En dan zoogenaamd stand ophouden. We wonen in een veel te groot huis, omdat moeder dat den eenigen weg vond, om mij aan den man te brengen. Ik moet natuurlijk om geld trouwen, en ze heeft al een man voor me uitgezocht. Hij is tegen de vijftig, en ik ben pas twintig, dus...”

„Ik sta er ongeveer net zoo voor,” viel de man haar in de rede. „Ook mijn moeder. Om eh... om 't geld en nog een paar redenen wil ze, dat ik trouw, en een vrouw heeft ze al voor me. 't Is geen oudje — ze is pas vierentwintig. Maar ze is leelijk en grof en vervelend en ze weet niet eens, met welk eind van een tennis-racket of ze spelen moet.”

Nanette's oogen schitterden.

„Bent u ook zoo dol op tennis?” vroeg ze.

„Reusachtig!”

Nanette ontdekte, dat ze zich best amuseerde. 't Gaf zoo'n opluchting, eens vrijuit te kunnen spreken met iemand, die je zoo door en door begreep.

Ze keek hem eens goed aan. 't Was natuurlijk niet heelemaal in orde, met zoo'n wildvreemd jongmensch te blijven praten. Maar er lag iets avontuurlijks in, en haar leven was zoo onuitsprekelijk eentonig geweest tot nu toe. Ze lachte even.

Op het mos, vóór hen beiden, dansten verlokkelijk plekjes doorgezeefd zonlicht. 't Was net, of ze guitig lachten en haar uitdaagden. Feeëngeld noemden ze dat... en feeëngeld betekende geluk!

Er was een lange stilte tusschen hen; maar die deed zoo intiem en fluweelig aan, dat zij zich volkomen op haar gemak voelde. Zulke oogenblikken, peinsde ze, had ze haar heele leven gewenscht, zonder het te weten — en nu ze dien blijden vrede gevonden had, voelde ze er zich heel genoeglijk in.

Maar ze wilde zich op de een of andere manier verzekeren, dat het echt was, en niet alleen maar een schaduw, wat ze gevonden had.

Zij verbrak daarom de stilte plotseling. Zij wierp er een vraag uit, waarop de jonge man in 't geheel niet verdacht was.

„Doet u dikwijls zooiets?” vroeg ze.

„Wat bedoelt u met zooiets?” Het scheen hem eenige moeite te kosten om te spreken. Het was, alsof ook hij uit een droom wakker werd.

„Vreemde meisjes aanspreken. Zooals u met mij gedaan hebt.”

Ze had koel haar woorden gekozen, en sprak ze uit zonder medelijden, en met een zekere achteloosheid, alsof deze ontmoeting volstrekt niets voor haar betekende.

Zij kreeg een onverwacht antwoord, dat zonder de minste aarzeling gegeven werd. Ondanks haar gemis aan ondervinding voelde zij, dat hij de waarheid sprak.

„Ik heb nog nóóit zooiets gedaan — evenmin als u. Ik geloof, dat ik mijn heele leven gewacht heb op... hierop,” zei hij. Hij maakte een wuivend gebaar met de handen, alsof hij haar wou insluiten hij 't heele tafereel, den eenzamen beboschten heuvel, hoog opstekend boven de vlakke.

Toen sprak hij gretig verder.

„Komt u nog een keer terug?” vroeg hij. „U weet niet, hoe heerlijk ik 't gevonden heb. Ik geloof niet, dat ik ooit van mijn leven zoo'n rustig uurtje genoten heb.”

Nanette bloosde, en glimlachte toen onbeschroomd. Eigenlijk dacht zij er zelf ook zoo over!

„Komt u dan morgen?” drong hij aan, en toen het meisje knikte: „Mag ik uw naam weten?”

„Nanette.” Het kostte het meisje eenige moeite, om te spreken. Opeens kwam er een stemming over haar, alsof zij een der gewichtigste stappen van haar leven zette.

„Nanette,” herhaalde hij. „Dat vind ik een zeldzaam aardigen naam.”

„En..... de uwe?” dwong Nanette zichzelf te vragen.

Er volgde een bijna onmerkbaar aarzeling. Toen sprak hij, al evenmin zonder moeite.

„Paul,” zei hij eindelijk.

„Paul! Dat vind ik óók een zeldzaam aardigen naam,” zei ze verlegen.

Even vingen hun oogen elkaar, en hielden elkaar vast, en het meisje slaakte 'n bijna onhoorbaar kreetje om wat zij zag in zijn oogen. Zij keerde zich snel om, plotseling bang, maar hij strekte de hand uit en trok haar naar zich toe en hoewel zij bijna snikte om het wonder, dat zoo plotseling over haar kwam, nam hij haar in zijn armen.

Het leek volstrekt niet vreemd, dat hij haar kustte. Het leek veeleer, als was dit het besluit, waarop zij beiden gewacht hadden.

Hij gaf haar op iedere wang een kus, vastberaden, en het meisje liet hem rustig begaan. Opeens liet hij haar los.

„Dus tot morgen — zelfden tijd,” zei hij, toen wendde hij zich af, en begon snel den heuvel af te dalen.

Nanette volgde hem niet. Opnieuw ging zij op den bemosten grond zitten, en haar handen speelden met het feeëngeld. Het was, alsof de sprankels zonneschijn haar een boodschap in het hart zonden. Zij was heel kalm, al was er in de laatste uren menige ontroering door haar heen gegaan.

Het grootste moment van haar leven was gekomen en vervlogen, en het liet enkel vrede in haar achter.

En wat Hugo Masters betreft — den man, met wien haar moeder haar wou laten trouwen — kwam er een langzame glimlach om haar lippen. Aan een huwelijk met hem kon zij nu zelfs niet meer denken.

Zij was zelfs niet meer bang voor hem. Hoe zou zij voor iets kunnen vreezen — nu zij de kussen van Paul nog voelde?

Eerst laat ging zij naar huis. Nog vele zoete minuten had zij droomend gesleten. Alles had zij vergeten, behalve het feit, dat „morgen” de vreugden van „vandaag” zou komen vernieuwen.

Haar moeder wachtte ongeduldig op haar.

„Hugo is er. Hij zit al ik weet niet hoe lang te wachten. Waarom blijf je ook zoo lang weg!” zei ze, met dat ietwat huilerige toontje, dat Nanette den laatsten tijd zoo zenuwachtig had gemaakt.

Maar vanavond ergerde zij er zich niet eens aan. Zij kon Hugo zelfs bijna vriendelijk groeten. Eigenlijk deed het haar een zeker genoegen, hem te ontmoeten. Het gaf haar een groote voldoening, hem te vergelijken met Paul, want ze wist, dat hij die vergelijking niet zou kunnen doorstaan.

Al zag hij er niet kwaad uit, na dien anderen man kon Hugo Masters eenvoudig niet meer bestaan voor haar.

Paul was zoo overmoedig, zoo vol bloeiend leven, krachtig en frisch. Hugo Masters zag er naar uit, dat hij bijna al zijn tijd binnenshuis doorbracht, en in niets daarbuiten belang stelde. Sport en spel waren voor hem niets dan verveling.

Hij keek haar aan met de belangstelling van een rechthebbende.

„Uw moeder zegt, dat u vanavond mee moogt naar de soirée bij de Mertons,” zei hij.

Nanette haalde de schouders op.

„Ik zal zelf wel uitkiezen, waar ik heen wil, meneer Masters,” zei ze, „en ik ben in ieder geval te moe, om vanavond uit te gaan. Ik ga direct na 't eten naar bed — met een boek,” zei ze er veelbeteekenend achter.

„Hoor eens, Nanette, we moesten er nu maar geen doekjes meer om winden,” zei hij scherp. „Je weet heel goed, dat je met mij zult trouwen, dus hoef je niet zoo preutsch tegen me te doen.”

„Met u trouwen? Ik denk er niet over. Ik wil niet.”

Er klonk een strakke spanning in Nanette's stem. Zij moest zich weer eens te weer stellen. Zoo was het haar heele leven gegaan — altijd vechten, om onaangenaamheden te vermijden — en op 't eind toch altijd toegeven. Zij wist, dat zij met hem trouwen zou. Zij zou hem wel moeten trouwen, tenminste..

Haar moed kwam weer boven. Natuurlijk, nu had ze Paul! Het mag verwonderlijk heeten, dat zij hem geen oogenblik wantrouwde. Ze wist, dat alles in orde zou komen, als ze hem weer sprak.

Op reis door Nederland.

HET OUDE KANTONGERECHT TE AMERSFOORT.

REISRU BRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v.d. blad

Zwitserland
RUST EN HERSTEL

Licht Lucht - Zon
Verlaagde prijzen

BRÜNIG-HASLIBERG
1100 Meter boven zee (BERNER-OBERLAND)
Prosp. door de Verkehrsverein te Brünig-Hasliberg

Rust Herstel
Verlaagde prijzen

GRIMMIALP GRAND HOTEL
BERNER OBERLAND
1260 Meter boven zee
Fr. 11.-. - Tennis, Garage, Postauto. - Vraagt prosp.

Ideaal Zomerverblijf
Natuurpark, Pension

MELCHTAL Brünigroute Obwalden (Zwitserland)
KURHAUS MELCHTAL
900 M. boven zee Voll. pension vanaf fr. 6.-. Zorgv. bed.

Brengt gelukkige dagen door in Hotel **BAD RAGAZ**
"TAMINA" in het heerlijk gelegen
Pensionsprijs voor zeven dagen incl. kurtaxe en bediening
f 42.50 en f 47.50

Slanke Vrouwen in de Badplaats

In de Badplaats.....1932.

Dit jaar zijn hier meer slanke vrouwen dan vroeger, maar dank zij de Facil-Pastilles maken ook wij hierbij een heel goed figuur! Toch moeten wij oppassen, want het eten is hier heerlijk dit jaar, daarom verzoeken wij U ons ieder per omgaande nog een buis Facil toe te zenden.

Hoogachtend Z. C. & L. F.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

70-Jarige, stijf van reumatiek.

Moest elken avond door weer en wind.

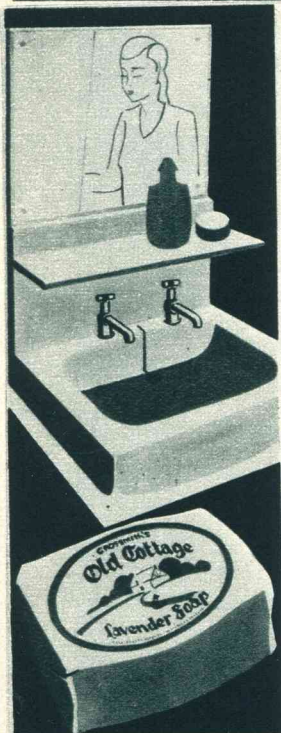
Nu weer lenig als toen hij 40 was.

Men schrijft ons uit Rotterdam:
„Ik had veel last van kramp en stijfheid in mijn beenen. Daar ik 70 jaar ben en ik elken avond twee uur moet loopen om kranten te bezorgen, gaf mijn vrouw mij den raad om ook eens Kruschen Salts in te nemen. Ik ben daar 6 weken geleden mede begonnen en ik heb nu geen pijn meer. Mijn beenen zijn nu weer net zoo lenig als toen ik 40 jaar was. Dus ben ik vast besloten om er mee door te gaan zolang ik leef. Als u het noodig acht, kunt u mijn schrijven bekend maken.
P. J. P. te Rotterdam.”

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

Zomersproeten verdwijnen in korten tijd geheel door Sprutol. Bij alle Drogisten.

De gevierde vrouw heeft altijd iets aparts!

Speciaal in de keuze harer toilet-zeep vermijdt zij een merk, dat door zijn algemeenheid of scherp parfum, personen van distinctie hindert. Zij imponeert door den decenten geur van de lavendel; het parfum der oude Engelsche aristocratie, waarin de Old Cottage Zeep haar hult. Deze ideale zeep, geeft een overvloedig schuim, dat zacht en diep in de poriën dringt, het lichaam frisch en lenig en de huid gezond en soepel houdt. Het is een oud merk, dat de hedendaagsche moderne vrouw, die haar charme gaarne wil verhoo-gen, onschatbare diensten bewijst.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S
Old Cottage
Lavender Zeep

BOOM's Laxeerpillen

verdriven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à 30 en 55 cents per doosje.

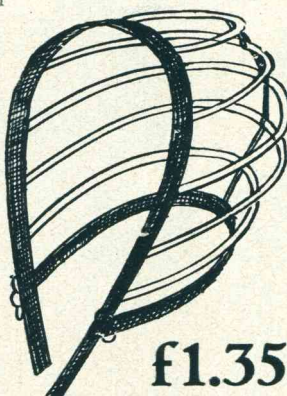
DANKBETUIGINGEN

TONNY WAVE

'n „KNAL" UITVINDING voor DAMES!

5 x WAVE 1 CENT

voor minder dan TIJD- EN GELDBESPARING

f1.35

Eindelijk gevonden het watergolfapparaat dat U uiterst eenvoudig zelf bedient en veel tijd en geld, wachten, bespreken, enz. enz. bespaart. Nog niet gesproken van het groote gevaar, van vroeg Uw haar te verliezen, door verbranden, verstikking, enz.

De TONNY Wave is er nu met alle denkbare voor-deelen. Uiterst eenvoudig. Oordeelt U zelf. U doet niets

anders dan haarwasschen; is wasschen onnoodig, dan alleen bevochtigen met water, de Wave opzetten en U staat versteld van het resultaat. Wij garandeeren iedere dame, met de TONNY Wave, de grootste tevredenheid. Zij is vervaardigd van prima materiaal, en is in pracht-roode kleur uitgevoerd. Hoeveel waarde U voor Uw geld ontvangt, kan U pas duidelijk worden, wanneer U de TONNY Wave in gebruik heeft. Vele dames waren verrukt over de uitkomsten welke zij hebben gezien op de demonstratie, vóór het gebruik, in het gebruik en de prachtresultaten na het gebruik ten huize van onzen agent Le Grand, Melkpad 17, Rotterdam. Te bereiken met lijn 3 of 12. Voor hen, die niet in de gelegenheid zijn voor een bezoek, drukken wij een coupon af, welke na invulling recht geeft op de TONNY Wave met een zeer uitvoerige Hollandsche gebruiksaanwijzing voor den gereduceerden prijs van f 1.35. Bezit van permanent onnoodig voor de TONNY Wave. Is U nog in het bezit van gepermanent haar, bestel dan toch. Coupon invullen en zenden aan onzen agent. De vele dames, die de moeite hebben gedaan, ons na het gebruik der TONNY Wave een dankbetuiging te zenden, zenden wij deze week geheel gratis en franco huis, een groote flacon TONNY Lotion, met onzen dank.

Le Grand, Melkpad 17, Rotterdam.

De toezending geschiedt in volgorde en wordt toegezonden onder rembours. — Vult onderstaande coupon in. Geen wachten; geen haaruitval; geen steeds terugkomende onkosten. Ook uitnemend geschikt voor lang haar. Ook tusschentijds afhalen. Ook golf op het achterhoofd door het watergolfapparaat

TONNY WAVE

Binnenkort in den handel à f 4.—

COUPON Ondergeteekende verzoekt toezending van TONNY WAVE, met uitvoerige Hollandsche gebruiksaanwijzing à f 1.35 plus portokosten.

Naam:

Adres:

Plaats:

(Duidelijk invullen s.v.p.)

Vóór gebruik

Na gebruik

Op reis door Nederland.

PANORAMA VANUIT EEN DER
TORENS DER BRUG OVER DEN
APELDOORNSCHEWEG BIJ
ARNHEM.

„Je trouwt, en je trouwt met mij.” Er was iets hards en leelijks in den toon, waarop Hugo Masters dit zei. Zijn woorden klonken bijna als 'n bedreiging.

Nanette strekte de armen uit met een smeekend gebaar — maar niet voor zichzelf smeekte zij; ze wilde alleen niet, dat de herinnering aan haar avontuur bedorven zou worden. Toen keek ze hem kalm aan.

„U hoeft me heusch niet meer lastig te vallen. Ik houd van iemand anders,” waagde ze te bekennen.

Hugo lachte. Hij liet zijn plannen nooit in de war sturen door zulke kleinigheden. Van het oogenblik af, dat hij Nanette voor het eerst gezien had, was 't zijn plan geweest, haar tot zijn vrouw te maken. Daar kon hij slecht van afzien om een gril van haar! Hij sprak dus scherp:

„Doe niet zoo onnoozel, Nanette. Je weet, dat ik je alles kan geven, wat je hart begeert — kleeren, een mooi huis, juweelen...”

„'t Schijnt niet eens in je op te komen, om me liefde aan te bieden,” zei ze uitdagend.

„Liefde!” Hij stak een sigaret aan en blies den uitslingerenden rook de lucht in. „Daar kunnen we over praten, als we getrouwd zijn. 't Is toch zeker genoeg, dat ik je hebben wil?”

„Neen,” zei ze langzaam. „Dat is niet genoeg. Er zijn twee menschen noodig, om 'n contract te sluiten, meneer Masters, en — ik wil u niet hebben.”

Haar woorden kwamen rustig, zonder enig spoor van gemoedsbeweging. Het gezicht van den man verbleekte. Hij had wel bezwaren verwacht, maar geen wezenlijken tegenstand. Boos kwam hij op haar toe, maar het was een toorn, die uit gedwarsboomde hartstochten voortkwam. Nanette begreep zeer goed, dat hij haar wilde kussen. Dat was iets voor Hugo Masters; te probeeren door geweld onderwerping af te dwingen; kracht van geweld, geen kracht van liefde.

En Nanette dorst niet te wachten op dien kus. Zij keerde zich om en vluchtte door de openstaande deuren den tuin in.

„Nanette! Doe niet zoo dwaas! Kom hier!” riep Hugo woedend, maar zij hoorde hem niet. Zij was de laan al uit en liep, zoo vlug zij kon, naar den heuvel, waar zij Paul dien middag ontmoet had.

Plotseling bleef zij staan, opeens begrijpend, welk een dwaasheid zij begaan had. Maar — als ze hem nu eens nooit meer terugzag?

Voorbijgaande schepen — misschien had zij een vergissing begaan. Veronderstel, dat zij terug moest naar huis, om zich overwonnen te verklaren... Zij wist precies, wat haar dan te wachten stond, want zij had al meer doorgeemaakt — scènes, ruw, afschuwelijk, zenuwschokkend gekijf.

Een poosje zou zij voet bij stuk kunnen houden, maar ten slotte zou haar moeder het winnen. Dan zou zij weer doen, zooals zij vroeger zoo vaak gedaan had — zich onderwerpen, liever, dan verdere onaangenaamheden te trotseeren. Zoo was 't altijd gegaan.

Zij stond stil, aarzelde. De Overtop was zoo dichtbij, maar hij stond verlaten en zwijgend. Als zij opklom naar den top zou wel eens kunnen blijken, dat Paul niets anders was dan 'n waan, een droom, te mooi om waar te zijn.

Er steeg een gloeiende bloes in haar wangen toen zij dacht aan zijn kussen. Die waren in ieder geval echt geweest — maar zouden ze blijven? Of waren ze als het feeëngeld, iets dat verdween, als de zon daalde? Pure illusie, of iets wezenlijks?

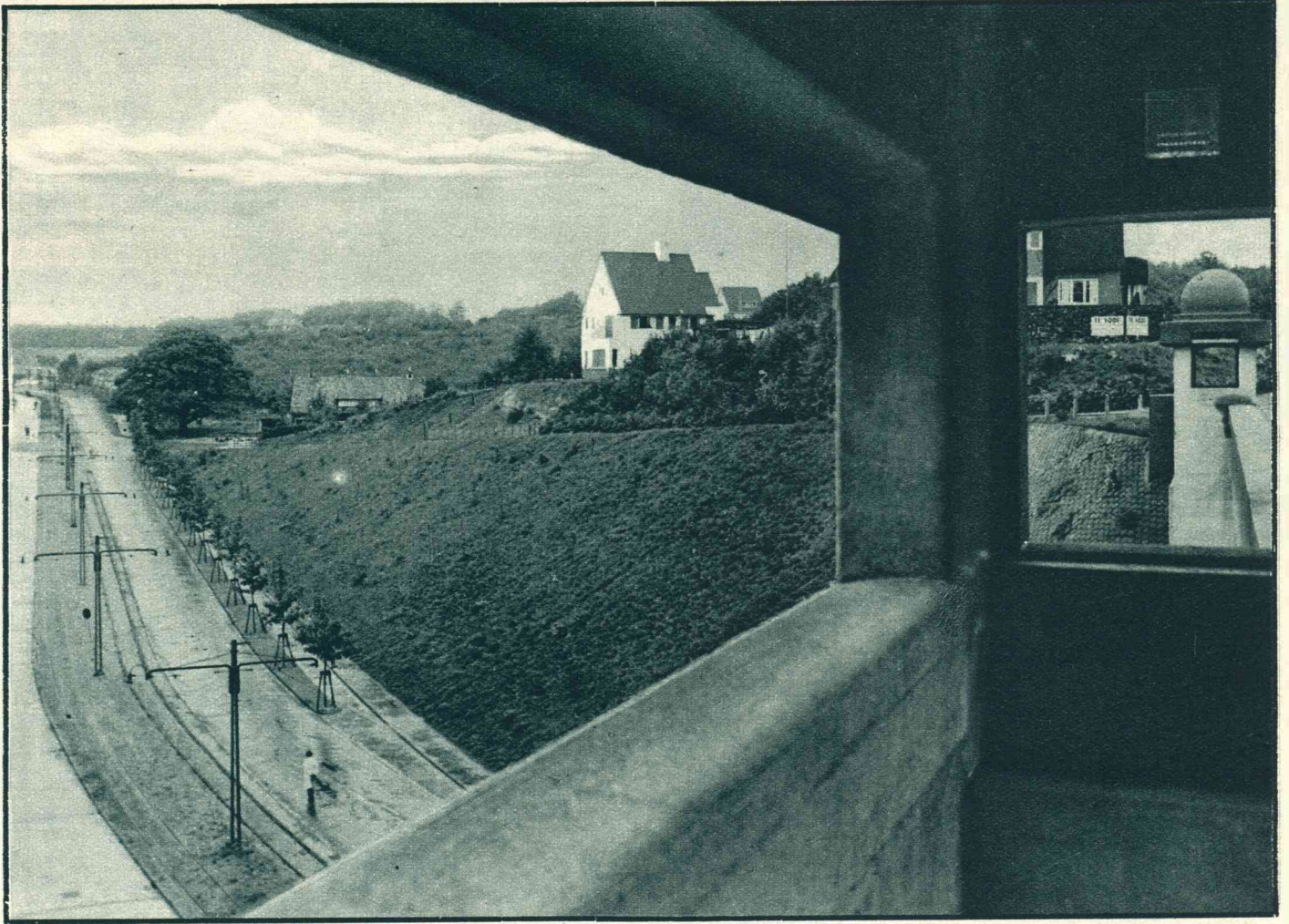
„Paul!” Zij fluisterde zijn naam uit. O, de dag van morgen moest komen, en de werkelijkheid van vandaag met zich brengen!

Vlug liep zij door, zonder op haar weg te letten bijna, tot zij opeens bemerkte, hoe eenzaam ze was.

„Ik lijk wel gek,” sprak ze luidop, en minachtend snoof ze een paar maal. „Een man, dien ik maar éénmaal gezien heb, en waar ik niets van weet...”

Toen gaf zij de poging op, zich achter voorwendsels te verschuilen. Omdat zij zich verlaten en ongelukkig voelde, en omdat ze naar Paul verlangde, liet zij zich plotseling neervallen in het gras, sloeg de handen voor het gezicht en liet haar tranen den vrijen loop.

Het deed haar werkelijk goed, dat ze schreien kon. Al haar opgekropte emotie kwam nu los. Als zij weer kalm werd, begreep ze, zou zij de dingen kalm onder de oogen kunnen zien.

Ze zocht haar zakdoek, snoot zich luidruchtig den neus en hief het hoofd op.

En terwijl ze dit deed, hoorde ze een vriendschappelijk gebrom, en een klein nat neusje werd vragend tegen haar wang gedrukt.

Nanette keek op. Een ongeduldige, borstelige terrier keek haar verwonderd aan.

„Schat,” zei ze zacht, terwijl ze haar hand naar 't dier uitstak. De hond maakte een klagend geluid, kwam dicht naar haar toe, en zij zag, dat hij beefde. Hij hield zijn kop een beetje naar een kant, en ook zijn oogen schenen te smeeken, en Nanette begreep hem terstond.

„Zoo, ben je verdwaald?” zei ze, en door haar zorg voor den hond vergat ze even haar eigen moeilijkheden. „Arme kleine stakker. Hoe kom je hier? Er is nergens een huis te zien. Staat je naam op je halsband?”

Zij zat te turen in het donker, herinnerde zich toen, dat ze een klein doosje waslucifers in haar tasch had, en streek er een aan.

„Je hebt een pracht van een halsband, jonge man,” vertelde ze den hond, en hij zwaaide met zijn staart, alsof hij haar begreep.

Zijn naam stond er inderdaad op — Rafel; en die naam paste hem goed. Toen las ze, in kleine letters daaronder:

„Villa Wilgenhof, De Wilg.”

„Oei,” riep Nanette, „da's een heel eind!” Toen, in schertsenden toorn, zei ze tot den hond: „Je moet dien kant op, Rafel. Ga gauw naar je baas, ondeugende rakker.”

Rafel grinnikte onbeschaamd. Hij plaatste zijn kop nog wat schuiner dan hij al stond, en wachtte, wat er verder zou komen. Hij had in ieder geval geen zin, om te gehoorzamen. Hij had al een paar uren rondgezworven, en nu hij bij dit aardige meisje was, voelde hij zich best op zijn gemak. Als hij bij haar bleef, zoo scheen hij te begrijpen, zou zij hem wel terugbrengen naar huis en naar zijn verloren meester. Hij wachtte dus op de volgende beweging van het meisje.

Zij liep vlug weg. Rafel kwam haar na. Ze gooide met een steen naar hem. Hij ving dien handig op met zijn bek, en was een seconde later weer naast haar.

Nanette wist geen raad meer. Aan den eenen kant waren er haar moeder en Hugo Masters; die zouden alle twee woedend op haar zijn, als ze zoo lang buiten bleef. Aan den anderen kant was er de arme kleine Rafel, die zijn baas kwijt was geraakt. En het lot van den verdwaalden hond trof haar het krachtigste. Het zou ontzettend laat worden, als ze Rafel naar huis bracht. Van den anderen kant — ruzie kreeg ze toch — zoo heel veel verschil zou 't niet maken, of ze wat vroeger of wat later thuiskwam.

Rafel jankte nu zacht. Hij hief een van zijn voorpooten op, alsof hij doodmoe was. Hij maakte het haar volkomen duidelijk, wat hij wenschte.

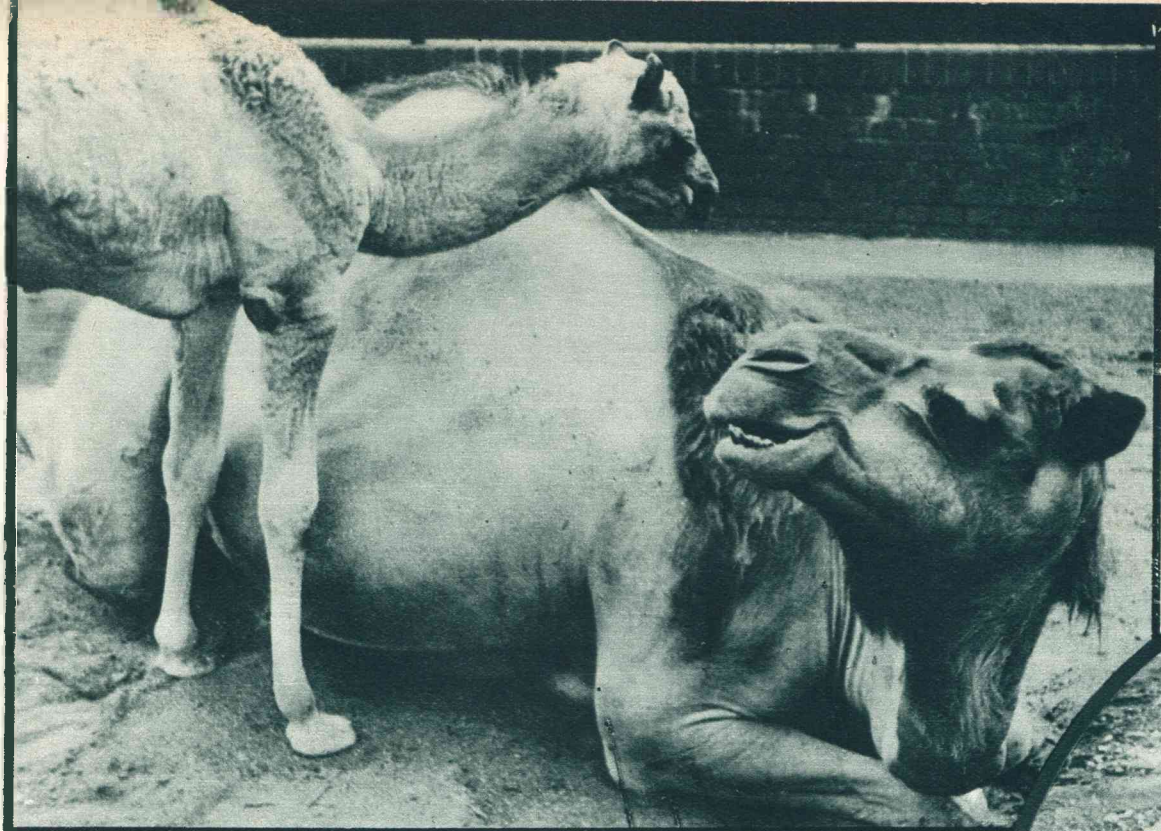
Zonder nog langer te aarzelen nam Nanette hem in haar armen, keerde zich vastberaden om en sloeg de tegenovergestelde richting in. Ze ging Rafel naar huis brengen.

Zij had nog niet ver geloopt, toen er 'n vrachtwagen haar achterop kwam. Zij riep den koetsier aan. Als hij ergens in de buurt van De Wilg zijn moest, wou ze wel graag meerijden.

De man knikte.

„Daar moet ik zijn,” zei hij. „Ben er in tien minuten. Stapt u maar op.”

(Wordt voortgezet)

MOEDER EN IN DE DIERENW

band slechts den naam
verhalen juist om de sch
We kunnen niet nalaten
wekkende en vaak zeer l
een bezoek aan onze dier
valt buiten den dagelijk

lijke observatie

Voor al in het
in het bezit van
lust, den omgar
nog onervaren
worden gekoeste
hoe de kleintjes
met 'n gevoelig
schen overlaten
worden geroepen

Een aantal in
leven, in en bui
mogen ons pra
dierenwereld ill
niet als ras- of
in hun verhoud
de zuiverste uit
beteekent en ste
heid bedachte b

De verhouding tusschen moeder en kind in de dierenwereld is ontroerend en sterk. De natuur telt daarop slechts weinig uitzonderingen; zoozeer is alles daar ingesteld op 't behoud en de voortzetting van 't ras, dat elk dierlijk wezen met alle de geschonken verdedigingsmiddelen bedacht is op het behoud en den zoo voorspoedig mogelijken groei van het nageslacht. En het lijkt wel, alsof bij die gelegenheid het toch vaak reeds scherpe instinct nog wordt vergroot en op dingen let, waarop het in normale omstandigheden weinig of geen acht slaat. Met jaloersche zorg, welke het voor vreemde wezens vaak uiterst gevaarlijk maakt het jonge geslacht te dicht te naderen, bewaakt de moeder haar kroost, en geeft zelfs voor de verdediging der jongen, zij het meestal niet zonder voorafgaanden bitteren strijd, haar leven.

Bij ondervinding weten we allen wel, dat men beter doet de jongen van kat of hond niet aan te raken, wanneer de moeder er bij is, en dat ook kippen, eenden, ganzen en zwanen onmiddellijk een verdedigende houding aannemen, wanneer men hun kroost te na komt.

Geldt dit voor onze huisdieren in 't algemeen reeds in zoo hooge mate, nog sterker spreekt het moederlijk instinct bij de in de vrije natuur levende dieren en bij de roofdieren. De redenen hiervoor behoeven we hier niet verder na te speuren; voornamelijk de moeilijker om-

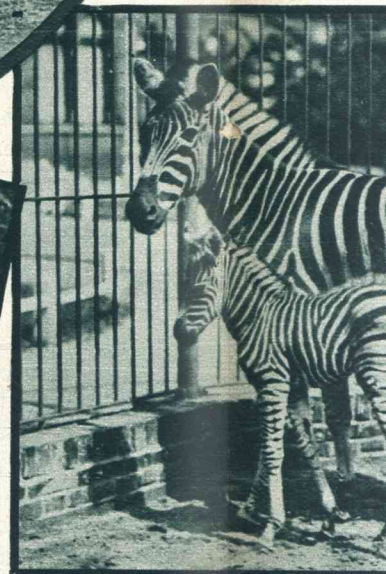
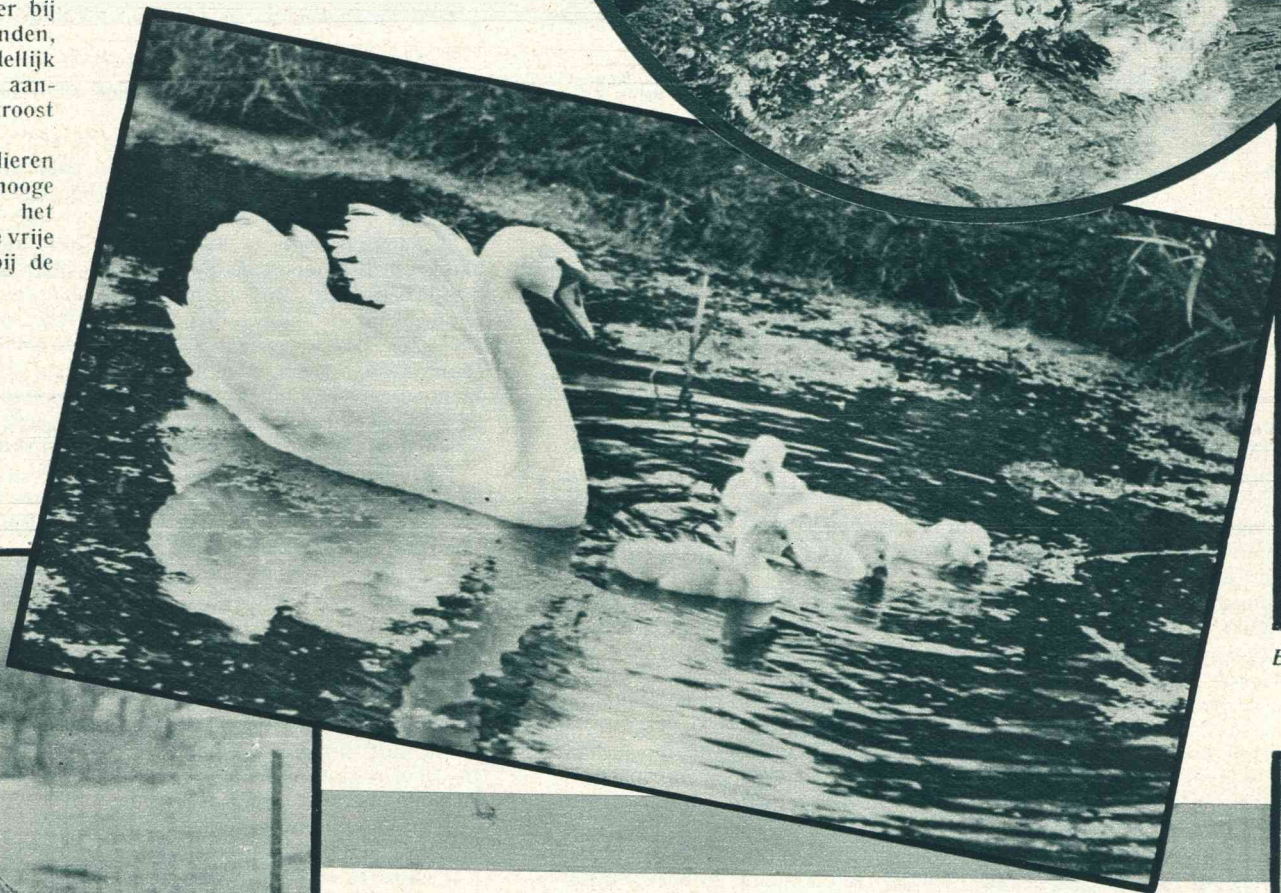
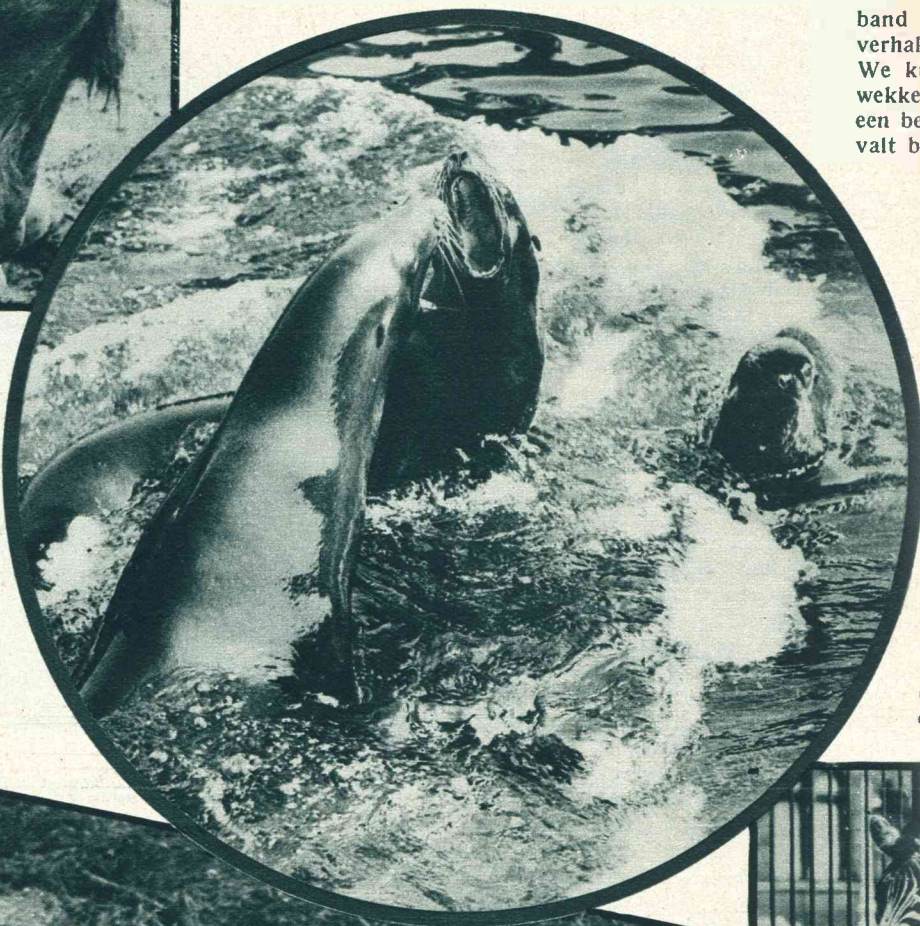
De struisvogel gaat trots en verheerlijkt met de kinderen wandelen, hoewel er aan de kleine struisjes nog niet bepaald veel moois te zien is.

standigheden, waaronder voor deze dieren de strijd om het bestaan moet worden gestreden, zijn hiervan de oorzaak. En of het nageslacht uit één of meer dieren bestaat, doet er over 't algemeen al heel weinig toe. De zeug, die tien of twaalf biggetjes om zich heen heeft, waarschuwt bij het minste onraad even hard en dringend als moeder nijdpaard of kameel, die maar voor één baby te zorgen heeft. En alle dieren nemen met evenveel toewijding en voorzichtigheid de opvoeding van hun jongen tot waardige op- en navolgers ter hand. In tal van grotere en kleinere dierenverhalen treffen we hieromtrent niet alleen vaak interessante, maar ook inderdaad roerende bijzonderheden aan, staaltjes van ongelooflijk geduld en diereninstinct. We noemen in dit ver-

Vier lieve, donzige kleintjes laat de zwaan in het park bewonderen.

De leeuw brengt haar welpen één voor één naar het binnenhok voor het middagslaapje van de leeuwenvrouwen.

Bij de zebra's met de bekende streep-veulen „sprekend

Op deze manier vertelt de moeder, hoe moe

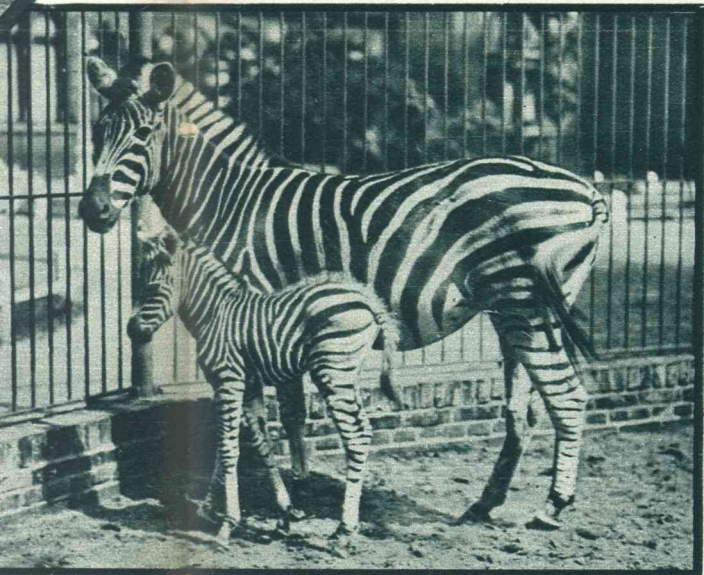
REN KIND RENWERELD

band slechts den naam van Jack London, wiens dierenverhalen juist om de scherpe observatie zoo beroemd zijn. We kunnen niet nalaten hier ook te wijzen op het belangwekkende en vaak zeer leerzame dierenleven, dat men bij een bezoek aan onze dierentuinen zien kan, omdat dit leven valt buiten den dagelijkschen gezichtskring der onmiddellijke observatie van onze huisdieren.

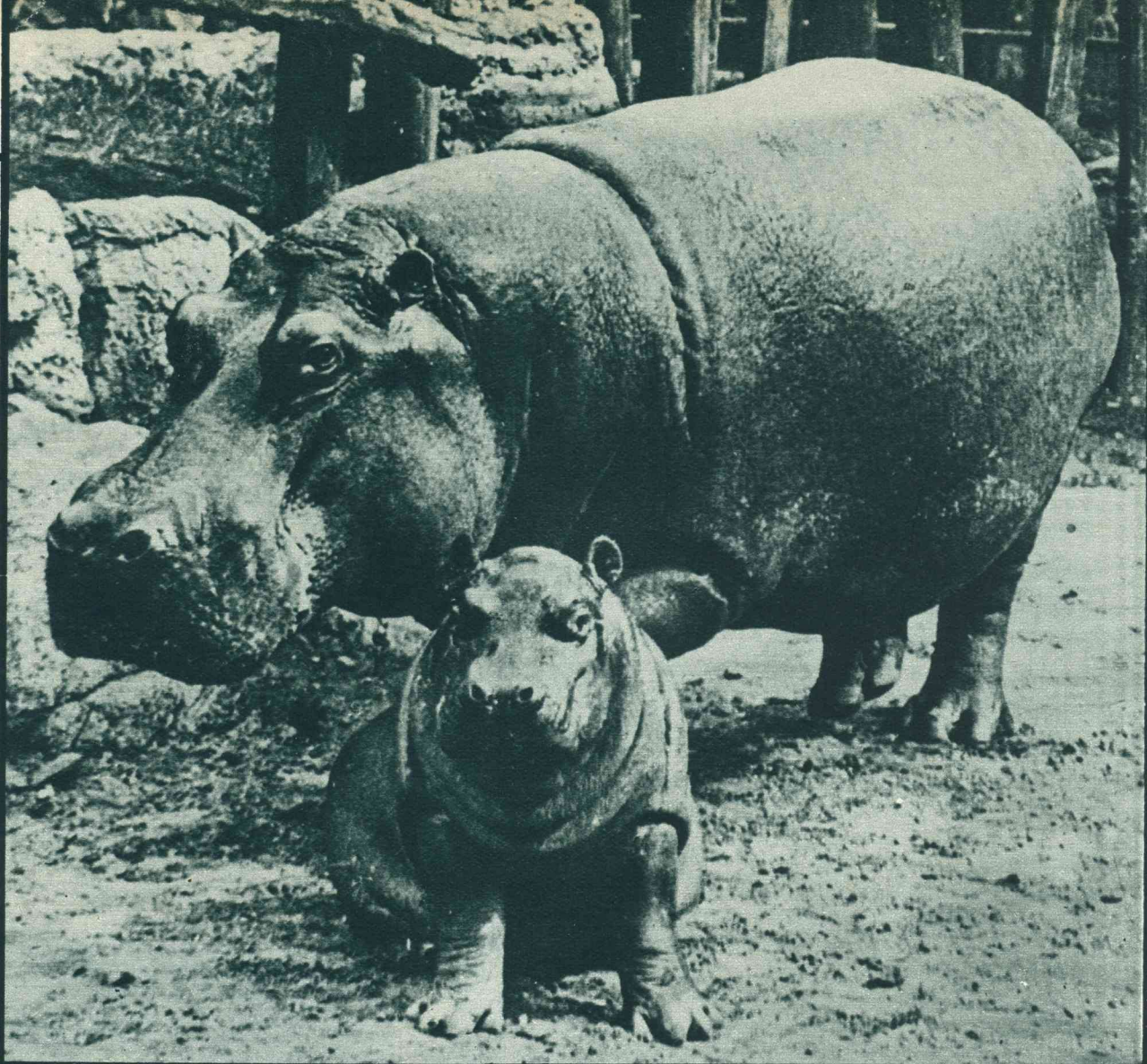
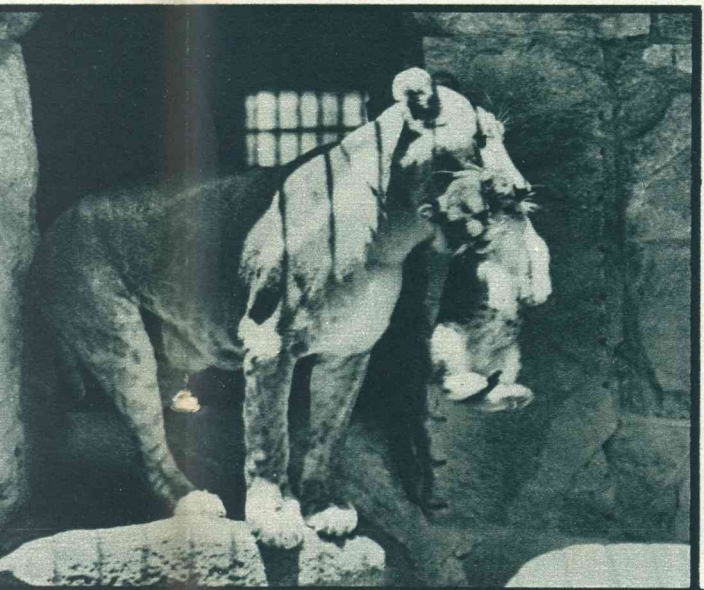
Voor al in het voorjaar, als de meeste dieren zich in het bezit van jongen verheugen, is het vaak een lust, den omgang tusschen dierenmoeder en haar nog onervaren baby gade te slaan; hoe ze dan worden gekoesterd en beschermd, doch soms ook, hoe de kleintjes, wanneer ze het al te bar maken, met 'n gevoelige, aan duidelijkheid niets te wenschen overlatende terechtwijzing tot de orde worden geroepen.

Een aantal interessante beelden uit het dierenleven, in en buiten de muren onzer dierentuinen, mogen ons praatje over Moeder en Kind in de dierenwereld illustreeren. Men ziet hier de dieren niet als ras- of soortexemplaar op zichzelf, maar in hun verhouding tot de nakomelingschap, in de zuiverste uiting van het moederschap, dat zorg betekent en steeds waakzame, op 'hoogste veiligheid bedachte bescherming.

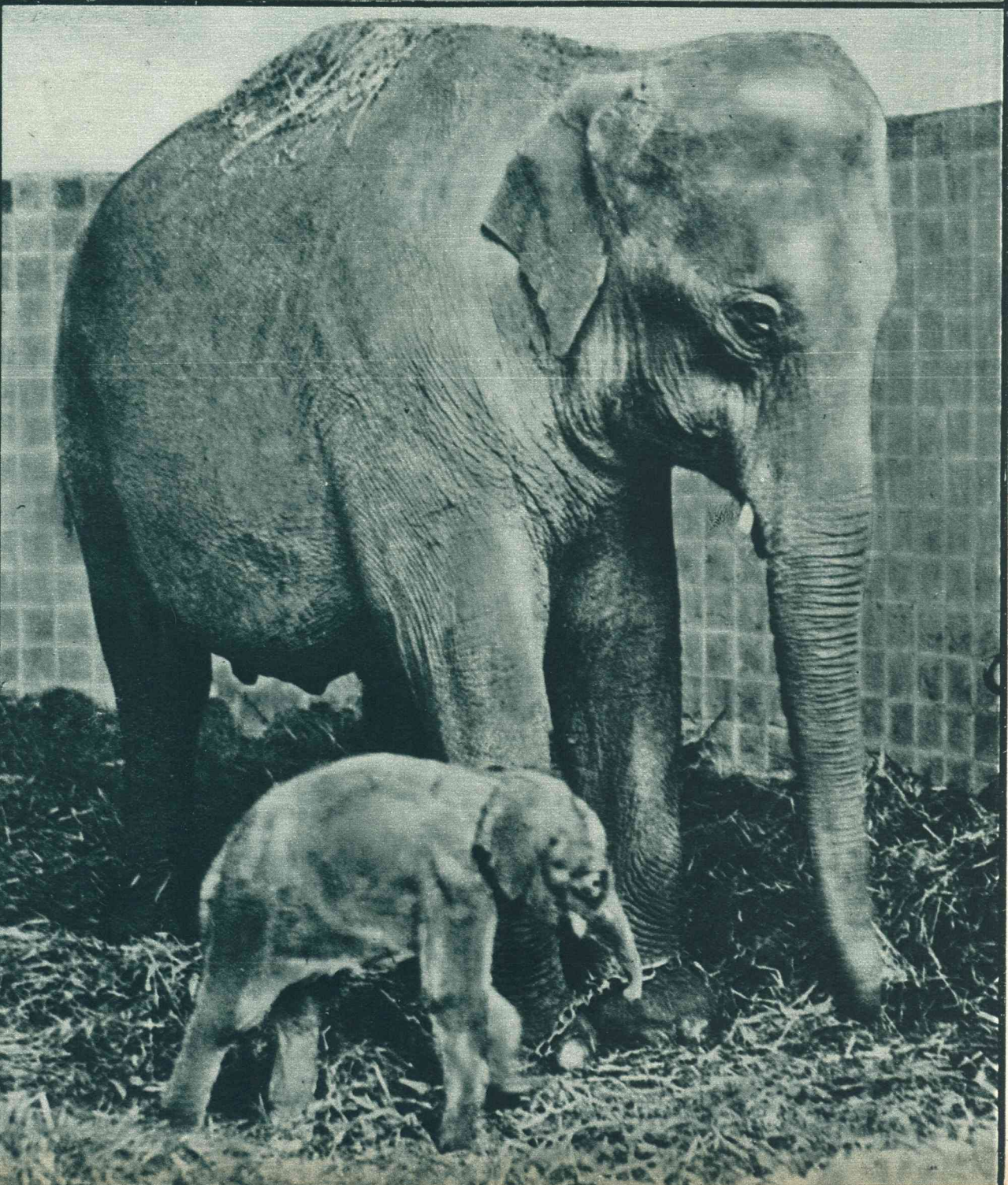
Op deze manier vertelt men bij de zeeleeuwen aan de moeder, hoe mooi en lief men haar jongen vindt.

de zebra's met de bekende streep-kleuren is het geen wonder, dat het veulen „sprekend z'n moeder is.”

Ook groote dieren beginnen klein.

VROUWENLEVEN

Blouse van wit georgette, versierd met fraai handwerk.

ZOMERZON EN ZOMERKLEEREN

Misschien is de zomerzon, die, terwijl ik dit schrijf, zoo heerlijk haar stralen uitzendt, alweer ver te zoeken, wanneer dit onder de oogen komt van onze lezeressen. Maar het is haast onmogelijk, bij deze zonneweelde over iets anders te schrijven in deze rubriek dan over zomerkleeren. Al wat er, met 't oog op de grilligheid van ons klimaat, zooal ontworpen werd voor koele dagen en regentijd, schijnt opeens alle aantrekkelijkheid te hebben verloren. We moeten erkennen, dat er ook op dit gebied zeer veel moois is gelanceerd en vluchtig kijken we naar de fraaie wollen jasjes, bestemd om de zomersche toiletjes op minder zomersche dagen aan te vullen. Maar onze groote belangstelling gaat nu toch uit naar de zomertoiletten zelf.

Maggy Rouff ontwierp eenige fraaie toiletten voor dames „d'un certain age”. Een dier toiletten wordt hierbij afgebeeld. En al valt het zeer te betwijfelen of er veel niet meer jonge vrouwen zullen wezen met een figuur als dat van onze afbeelding, het dient erkend te worden, dat de lijnen van dit toilet erop berekend zijn, ook een minder slank figuur zoo voordeelig mogelijk te doen uitkomen. De doorgaande lijnen van de japon, de wijd uitvallende mouwen, de losse fichu en de terzijde lang afhangende sjaal, alles draagt mede bij tot het verkrijgen van een elegant geheel, waarbij een slankheidseffect verkregen wordt en allerlei onvolkomenheden verdoezeld worden.

Deze namiddagjapon werd ontworpen in wit met zwart „peau d'ange”. Het Parijsche modehuis Martial & Armand heeft bijzonder veel werk gemaakt van de moderne blouse voor den zomer. De meeste van die blouses zijn wit, van ragfijn materiaal en versierd met handwerk van verfijnden smaak.

Daar is, bijvoorbeeld, een model van witte georgette, even bloesend

over een nauwsluitende gladde ceintuur. De tamelijk hooge, naar boven toe puntig oplopende manchetten zijn aan weerszijden versierd met open gewerkte randen. Dezelfde ajourranden markeren ook het zich naar boven toe verbreedende vest, terwijl dit vest, evenals de omgeslagen kraag, versierd is met 'n sierlijk borduursel, dat door incrustaties van organdie een verfijnd effect geeft.

Een andere blouse van witte crêpe romain, versierd met fijne opnaaisels, heeft een jabot met ragfijn borduursel op uitgetrokken draden en wordt gesloten met stervormige knopen van bergkristal.

Ook de blouse van onze afbeelding heeft een garneering van borduursel op uitgetrokken draden. In het schouderstuk zijn de draden ruitvormig uitgetrokken en op geregelde afstanden zijn kleine rosetten geborduurd. De korte pofmouwjes zijn, evenals het gladde heupstuk, met fijne opnaaisels versierd. Heel origineel is bij deze in wit crêpe georgette ontworpen blouse de puntgarneering, welke met knopen op het fraai bewerkte schouderstuk is bevestigd.

Als we in dezen vacantiетijd nog iets nieuws nemen voor onze kleintjes, dan denken we in de allereerste plaats aan gemakkelijke en luchtige vakantiekleertjes. Ook hieraan wijden de groote modehuizen wel degelijk hun aandacht. Getuige het hierbij afgebeelde model van het Parijsche modehuis „A la grande maison”.

Dit alleraardigste strandpakje van wollen jersey is bestemd voor een kleinen jongen. Door het jasje iets langer te nemen, zou men het ook geschikt kunnen maken voor 'n klein meisje.

Even wil ik het toch ook nog hebben over die alleraardigste wollen jasjes, die nu in onze groote modemagazijnen worden tentoongesteld. Als we zoo'n aardig jasje in ons bezit hebben, behoeven we

ten minste onze voile en dunne zijden jurken niet in de kast te laten hangen, daar zoo'n manteltje de ontoereikende beschutting der dunne japonnen op koelere dagen prachtig aanvult.

PAULA DEROSE.

Strandpakje van wollen jersey voor een kleinen jongen.

Elegant zomertoilet ontworpen voor de vrouw „van een zekeren leeftijd.”

Mijn

opgewektheid en goede gezondheid heb ik te danken aan het gebruik van de onovertroffen

Vasenol
WOND-EN KINDER-POEDER

MIJNHARDT'S

Hoofdpijn-Tabletten . . 60^{ct}

Kiespijn-Tabletten . . . 60^{ct}

Laxeer-Tabletten . . . 60^{ct}

Zenuw-Tabletten . . . 75^{ct}

Maag-Tabletten . . . 75^{ct}

Bij Apoth. en Drogisten

MENGELKAMP's

houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuijen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak be-
staat 32jaar, dus
een goed bewijs.

Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let
op den naam

MENGELKAMP

**Kunststanden
Gebitten**

**SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING**

Betaling desgewenscht in
12-maandelijksche termijnen.
ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige
Middenstands - Verzekering.
Adm. **G. DE WAARD,**
Mathenesserlaan 398 b
bij de Hooirdrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen
naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT. Alwinstraat 23 (Heijplaat)

J. v. TURENHOUT. Noldijk D 95 B Barendrecht

DEREK. Betje Wolffstraat 44.

DE ROON. Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN. Asterstraat 77 (Bloemhof)

KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)

BRUSSAARD. Nassauilaan 20. Schiedam

KREUKNIET. Strijenschestraat 56. Schiedam

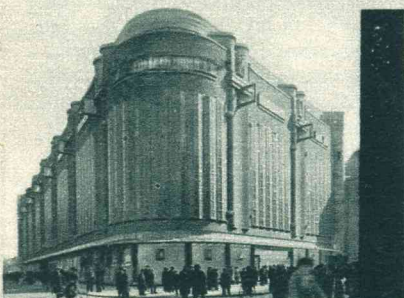
**Slechts het beste kan
de Schoonheid dienen!**

Verfrisch U daarom ge-
regeld met de heerlijke
"4711", geniet van den
finen, pittigen geur van
deze edele en echte Eau
de Cologne. Waardevolle
schoonheidsmiddelen, wel-
ke de gezondheid bevoor-
deren en de natuurlijke
bevalligheid, verhoogden,
zijn ook de andere be-
roemde "4711"-producten
— zeepen, crèmes, poe-
ders, parfums — die,
evenals "4711" Eau de
Cologne, kenbaar zijn aan
het getal "4711" op het
bekende Blauw - Goud -
Etiket.

**No. 4711. Eau de
Cologne**

"4711" Frozoclon (Koelstift van vaste Eau de Cologne) f 1.75 en f 1.10

**N.Y. MAGAZIJN
DE BYENKORF**

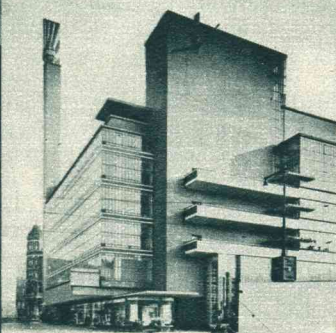
Onze Magazijnen te Amsterdam,
Den Haag en Rotterdam zijn de
grootste, best gesorteerde en meest
modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop
zijn onze verkoop-prijzen uiterst
laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-
afdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾,
Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon-
en Telegraafkantoor, Bagagedepot
van de Nederl. Spoorwegen, Eigen
Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.

²⁾ Alleen in Rotterdam.

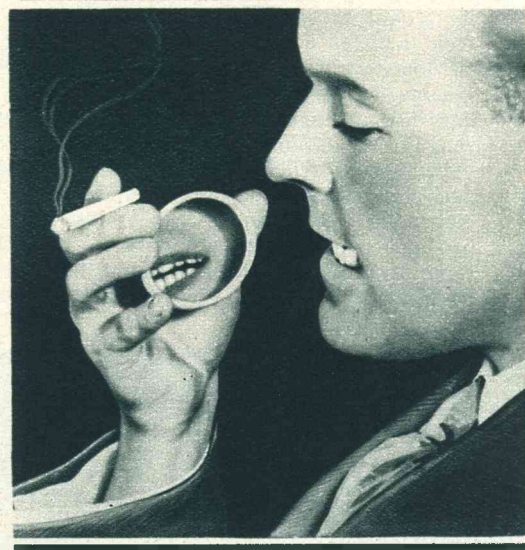
AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

*Is het nu
noodig, dat
Uw tanden
eerst geel
worden?*

Neen!

Gij, rooker, zijt in het bijzon-
der aangewezen op een sterk
werkende aromatische tandpasta.

**Gebruikt daarom
Pebecco Tandpasta.**

Alleen reeds de krachtige ver-
frisschende smaak bewijst U, dat
de werking van PEBECO zich

niet alleen beperkt tot het par-
fumeeren der mondholte, doch
werkt PEBECO veel meer op
den bloedsomloop in het weefsel
van de mondholte, waardoor tan-
den en tandvleesch sterk en ge-
zond worden.

PEBECO verleent bovendien den
rooker een zuiveren frisschen adem.

Pebecco Mij., Serphatikade 3, Amsterdam-C.

**Pebecco is billijk
35 en 55 cents
in zuiver tinnen tuben**

De Wrekende Steenbok

DOOR JAMES BREW

Het gedrag van den man, die den steilen bergwand beklom, was vreemd. Iedere paar minuten bleef hij staan, om aandachtig de bergen boven hem te bekijken en daarna de diepe vallei beneden hem. Maar dit gedeelte van de Pitar-ravijnen in het Himalaya-gebergte was absoluut verlaten. Wanneer de eenzame klimmer dit geconstateerd had, knikte hij tevreden en klom weer hooger. Honderd meter nog boven hem hing de wonderlijke scheping, waarvoor de inboorlingen van deze streek beroemd zijn. Waar het bergpad ophield, omdat de rotswand zich hier bijna loodrecht voortzette, zoodat er dus geen plaats meer was voor een pad, hadden de inboorlingen schuin opstaande houten steunstukken in den rotswand weten te bevestigen. Horizontale balkjes waren bevestigd tusschen rotswand en steunstukken, daarop was een laag aarde vastgestampt. Mijlen ver slingerde dit hangende pad, van een meter breed, zich langs de rotswanden, boven een duizelingwekkend diep ravijn.

„Knap stukje werk,” mompelde de man, „onbegrijpelijk hoe de lui dat met hun primitieve gereedschappen hebben weten te maken.”

De stilte op deze hoogte was bijna angstwekkend. De betoovering ervan greep den man een oogenblik aan, terwijl hij omhoog keek langs den flauw vooroverhellenden bergwand, om daarna weer onderzoekend in de diepte te staren.

Een plotselinge grijs vertrok zijn gezicht.

„Dat zal je niet meevallen, Harold,” mompelde hij half binnensmonds; „’t eene oogenblik zal je hier rustig loopen — misschien denk je dan wel aan Vera Holt; daarna . . . de hemel zij je genadig.”

Uit zijn zak haalde hij een kleine zaag. Voorover liggend op het hangende pad, boog hij hoofd en schouders over den rand, zóóver, tot hij den onderkant van het pad zien kon. De steunstukken stonden vijftien centimeter van elkander af. Zich nog iets verder vooroverbuigend en zich met de linkerhand stevig vasthoudend, strekte hij de rechter uit en begon met onzekere hand het paaltje door te zagen, dicht bij den rotswand. Het was een moeilijk werk, half hangend boven een diepte van duizend meter. Toen de paal zoover doorgezaagd was, dat nog slechts een paar vezels een volledig doorbreken verhinderden, schoof de man nog iets vooruit, en begon aan den tweeden staak. Nadat hij zes steunpaaltjes op deze wijze bijna had doorgezaagd, wist hij zich op het bergpad terug te schuiven, en stond op. Elke spier deed hem pijn, zijn handen en voeten trilden, zijn adem

schoot fluitend uit zijn keel. Dan kwam de grijs weer op zijn gezicht. De val was gezet. Iedereen, die het pad zou betreden, moest absoluut met dit gedeelte naar beneden storten. Jerom Werner borg de zaag in zijn zak en begon de afdaling.

’s Avonds en ’s nachts zou zelfs geen inboorling zich op de hangende paden wagen. „Nu nog een beetje geluk, vriend Damer,” dacht Jerom Werner, „en je zult geen gelegenheid meer hebben om Vera het hof te maken.”

Op de boot naar Bombay had Jerom Werner, jager op groot wild, kennis gemaakt met Harold Damer. Damer moest een nieuwe editie verzorgen van het standaardwerk „De Himalaya”. „In plaats van op mijn herinnering te vertrouwen,” vertelde hij Werner, „ga ik ter plaatse mijn indrukken nog eens vernieuwen.” Toen hij vernam dat Werner in den Himalaya wilde gaan jagen, had hij hem spontaan uitgenoodigd hem te vergezellen, en Werner had het aanbod gretig geaccepteerd. Damer kon hem op de beste wildplaatsen brengen.

„Ofschoon ik eigenlijk te veel voor het wilde volkje van het gebergte voel, om er mee accoord te gaan, dat het geschoten wordt,” verklaarde Damer nog.

Na de landing te Bombay besloten zij dadelijk door te reizen naar Chitral, vanwaar uit Damer zijn excursies wilde beginnen. De streek was tevens uitstekend geschikt voor het beoefenen van de jacht door Werner.

Maar toen zij Chitral bereikt hadden, een kleine vesting, die als uiterste voorpost van het Britsche rijk tusschen de gigantische bergketens lag, gebeurde er iets met Werner, dat hem bijna zijn geliefde jacht deed vergeten. Hij maakte kennis met Vera Holt, de knappe, slanke dochter van den kolonel, die het kleine garnizoen commandeerde. Het was voor den eersten keer in zijn egoïstisch leven, dat Werner verliefd was. Dit omdat het de eerste keer was, verdreef dit nieuwe gevoel alle andere emoties. De energie van den man werd in een geheel nieuwe richting gestuwd. Hij liet geen gelegenheid voorbij gaan het meisje te ontmoeten, met haar te wandelen of te rijden. Was hij minder blind geweest, dan zou hij begrepen hebben dat hier niets anders bestond dan de bewondering van een jong meisje voor een beroemd jager, en niets anders. Zijn illusie bleef bestaan, tot hij haar, veertien dagen na zijn aankomst in Chitral, vroeg. Vera's weigering was een bittere ontgoocheling, maar zijn zelfbewuste natuur herstelde zich spoedig.

„Als ik haar eens een paar dagen niet zie,” dacht hij, „zal ze wel bijdraaien. We zullen den zachtmoedigen Damer maar eens achter zijn boeken vandaan halen om morgen op steenbokken te jagen.”

Damer stemde toe hem den volgenden morgen als gids te vergezellen. Na vier uur kreeg Werner een steenbok onder schot, maar misleid door de schittering van de sneeuw, bleek zijn schot niet zuiver. Met een gebroken poot hinkte het dier weg. In het schouwspel van het wegstrompelende dier lag zoo iets aandoenlijks, dat Damer er door bewogen werd. Hij duwde het geweer omhoog, toen de ander voor den tweeden keer wilde schieten.

„’t Spijt me, kerel, maar ik kan het arme beest niet op die manier zien dooden.”

„Ben je gek!” viel de woedende Werner uit. „Dacht je dat ik hier gekomen ben om die dieren over den rug te aaien.” Hij rukte het geweer los. Damer haalde de schouder op, klom toen omhoog in de richting van den strompelenden steenbok. „Je moet me maar niet kwalijk nemen,” riep hij nog terug: „als je hem meteen gedood had, zou ’t me niet zoo veel kunnen schelen. Maar nu hij lam is. . . .”

Werner, die nu niet meer schieten kon, daar Damer zich juist in de vuurlijn bevond, zag tot zijn verbazing, dat Damer er werkelijk in slaagde den als uiterst schuw bekend staanden steenbok te naderen. Het dier kon niet verder loopen door een steile verheffing. Zachte, geruststellende geluiden gevend stak Damer de hand uit en naderde langzaam. Het ruige bergdier stak aanvankelijk de horens omlaag, als om een aanval af te weren — langzaam, heel langzaam gelukte het Damer de schuwheid van den steenbok te overwinnen. Ten slotte liet het angstig bevende dier toe, dat de man hem over den rug streelde. De verbaasde en woedende Werner kon zien, hoe het Damer in een half uur tijd gelukte den gebroken poot van het dier te zetten met behulp van zijn zakdoek en een paar takken van een bergboompje. Nadat hij klaar was, streelde hij het nu geheel gerustgestelde dier nog een paar maal over den rug, uitte een paar bemoedigende woorden, waarna hij terug liep naar Werner.

„Nog eens mijn excuus, dat ik je jachtgenot bedorven heb,” zei hij, „maar werkelijk, een gewond dier treft me haast nog meer dan een gewond mensch, omdat ’t zich zijn toestand niet realiseeren kan. Ik denk, dat ik iederen dag even naar boven zal klimmen om hem te voeren, tot hij heelmaal hersteld is.”

„O, all right,” zei Werner. „Idioot,” dacht hij, „overgevoelige dwaas. Ik zou hem in het ravijn kunnen duwen.” Zijn haat zou nog sterker geweest zijn, indien zijn gedachten zich niet zoo zeer met Vera bezig hielden. Gedurende de nu volgende weken werd hij zoo door zijn blinde liefde in beslag genomen, dat hij nauwelijks meer aan Damer dacht. Tot hem bleek, dat ook Damer op Vera verliefd was, en dat diens liefde beantwoord werd. — Als een razende liep hij dien avond in zijn bungalow heen en weer. Gewend in al zijn wenschen bevredigd te worden, voelde hij zich thans dubbel gekwetst, nu zijn tegenstander de gehate Harold Damer was. Nadat de eerste blinde woede gezakt was, kwam de eenige obsessie boven, die den kouden, gewetenloozen man kon bezielen — wraak te nemen op Damer. In de streek van Chitral konden gemakkelijk ongelukken gebeuren. Een vallend rotsblok . . . uitglijden op een steen . . . Als eerst Damer maar uit den weg geruimd was, vertelde hij zich zelf, zou het slechts een kwestie van tijd zijn, om Vera voor zich te winnen. Maar niets laten blijken; vriendschappelijk blijven. Ontstaat eenmaal verdenking, dan mislukt het beste plan.

En zoo, met de absolute gevoelloosheid, typeerend voor Werner, besloot hij koelbloedig de eerste de beste gelegenheid af te wachten, om Harold Damer uit den weg te ruimen. Spoedig was het toeval hem gunstig. Op een morgen vertelde Damer hem dat hij van plan was den volgenden morgen vroeg de beroemde hangende paden te bezoeken. Een plotselinge trilling schokte Werner's lichaam. Prachtig. Wanneer hij, Werner, in den laten namiddag een paar spanten doorzaagde — ’s nachts passeerde er nooit iemand over de gevaarlijke paden — dan was Damer zoo goed als zeker de eerste, die het pad betrad. . . .

Toen Werner na het diner bij de bungalow van kolonel Holt kwam, had hij zijn zelfbeheersching geheel herwonnen. De kolonel, Vera en Damer zaten in de voorgalerij te praten.

„Hallo, Werner,” begroette hem de kolonel, „heb je al gehoord dat onze vriend Damer van plan is morgenochtend op een onmogelijk vroeg uur de hangende paden af te loopen? Geen zin om mee te gaan?” Werner had plaats genomen tegenover Vera. In het maanlicht scheen het meisje hem nog bekoorlijker. Een nieuwe vlag van jaloezie doortilde hem, temeer toen hij merkte dat Vera als

Good

onwillekeurig haar gezicht in de richting van Damer wendde. Plotseling begreep hij, dat een heele morgen van wachten ondraaglijk zou zijn. Hij moest een excuus hebben om zoo vroeg mogelijk op het toneel van de tragedie te verschijnen.

„Ik ben ook van plan naar boven te gaan, Harold,” zei hij, „maar op een beetje behoorlijker uur. Ik tref je dan later wel op het pad.”

„Graag,” was Damer's antwoord, „Ik zou het vervelend vinden als ik den heelen dag alleen was. Misschien dat ik mijn steenbok nog tref, maar de conversatie met hem is altijd een beetje eenzijdig.” Nog even bleef hij praten; daarna wenschte Werner goeden nacht en vertrok.

Toen Harold Damer den volgenden morgen de beklimming begon, werden de met sneeuw bedekte bergtoppen gekleurd door de eerste stralen van de opkomende zon. Naarmate hij hooger klom, bekeek hij met groeiende bewondering het prachtige, woeste berglandschap. De stilte werd af en toe alleen verstoord door het donderende geluid van een lawine, ergens ver weg; overigens harmonieerde die stilte volkomen met de ontzagwekkende natuur. Twee uur duurde het voor hij het begin van het hangende pad bereikt had. Daar bleef hij even staan om uit te rusten. Over den rand naar beneden blikkend kon hij een huivering niet onderdrukken. De glasachtige bergwanden, bijna loodrecht in de verschrikkelijke diepten verdwijnd, gaven een gevoel van misselijkheid. Hij richtte zijn oogen weer op het pad — deed een paar passen. „Kolossaal,” mompelde hij half luid, „hoe de inboorlingen dat hebben kunnen maken. Daar zouden onze ingenieurs....”

Zie-iej! Gekraak! Met een plotseling, scheurend geluid zakte het pad weg. Damer gooide zijn armen omhoog, greep wild naar den rotswand. Dan opende zich het ledig onder hem, en hij viel. Die ontzettende val scheen een jaar te duren. In werkelijkheid was hij slechts een meter of zeven gevallen, sneeuw en aarde onder hem wegschietend, toen zijn handen de takken van een bergstruik grepen. Krampachtig sloten zijn vingers zich. De volgende seconde hing hij zwaaiend boven het duizend meter diepe ravijn. In doodsangst, een plotseling zwaar gevoel in de maag, wachtte hij tot de struik zou breken. Hij durfde de oogen niet naar beneden te richten. Het besef van den ontzettenden val der volgende oogenblikken was te veel voor menschenlijke draagkracht. Maar de struik hield hem; tenslotte waagde hij het naar beneden te kijken. Honderd meter lager boog de rotswand iets naar buiten, aldus een beschutting vormend voor het hangende pad daaronder, waarvan nog juist de buitenkant zichtbaar was. Wanneer hij viel, flitste het hem door den geest, zou de uitgebogen rotswand hem nog meer naar buiten slingeren. Hij sloot even de oogen, opende ze weer en keek naar boven. Zeven meter loodrechte rotswand scheidde hem van het gedeeltelijk versplinterde pad. Die muur zou hij nooit kunnen beklimmen. Hij moest hier hangen, kouder en kouder wordend, tot zijn verstijfde vingers zijn gewicht niet meer konden houden.

Door een bijna bovenmenschenlijke poging wist hij de opkomende duizeligheid te bedwingen en forceerde hij zichzelf tot denken. Werner zou vandaag ook naar boven komen. Misschien zou hij over een paar uur hier zijn. Twee uur. Twee uur! Zoo lang zou hij hier niet kunnen hangen. Misschien, misschien was er een inboorling in de buurt. Hij schreeuwde, met al de kracht van zijn longen; nog eens nog eens. De echo weerklonk; dan weer stilte. Schichtig zochten zijn oogen weer den rotswand af. De struik waaraan hij hing was met de wortels bevestigd in een smalle rotsspleet, zoo smal, dat een mensch die er languit in lag, half op de struik moest rusten. Een wild verlangen tot leven greep hem aan. Als hij zich maar kon optrekken tot die spleet, zou hij het langer kunnen uithouden. De angst gaf zijn spieren even kracht. Zijn armen waren bijna verstijfd, maar langzaam, heel langzaam wist hij zich op te trekken. Nog iets, nog even, hij slingerde zijn eene been in de spleet, het andere volgde — een oogenblik wankelde hij, hij greep de struiken. Goddank, nu lag hij languit in de spleet, half op de uitstekende struik. Hij draaide het gezicht zoo ver mogelijk naar boven, om niet in de gapende diepte te moeten kijken, waarin hij door de minste onvoorzichtige beweging te pletter kon vallen. Opnieuw schreeuwde hij zoo hard hij kon — en plotseling hoorde hij een

en slecht humeur

zacht knorrend geluid boven zich. Hij keek — een gehoornde kop verscheen over den rand van het gebroken pad. De steenbok keek hem in het gezicht.

Ondanks zijn gevaarlijke positie voelde Harold zich vreemd bewogen bij het zien van zijn beschermeling. Het was of het dier iets begreep van de ongelukkige positie, waarin zijn redder verkeerde.

Het knorde opnieuw, deed een poging of het over den rand wilde klauteren naar beneden, maar trok dan de pooten weer terug: langs een bijna loodrechten rotswand kan zelfs een steenbok geen steunpunten vinden. Aandachtig bleef het dier naar beneden staren.

Met het geweer onder den arm beklom Werner behoedzaam het bergpad. Hij had later op den morgen willen vertrekken, maar het was hem onmogelijk langer in zijn bungalow te blijven. Hij moest zekerheid hebben, zoo spoedig mogelijk, dat zijn vijand uit den weg geruimd was. De spanning was ondraaglijk; zijn gerustheid zou eerst terugkeeren, wanneer hij het gapende gat in het hangende pad had gezien. Zijn hart bonsde; nooit, zelfs tijdens de gevaarlijkste jacht, had hij zich zoo opgewonden gevoeld.

Wat was dat? Hij stond stil, luisterde.

Het was Damer's stem, roepend in doodsangst. Razend vlogen de gedachten door Werner's hoofd. Damer schreeuwde om hulp. Dat beteekende, dat hij in gevaar was. Zou hij aan den rand van het pad hangen? Hadden zijn handen een steunpunt aan den rotswand gevonden? Zijn greep om het geweer verstevigde zich. Hij had Damer willen dooden zonder dat eenige verdenking in zijn richting ging. „Vervloekt!” Hij gromde. „Nu zal ik hem een kogel door zijn hersens moeten jagen,” dacht hij. „Als ze ooit zijn lichaam vinden laten ze dan maar vermoeden wat ze willen.”

Zoo vlug mogelijk klom hij verder. Nu had hij het gedeelte van het hangende pad bereikt, dat zich bevond onder dat, hetwelk door hem ondermijnd was. Hij boog zich over den rand, zoodat hij langs den licht naar buiten buigenden rotswand naar boven kon zien. Honderd meter boven hem zag hij Damer, als een vlieg tegen de rots geklemd, half in een spleet, en recht boven hem den steenbok, die over den rand van het gebroken pad keek. Werner lachte binnensmonds. Hier was een prachtkans. Wanneer hij den steenbok schoot, zou deze boven op Damer vallen. Hij lachte weer. Precies boven op Damer, die immers half buiten de spleet hing. De steenbok zou Damer meesleuren in zijn val, duizend meter diep. Twee vliegen in één klap.

Hij richtte zijn geweer koelbloedig en lang op het dier daarboven, dat nog steeds over den rand naar zijn weldoener keek. Hij trok af. Een deel van een seconde bleef de steenbok bewegingloos staan. Toen zakte hij naar voren, de voorpooten sloegen in de lucht boven het gapende gat — in vernieuwden doodsangst trachtte Damer vergeefs zich dieper in de spleet te werken. Plotseling, in een laatste stuip-trekkende beweging, verhief de groote steenbok zich achterover, weg van de gapende opening, steigerde nog een paar stappen terug en viel toen zijdelings over den rand van het hangende pad, langs Damer, maar meer dan een meter van hem verwijderd. Verbijsterd en als gefascineerd door dit onverwachte resultaat, staarde Werner een oogenblik naar boven. Dan begreep hij het ontzettende gevaar waarin hij verkeerde. De vallende steenbok bevond zich recht boven hem! Onder een schorren kreet liet hij het geweer vallen en wilde met groote sprongen het pad afloopen. Maar te laat. Suizend en bliksemsnel kwam de groote steenbok naar beneden geschoten, boven op Werner. Zijn omhoog geheven armen vormden geen beschutting. Als een strootje werd hij neergeslagen, mensch en dier lagen een oogenblik op den rand van het hangende pad — daarna schoten beiden de diepte in.

Twee uur later stond een hulpexpeditie, bestaande uit kolonel Holt, twee van zijn officieren, vier inlandsche soldaten en Vera, aan den rand van het gebroken pad. In het daarna volgende half uur

(Foto Paramount.)

hadden de inlandsche soldaten zich langs touwladders naar beneden gelaten, touwen om Damer's lichaam gebonden en hem uit zijn gevaarlijke positie naar boven getrokken. Sprakeloos en doodsbek viel Vera hem om den hals. Terwijl zij zich aan hem vastklemde, gaf de kolonel een verklaring. „Een van onze soldaten vond de lichamen van een steenbok en van Werner. Dadelijk zijn we naar boven getrokken. Niemand, behalve Vera, durfde hopen je nog levend te vinden. Was Werner bij je, toen het ongeluk gebeurde?”

Harold Damer vertelde zijn verhaal. Toen hij het incident van het plotselinge schot bereikt had, onderbrak de kolonel hem. „Een schot! Een schot op den steenbok, die recht boven je stond? En Werner was de eenige die hier was?...”

Nu was het Vera die hem onderbrak. „Begrijpt u het niet? Hij moet het hangende pad zelf stuk gemaakt hebben. U kunt zien dat de staken doorgezaagd zijn. Hij is natuurlijk naar boven gekomen, om het resultaat van zijn schurkestreek te zien. Hij zag Harold beneden den steenbok hangen en heeft toen natuurlijk geschoten in de hoop, dat het vallend lichaam Harold zou meesleuren.”

„Ja,” zei Damer, „ik vrees dat dat de waarheid is. Het schot kwam van het pad beneden. Maar inplaats van op mij te vallen is de steenbok in zijn stuip-trekking terug gesprongen, en heeft Werner van het pad beneden in zijn val meege-sleurd. Arm dier,” vervolgde hij zacht en schor, „zonder het te weten, heeft hij mij gered en zichzelf gewroken.”

„Maar waarom!” barstte de kolonel uit. „Welk motief?...”

„Dat weten wij,” viel Vera in. „Harold en ik. Hij was jaloersch, vreeselijk jaloersch. Ik voelde, dat hij Harold kwaad wilde doen.”

Haar glinsterende oogen keken Harold aan. In een spontane beweging sloeg zij opnieuw de armen om zijn hals en gaf hem een kus.

De kolonel kuchte. „Rechtsom!” was zijn commando aan de inlandsche soldaten. En tegen de officieren: „Heeren, 't lijkt me correct, dat we ons even omkeeren!”

*Een genoeg
wordt de haarwassching
door den schuimbril:*

Het uitzicht blijft vrij, de oogen ongehinderd open. Schuim en water kunnen niet binnendringen. Den schuimbril vindt U om elk pakje Zwartkop-Shampoo als een doorzichtig omhulsel. Belangrijk is de toevoeging van een pakje Haarglans. Haarglans verwijdert de opgezogen alkali uit het haar en maakt het wederom elastisch en krachtig. Haarglans geeft het haar een natuurlijken glans en houdt het gezond en mooi.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft Zwartkop - Droogshampoo U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijk & Zoon, Dordrecht.

Likdoorns verdwijnen met wortel en al zonder pijn!

Dank zij de moderne wetenschap, bestaat er thans een nieuw zuurstofbad, waardoor de likdoorns week worden, zoodat u ze met wortel en al en geheel pijnloos kunt verwijderen. Lost u Saltrates Rodell op in heet water, tot dit er als melk uitziet. Dompelt dan uw voeten in dit melkachtige bad en de verkwikkende zuurstof dringt in de poriën en brengt het geneeskrachtige zout tot aan de diepste wortels der likdoorns. Ontstekingen verdwijnen onmiddellijk en de verwonde, gevoelige plekken genezen.

Vrouwen, die hoge hakken dragen en den geheelen dag staan of loopen, vinden eene aangename verwikking door een Saltrates Rodell-zuurstofbad. Er bestaat niets beters in de geheele wereld. Saltrates Rodell is voor weinig geld in alle apotheken, drogistzaken en parfumerieën verkrijgbaar.

Om zeker te zijn dat u de echte Saltrates Rodell ontvangt, moet u van uw winkelier de gele verpakking eischen. Wij garandeeren alleen deze gele verpakking.

Adverteeren doet verkoopen!

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma **A. BERG**

HET adres voor het omlijsten van platen, etsen en foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

KUNSTGEBITTEN

f 55.-

Absoluut pijnloze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziekfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde

Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:

Warmoezierspad 17 (Kromhout) Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79

's Zaterdags van 3-5 uur.

MET

SUPERBUM

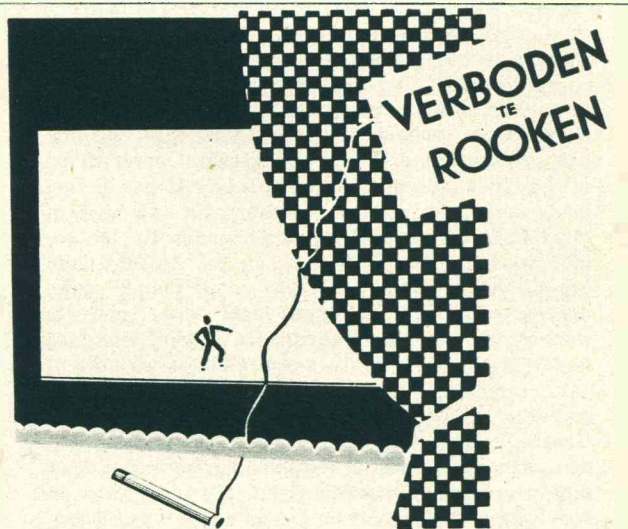
ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak

GEKLEURD

45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar

Er zijn plaatsen waar rooken hinderlijk, ja zelfs gevaarlijk kan zijn. Dit behoeft voor den harstochtelijken rooker geen opoffering te beteekenen. Waar men niet mag rooken, neme men een stukje Wrigley's en men voelt het gemis niet. Wrigley's bevordert de speekselafscheiding, zoodat de keel niet droog wordt, houdt de tanden schoon, zuivert de adem, is goed voor maag en spijsvertering. Bovendien „na een stukje Wrigley's smaakt de volgende sigaar of sigaret des te beter.“

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruizemuntsmak). 5 cent per pakje. HM-4

WRIGLEY

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

FRARARO
FRANK RADEMAKER ROTTERDAM
Benbens

IN STILTE GETROUWD

DOOR CHARLOTTE M. BRAME

Ziehier een episode uit het eerste gedeelte van onze nieuwen premieroman „In Stille Getrouwd”, door Charlotte M. Brame. Wij zijn ervan overtuigd dat het overbodig is een loflied te zingen op dit boek, voor welks inhoud de naam van de schrijfster borg staat. Alleen willen we er nog even op wijzen, dat in dezen roman zich wederom een prijsvraag bevindt voor welke goede oplossing o.a. een aantal geldprijzen is beschikbaar gesteld.

Op de tafel in het boudoir van de hertogin van Hattonwood lag een heel fijne witte zakdoek, waaruit een lichte geur van viooltjes opsteeg, en een lint van een heel bijzondere mauve tint; de hertogin fronste zwaar de wenkbrauwen, terwijl zij er naar keek. Toen zij 't geluid van naderende voetstapen vernam, trok 'n blos van toorn over haar gelaat, terwijl er een boosaardig licht in haar oogen flikkerde. „Binnen,” klonk haar kort antwoord, toen er bescheiden op de deur geklopt werd.

Een meisje trad de kamer binnen — een tamelijk groot en slank meisje. Haar gracieuze voorkomen en de frissche, nobele lijnen van haar gelaat hielden een belofte in voor een ontlukende, zeldzame schoonheid. Er was iets aarzelends — wat schuchter, maar daarom niet minder bekoorlijk — in haar houding, toen zij langzaam op de tafel toeschreed, waarvoor de hertogin gezeten was.

„Uwe Genade wenscht mij te spreken?” zei zij met een stem, die zoet en helder klonk.

„Inderdaad, juffrouw Wynter,” antwoordde de hertogin op hooghartigen toon, „ik wensch u eens even te spreken.” Meteen wees zij met een verachtelijk gebaar naar den zakdoek en het lint, die voor haar op tafel lagen. „U wilt wel zoo vriendelijk zijn, deze voorwerpen eens even van nabij te bekijken!”

Juffrouw Wynter nam de beide voorwerpen in haar handen; haar gelaat drukte niets anders dan de meest oprechte verbazing uit; er viel noch vrees, noch schrik in te bespeuren.

„Kunt u mij ook zeggen, aan wie deze voorwerpen toebehooren?” vroeg de hertogin.

„Aan mij, uwe Genade,” antwoordde 't meisje, zonder ook maar de geringste aarzeling.

„Bent u daar heel zeker van?”

„Heel zeker, uwe Genade; mijn naam staat op den zakdoek en ik gebruik altijd deze zelfde odeur van viooltjes.”

„Wanneer heeft u dit lint, dezen strik het laatste gedragen?” vroeg de hertogin met hooghartigen ernst.

„Wanneer? Ja, dat zou ik u niet zoo precies kunnen zeggen; als ik mij niet vergis, eergisteren.”

„Dus ze zijn van u?” hield de hertogin aan, „u heeft ze als uw eigendom herkend en u droeg dat lint twee dagen geleden?”

„Ja, voor zoover ik mij herinneren kan, wel,” luidde het op zwakken toon gegeven antwoord.

„Zoo, en waar denkt u wel, juffrouw Wynter, dat deze beide, door u als uw eigendom erkende voorwerpen zijn gevonden? Welnu, nergens anders dan in de kamer van lord Alban! U zult moeten toegeven, juffrouw Wynter, dat daarmede het bewijs geleverd is, dat u daar vertoefd hebt.”

„Ik — ik begrijp er niets van...” stamelde het meisje op onzekeren toon.

„Ik zou niets liever wenschen, dan dat ik u zou kunnen gelooven; en ik verzeker u, dat ik de waarheid spreek, wanneer ik zeg, dat ik ook niets liever wenschen zou, dan dat u mij inderdaad niet begreep. Maar ik vrees, dat u helaas maar al te goed weet, wat ik bedoel. Ik herhaal, dat deze voorwerpen in de kamer van mijn zoon gevonden zijn en dat uit dit feit het overtuigende bewijs geleverd is, dat u daar vertoefd hebt.”

De witte lippen openden zich opnieuw. „Welke kamer? — Ik... ik...” Toen stierf het geluid weg.

„Verspil uw tijd niet met naar verontschuldigen te zoeken,” viel de hertogin in. „U zult moeten toegeven, dat uw kamers en die van lady Nelly zich in

den Oostelijken vleugel bevinden; u weet verder even goed als ik, dat de kamers van lord Alban aan den anderen kant van het huis gelegen zijn. Welnu, tracht nu eens mij een verklaring te geven van het feit, hoe het mogelijk is, dat deze, aan u toebehoorende voorwerpen in zijn kamers gevonden zijn.”

Een onverstaanbaar gemompel was hierop het antwoord.

„Ik wil u nog één kans geven,” vervolgde de hertogin op langzamen toon „niet om u schoon te waschen, want niets ter wereld kan mijn opinie omtrent u meer wijzigen, maar de beste manier om deze aangelegenheid tot een goed, althans eenigszins behoorlijk einde te brengen is, dat u mij de volledige waarheid vertelt.”

„Ik heb u niets te vertellen.”

„Welnu, als u dan niet spreken wilt, dan zal ik het voor u doen. Als u denkt, dat u van uzelf zult vallen, neem dan liever een stoel,” voegde zij er aan toe, want het lieve, zachte gelaat was met een doodelijk bleek overtrokken en het bevende meisje hield zich met één hand aan een stoel vast. „De vorige week,” vervolgde de hertogin, „zond ik mijn kamermeisje Sidonie naar de vertrekken van mijn zoon om daar iets voor mij te halen. Het was heel vroeg in den ochtend en zij bracht mij dezen zakdoek, dien zij midden in de kamer gevonden had. Had hij er wel gelegen, dan zou ik hem zeer zeker opgemerkt hebben. En nu vraag ik u, hoe het mogelijk is, dat die zakdoek daar tusschen het uur, dat ik de kamer verliet, en den daarop volgenden ochtend kan gekomen zijn?”

Er kwam geen antwoord.

„Toen mijn meid een der daaropvolgende dagen opnieuw heel vroeg in den morgen op de kamer van lord Alban zijn moest, vond zij daar dat lint. Het toeval wilde, dat ik ook juist dien avond, die daaraan voorafging, laat op de kamer van mijn zoon had vertoefd, en ik kan u de verzekering geven, dat het zich toen daar niet bevond. Ik kan hieruit slechts één gevolgtrekking maken. Kunt u wellicht een andere verklaring voor een en ander geven?”

Weer klonk een onverstaanbaar gemompel.

„Ik heb nog meer te zeggen,” vervolgde de hertogin op hooghartigen toon; „zelfs toen kon ik u nog niet van een dergelijke daad verdenken. Mijn meid besloot daarop, mij het overtuigende bewijs van uw schuld te leveren en stelde zich gisterenavond verdeckt op. Ik zal u waarschijnlijk wel niet behoeven te vertellen, wat zij gezien heeft.”

Het meisje sloeg de handen ineen, terwijl er een uitdrukking, waarvoor de hertogin geen uitleg kon vinden, op haar gelaat kwam.

„En nu vraag ik u — en ik eisch een antwoord van u — sinds wanneer u er een gewoonte van hebt gemaakt, lord Alban in zijn werkkamer te gaan opzoeken? Sinds wanneer? Antwoord mij!”

Met een hartverscheurenden kreet strekte het meisje beide handen naar de hertogin uit.

„Heb medelijden met mij!” snikte zij. „Ik kan u daarop niet antwoorden. Ik heb niets te zeggen.”

Opnieuw drukte de hertogin op den knop van de zilveren bel, die voor haar op de tafel stond.

„Stuur onmiddellijk Sidonie bij me,” zei zij tegen den livrei-bediende, die verscheen.

Enkele oogenblikken later trad het Fransche kamermeisje binnen.

„Ik zou graag hebben, dat je in het bijzijn van juffrouw Wynter even herhaalde, wat je mij vanmorgen hebt medegedeeld,” zei de hertogin.

Op het gezicht van Sidonie verscheen een kwaad-aardige trek. Zij haatte het bleeke, mooie meisje, dat daar bevend voor haar stond, en zij kon nauwelijks wachten om met haar verhaal te beginnen.

„Een week geleden deelde ik uwe Genade reeds mede, dat ik, toen ik op een ochtend heel in de vroege enkele werkzaamheden in de kamer van den lord moest verrichten, dezen zakdoek, waarin de naam van juffrouw Wynter geborduurd staat, op den grond vond liggen. Mij afvragende, hoe die daar komen kon, nam ik hem op en bracht hem bij u. Toen ik gisteren opnieuw iets moest halen in de kamer van den lord, vond ik daar dit mauve lint. Ik had het de juffrouw toevallig den daaraan voorafgaanden avond zien dragen.”

In haar hart haatte de hertogin de vrouw om den triomfantelijken blik, dien zij in de richting van 't meisje wierp.

„En verder...”

„En toen... ja...” zei het meisje met voor-gewende verlegenheid. „Ik... ik weet werkelijk niet...”

„Terzake!” klonk de nuchtere aansporing der hertogin.

„Toen... welnu, ik besloot er eens het mijne van te hebben. Niet uit nieuwsgierigheid, maar... ja... enfin, ik besloot eens op een avond op den uitkijk te gaan staan. Mijn geduld werd niet al te lang op de proef gesteld. Heel kort na middernacht zag ik eensklaps juffrouw Wynter op haar teenen door de gang sluipen. Voor de kamerdeur van lord Alban bleef zij staan en zij tikte op een heel bijzondere manier op de deur. Deze werd geopend en zij ging naar binnen. Toen juffrouw Wynter de kamer weer uitkwam, was het twee uur.”

„Welnu, juffrouw Wynter, u hebt het gehoord. Wat hebt u op deze beschuldiging — want een ander woord kan ik er niet voor vinden — te zeggen? Eén woord van u is voor mij voldoende; is het „ja” of is het „neen”?”

„Ik heb u niets te zeggen, uwe Genade.”

„Ik heb u gezegd, juffrouw Wynter, dat ik de waarheid van uw eigen lippen wilde hooren. Ik heb u altijd zoo graag mogen lijden, dat één woord van u voor mij voldoende zal zijn om elke tegen u ingebrachte beschuldiging te niet te doen. En nu voor de laatste maal vraag ik u in het bijzijn van degene, die u beschuldigd heeft: kunt u mij een aannemelijke verklaring geven als weerlegging van wat tegen u ingebracht is?”

„Ik heb niets te zeggen, uwe Genade,” snikte het meisje opnieuw.

„Je kunt gaan, Sidonie,” zei de hertogin. „Denk er om, dat geen woord van hetgeen hier besproken is verder komt dan deze vier muren.”

„Ik geef uwe Genade de verzekering, dat zij onvoorwaardelijk op mijn stilzwijgendheid rekenen kan,” antwoordde Sidonie, zichzelf trachtende wijs te maken, dat zij vandaag een prachtbeurt had gemaakt.

*Wilt Gij dat
Uwe Vacantie volmaakt is*

Vergeet dan niet, waarheen ge ook gaat, een boekwerk der H.B.-serie mee te nemen. Uitsluitend voor onze abonné's slechts 17½ cent, ingenaaid, 70 cent in luxe prachtband. Verkrijgbaar bij al onze bezorgers, agenten of op ons hoofdkantoor. Toezending per post geschiedt, na ontvangst van postwissel groot respectievelijk 22½ of 80 cent.

De uitslag van de prijsvraag uit den H.B.-roman Het Huis a. d. Overkant

Op verzoek van de Administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij den uitslag mede van de Prijsvraag voorkomende in den premieroman „Het Huis aan den Overkant”. De gevraagde dichtregels waren:

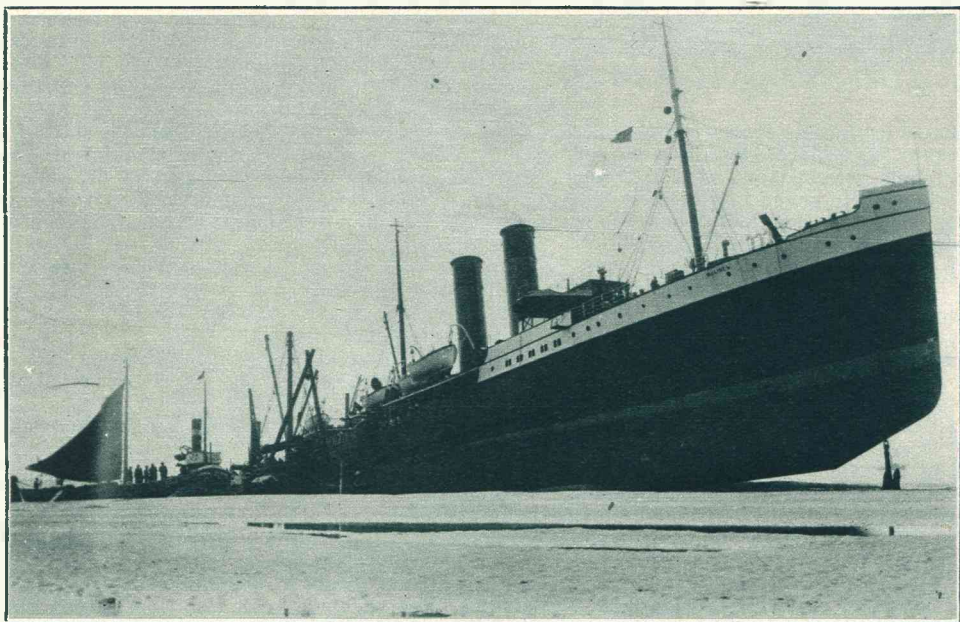
*Helaas, helaas, hoe vlieden onze dagen
Hoe spoedt zich ieder uur met onzen luister heen
Hoe flauwe vreugd, hoe bittere plagen
Hoe min vermaak, hoeveel gewezen.*

Gebleken is dat er in de opgave een drukfoutje geslopen is, voor het woordje *min* staat abusievelijk opgegeven 20—12—17, dat moet zijn 20—12—7.

De meeste inzenders hebben die fout zelf reeds verbeterd, de oplossingen echter die zich aan het cijfer 17 gehouden hebben, zijn natuurlijk ook gevoegd bij die welke voor een prijs in aanmerking kwamen. Na loting zijn de prijzen ten deel gevallen als volgt: het eiken boekenrek aan den Heer R. M. Djokomarsaid,

Rijnsburgersingel 45, Leiden; de twintig rijksdaalders aan de dames en heeren: B. v. d. Molen, Begoniastraat 35, Enschedé; P. Buys, Otterspad 4, Zaandam; J. Drok, Tuindorp D.323, Lobith; Nr. 9—79 A, Huis van Bewaring, Dordrecht; P. A. Tesselhoff, Luipaardstraat 48, Eindhoven; B. Grotegoed, Rozengracht 15 I, Amsterdam; J. S. de Waard, Paul Krugerstraat 21, Assen; J. van Buren, Borneostraat 7, Gorinchem; M. Schoonhoven, Weddenweg 34, Oude Pekela; Van Tienhoven, Laan van Meerdervoort 335, Den Haag; H. C. v.d. Burg, Oranjestraat 10, Lunteren; J. Bakker, Nieuwe Aanleg 35, Arnhem; G. Rauwendaal, Torenstraat 10, Soest; J. P. van Driel, Assendelftstraat 41 B, Rotterdam; D. Rentjes, Eyssoniusstraat 37A, Groningen; F. Storms, Rijksweg 30 A, Sittard; A. v. d. Louw, Langstraat A 14, Arnhem; H. Hengeveld, Vischpoortstraat 7, Elburg; W. Konffeld, Kerkstraat 46, Nijverdal; J. v. d. Zee—de Boer, van Asbeckstraat 50, Leeuwarden.

De prijzen zullen dezer dagen naar de bovenstaande adressen verzonden worden.

Op de Schelde had Zaterdag 9 Juli een aanvaring plaats tusschen de Harwichboot „Malines” van Antwerpen, die nabij Terneuzen voor anker lag en de Danziger tankboot „Hanseat”. 't Schip, dat dreigde te zinken, werd op 'n zandbank gezet, van welken toestand we deze foto maakten.

De beschadigde zijde van de Harwichboot „Malines” na de aanvaring op de Westerschelde.

Den ouden van dagen van Ierseke werd een prettige dag verschaft door een autoritje naar Breda: dit kikkje werd ervan genomen in het Liesbosch.

De heer W. Melieste te Goes vierde op Zaterdag 9 Juli zijn 40-jarig jubileum aan de gasfabriek. De jubilaris te midden van familie, directie en personeel van de fabriek en de edelachtb. heer burgemeester, die zijn gelukwensen kwam aanbieden.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Vlissingen, dat de gemeenteraad op zijn eerst genomen besluit is teruggekeerd en thans den kappersbedienden wel een vasten vrijen middag toegestaan heeft. Het valt niet mee, zich te keeren tegen de eischen van menschen, die je, uit hoofde van hun ambt, het mes op de keel mogen zetten!

Uit Goes vernamen wij, dat de financiën en de administratie van het Gasthuis erg ziek zijn.

Het beste zal wezen, dat men in de ziekenhuisafdeeling een bedje ruim maakt voor de kas en de boeken!

Uit dezelfde Ganzestad seinde men ons, dat men bij graafwerk in een tuintje van 'n pand aan de Nieuwstraat een geraamte heeft gevonden, dat heelemaal met koperdraadjes in elkaar zat.

Bepaald de nalatenschap van een zuinig mensch, die „botje bij botje” gedaan heeft.

Te Bruinisse hebben enkele deurwaarders het Belgische motorjacht „De Droom” aan den ketting gelegd en de kajuit-deurtjes verzegeld, zoodat de eigenaars er niet meer in kunnen komen.

Net iets voor deurwaarders, om 'n mensch „uit den droom” te helpen!

Vreemdelingenverkeer schrijft ons dat de Provinciale boot j.l. Donderdag te Middelburg ruim 900 touristen zonder en 'n paar honderd touristen met 'n auto heeft afgezet.

Het zal tijd worden, dat de Provinciale boot haar tarieven verlaagt!

Honderd ouden van dagen uit Axel hebben een rijtoer gemaakt door Zeeuwsch Vlaanderen. Dank zij de medewerking der diverse autoriteiten is, zoo hoorden wij, alles ordelijk verlopen.

Zoo mocht onder andere de politie er in slagen, hier en daar pogingen der straatjeugd tot het aanheffen van 't gezang: „Ik heb mijn wagen volgeladen,” enz. te onderdrukken.

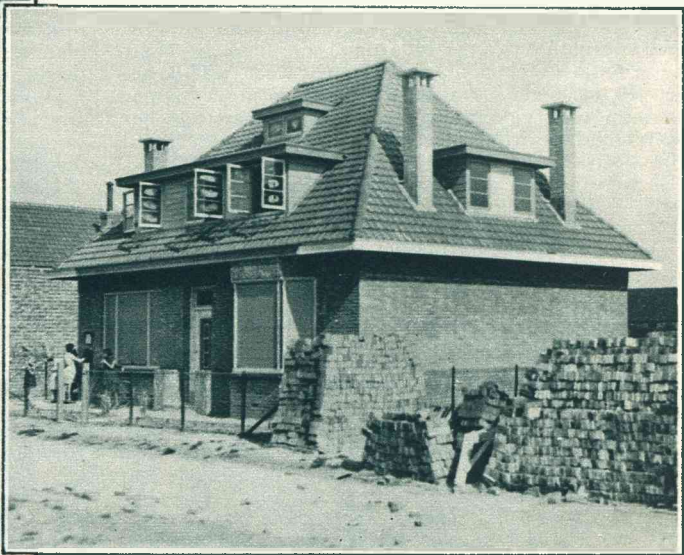
Onze Kruiningsche correspondent vermeldt als groote zeldzaamheid, dat door een inwoner zijner gemeente een gele mol gevangen is. Mocht het wetenschappelijk onderzoek aantoonen, dat dit de natuurlijke kleur van het beest is en het niet bijv. vergeeld van ouderdom blijkt, dan zal de roem van Kruiningen voor goed gevestigd zijn in de wereld der geleerden.

Te Wolfaartsdijk is een heldhaftige poging gedaan om een burgerwacht op te richten. 't Resultaat was, dat ter vergadering de spreker slechts den zaalverhuurder onder zijn gehoor had en men begrijpt, dat een burgerwacht niet ontstaan kan wanneer de burgers zich wachten laten.

Tot de volgende week, dames en heeren!

ZEEUWSCH NIEUWS

Te Souburg, dat zich steeds uitbreidt, werd dezer dagen een nieuw postkantoor in gebruik genomen.

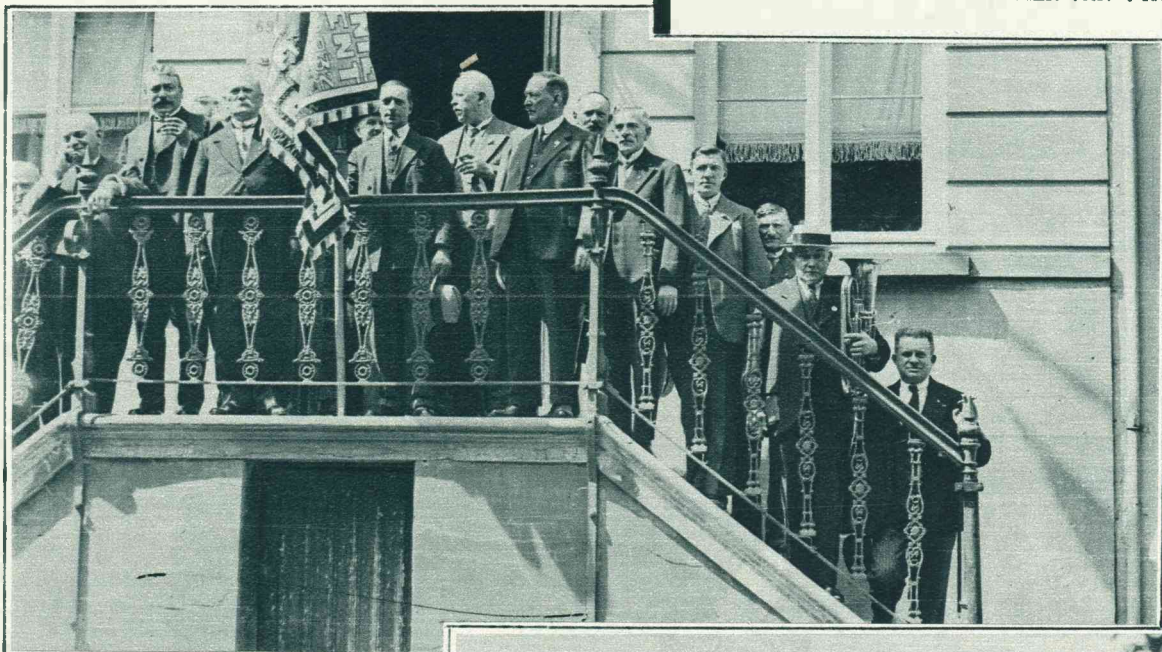
De eerste „Ons Zeeland” wordt gepost op het postkantoor te Souburg voor een verre kennis, die als voormalige bewoner de plaatselijke foto's weet te waardeeren.

De handboogsociëteit „St. Sebastiaan” te IJzendijke heeft feestelijk het feit herdacht, dat de nestor van de vereeniging, de heer P. Anker, 60 jaren het wel en wee van deze vereeniging heeft meegemaakt. Foto van de reeds 85 jaren bestaande vereeniging, die we bij deze gelegenheid fotografeerden.

De krasse jubilaris, die nog als trouw lid den boog weet te hanteeren en om z'n bijzondere eigenschappen een beminde persoonlijkheid ter plaatse is geworden.

Ter gelegenheid van het 35-jarig bestaan van het muziekgezelschap „De Vereenigde Vrienden” te Sas van Gent werd door burgemeester Hoefnagels een vaandel namens de burgerij aangeboden na de ontvangst ten Raadhuije van het bestuur der vereeniging.

Het warme weer was geen beletsel, dat er geducht werd geblazen.

De optocht der aan het muziekfeest deelnemende gezelschappen bij gelegenheid van het 35-jarig bestaan van „De Vereenigde Vrienden,” die met ont-plooidde banier aan het hoofd gaat.

De intocht van de strand-pygama te Vlissingen.

Bie ons op 't durp

Vanmerge liep ik Vertol tegen z'n lief an, en dat was in lank a' nie 'ebeurd, wan de man is vreed ziek 'ewist, je begriep dat nie, altied een gezonde visch 'ewist, en een felle vint òk, en noe zo mae ineens plat op bedde. 't Zat in z'n dermen, zee de dokter. Afijn, ik kwam ik t'r nie over 'uus, wan z'n vrouwe dà's toch zò'n stik fernien, en een onverschillig ende òk, dà's effetief waer.

Maer afijn, ik zegge : Zò, zò, bin jie wee beter, en 'um zee : ja, 'oor, dà gae wee zò'n bitje.

Te zee : 'k E gistere de radio van Kelijn g'oord, en 'k mò ie zegge, dà's mien bar mee 'evalle, dà's waer.

Zò, zò, zee ik, en wà zee't 'n dan ?

E' ja, over de crisis en zò, en dà m'n meer moste uitvoere nae 't butenland, en dat è ik noe òk altied 'ezeid.

Jawel, zee ik, dà kan 'k òk vertelle, mae dà's gin doen, ee ? Praete, dà gae wè, en dà doe ze genogt òk, in Den Oag, mae doen, weetje !

Ik gloave ik, zee 'um, dà 't glad nog nie goed zit. In mien tied, in 't lest van de vorige eeuw, nae den oorlog van zeventig, è m'n òk zò'n tied g'ad, en dà kriege m'n noe wee, dà's waer, dà mot uutzieke, dà zeg ik je mae. Mae alla, kwà, 'k gae nog een endetje om.

Ja, ja, en zò bin 'k wee's an 't dienken 'erocht, en je begriep toch nie, dà de minschen niks doe as klesse. Nie dat ik noe zou wete, 'oe of je alles noe wee ree zou kuste brenge, dat nie, mae mie al dà gekles schiete me toch òk nie op, dà's waer.

'k Bin nog in een van de zeumer 'uusjes 'e-wist, ie weet wè, an die wigt, dae bin noe allegaere menschen uut stad in. 'k Kwam d'r langs en die meneer miek een praetje, en toen most ik vezelfs in 'uus komme. En 'k mò ie zegge, 't bin vrindelijke menschen, niks groozig of zò, en ze liete m'n een foto van d'r 'uus in Rotterdam zien, en noe begriep ik toch mae nie, à je dat 'eid, dà je dan in zò'n klein kot wil wone.

Afijn, dà mot ieder voe z'n eige wete. Mae misschien is 't òk wè, omdà ze zò 'n faoi kind è, 'n lief kind 'oor, mae zò bleik as 'n schutteldoek. Diz stadsche guus zitte anders vol mie van die fiefakkerietjes, 't zou mien nie liekene.

Kwà, mae 'k mot is nae d'etweie gae kiekè, 't is net tegen de schoft òk, en julder zò mie die wermte de krante toch wè nie vee leze ! De groetenisse,

PIER VAN 't HOF.

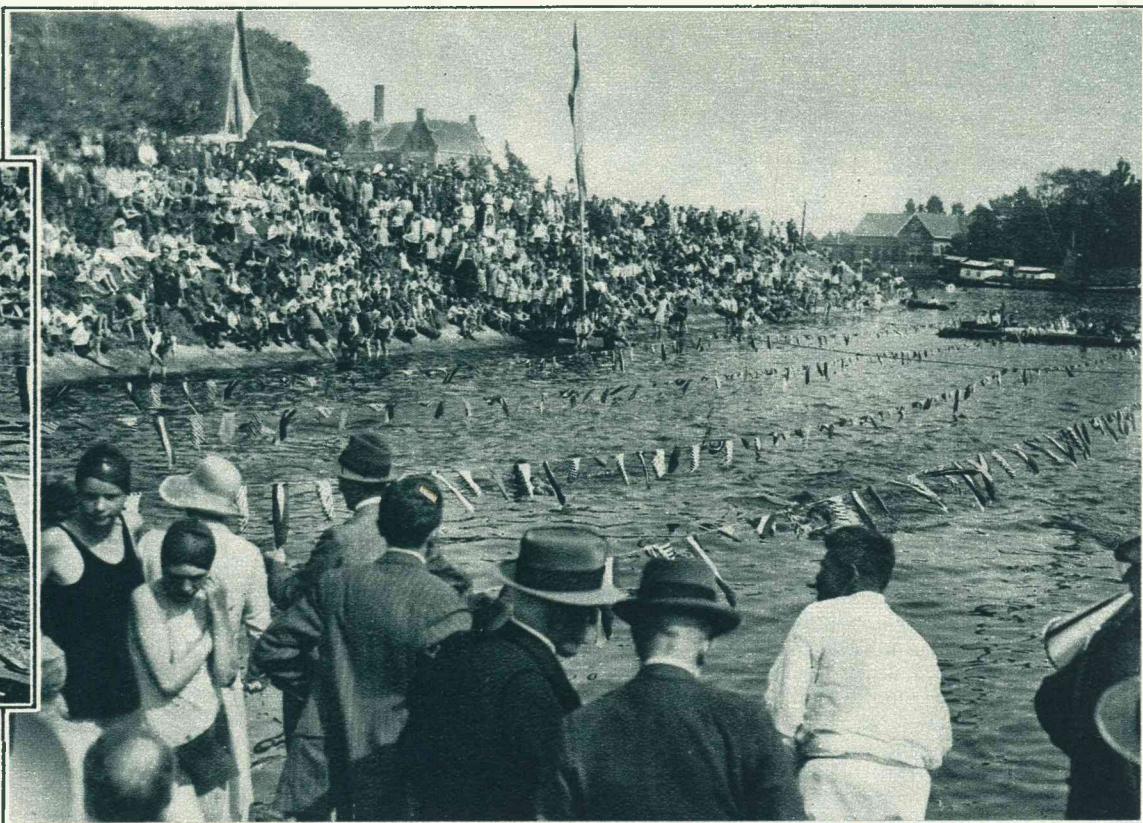
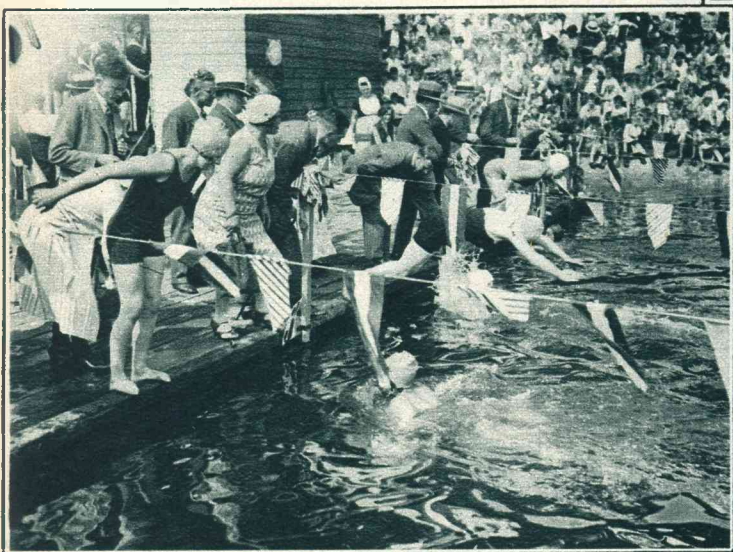

Het romantische gedeelte van Nederland

IN DE OMGEVING VAN HOUTHEM, ZUID-LIMBURG, DAT NIET VOOR HET BUITENLAND ONDERDOET.
(Bij de foto's op pag. 202-203)

Een fraai overzicht tijdens de zwemwedstrijden van Luctor et Emergo te Middelburg. Men krijgt hier wel een goede kijk op de groote belangstelling rond het water.

De zwemwedstrijden van Luctor et Emergo te Middelburg. Een aardig moment uit de 3 x 50 M. estafette voor dames.

ZEEUWSCHE SPORT

Vol goeden moed hebben wij ons opgemaakt om getuige te zijn van het festijn, dat als elk jaar ook thans weer door de Vereeniging Luctor et Emergo te Middelburg gegeven werd. Wij dachten als persmensch zoo maar eens eventjes op 't vlot te wippen om onze oogen den kost te geven, doch wij rekenden buiten de contrôle-muren, welke allereuwe opgetrokken waren en zelfs ons eerlijk gezicht noch onze perskaart vermochten eenigen invloed op het hart der controleerenden uit te oefenen. De zwempropagandisten van de daad stelden ons zwempropagandisten van het woord op een zware

proef, voordat wij het heiligdom van jury en leiding konden betreden. Intusschen hebben wij de zoo zeer begeerde vergunning tenslotte nog veroverd en wij hebben genoten van het zwemfeest. Onder de schitterende leiding van den heer de Graaf werd het programma buitengewoon vlot afgewerkt. Het is niet onze bedoeling uitslagen met namen van winnaars en gemaakte tijden te publiceeren. Naast een tekort aan plaatsruimte zou het na de uitvoerige publicaties in de dagbladen geen belangstelling meer kunnen wekken.

Direct na den aanvang was er reeds een mooi nummer te aanschouwen n.l. de 600 Meter vrije slag, waaraan door een groot aantal heeren werd deelgenomen en door een paar dames. Reeds direct na den start ligt het geheele zwimmersveld verspreid. Wij zien deelnemers, die met forschen slag zich een weg banen naar het keerpunt, anderen lijken na de eerste 100 Meter reeds een groot deel van hun krachten verspeeld te hebben. Toch komen ook dezen aan het eindpunt en zij zijn het, wien wij niet 't minst bewonderen om hun uithoudingsvermogen en hun wilskracht. Een groote factor is het baanhouden. Velen raken uit den koers en verspillen hun krachten door vele meters af te wijken van de rechte lijn, welke zij te volgen hebben om het doel te bereiken. Tusschen nummer één en twee was een miniem verschil en de overwinning heeft Visser niet te danken

De overwinnaars op de 600 M. vrije slag van Luctors' zwemwedstrijden te Middelburg. De heeren Visser (Marine), Merk en Krap (beiden Luctor), die resp. als 1e, 2e en 3e eindigden.

aan meerdere snelheid, doch hoofdzakelijk aan zijn tactisch zwemmen in de laatste tientallen meters, toen hij Merk met 'n flinke bocht naar buiten dwong en hem zodoende belette de finish te bereiken.

Intusschen hadden de kleintjes ook eenige nummers afgewerkt en het is nu reeds te zien, dat er fiksche zwemmertjes en zwemstertjes onder zitten, die volgende jaren, mits zij zich aan deze sport blijven wijden, wel iets zullen bereiken. Vinnige strijd was er tusschen de kleintjes en de grooten, maar niet minder bij de veteranen in hun estafette. Opmerkelijk was het, dat de dames bij deze wedstrijden sterker vertegenwoordigd waren dan de heeren. Een paar nummers brengen telkens weer de noodige ontspanning voor de toeschouwers en de vroolijke noot in het programma. Op deze wijze wordt echter ook het groote nut van het zwemmen aangetoond en dat wel speciaal bij de reddingsdemonstratie, welke ieder jaar aan het programma is toegevoegd.

Wij hopen van harte, dat Luctor verschillende onverschilligen voor de zwemsport gewonnen heeft. Zwemmen is nuttig en noodzakelijk. Het is het eigen belang van den zwemmer, waar hij op deze wijze wint aan gezondheid en kracht. Niet minder nuttig als de zwimmers zich gaan toeleggen op het zwemmend redden.

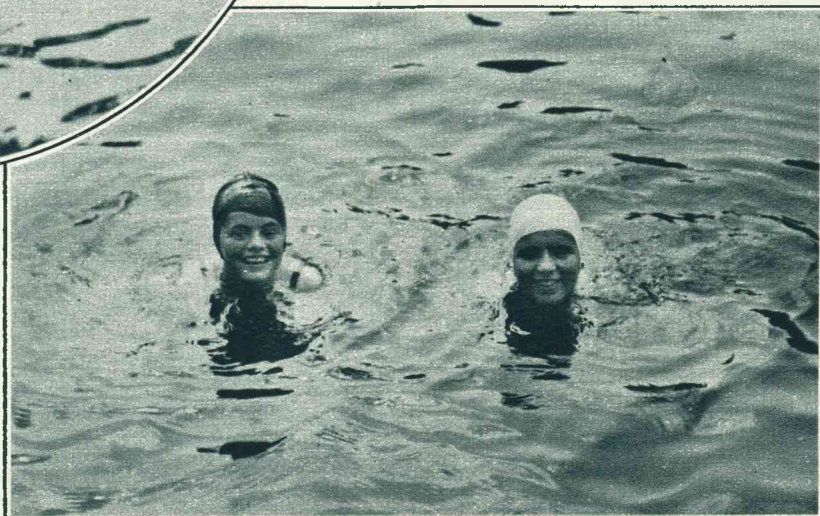
Veel belangstelling was er, een vroolijk kleurig gedoe langs den Havendijk, de natuurtribune.

De ouders, die van daar af den wedstrijd hebben meegemaakt moeten nu toch wel overtuigd zijn van het groote nut van dezen tak van sport.

Bij een goed georganiseerd zwemfeest vermeldt het programma ook een amusementsnummer. Op onze kiek: tobben varen voor jongens en meisjes te Middelburg op Luctor's zwemfeest.

De dames prijswinsters te Middelburg. Mej. v. d. Made en mej. Meerman (Vlissingen) toonden zich de snelsten in het nummer 600 M. vrije slag.

HET TESTAMENT VAN CORNELIUS GULDEN

door
LUDWIG VON WOHL

De oude verdween, en Novotny wendde zich tot zijn bezoekers.

„Nou — jullie hebben meer geluk dan verstand. Nou is 't meisje binnen 't uur de grens over.”

„Zie je wel?” mopperde Saczewski. „Dat had je net zoo goed direct kunnen zeggen. Kan ik hier vandaan naar Berlijn telefoneren?”

„Maar natuurlijk kun je dat. Je hebt de kist hiernaast gezet, zeg je? Dan zullen we 't direct hebben. Wou je 't meisje nog wat vragen of zoo? Niet? Dan vooruit met de geit. Ik ben zóó terug.”

Hij waggelde de kamer uit.

„Te vertrouwen?” vroeg Roett kortaf.

Saczewski hief 't hoofd wat hooger.

„Ik werk niet met lui, waar ik niet op rekenen kan. 't Is een slimme ouwe rakker — maar hij weet, als ik wat breng, verdient ie fatsoenlijk, en hij krijgt geregeld karweitjes.

„Wat heb je nou midden in den nacht te telefoneren?”

„Nou zeg, dacht je, dat Magnussen een oog dicht kon doen, voor hij weet, dat 't meisje de grens over is? Die zal zoo blij zijn als een engel.”

Tien minuten later kwam Novotny terug.

„In orde,” zei hij. „Drieduizend.”

Saczewski vertrok den mond.

„'n Beetje veel,” zei hij, „een bruine brief is genoeg.”

„Nou, omdat jij 't bent — twee dan. Maar da's 't allernaaste.”

„Vooruit dan maar.”

Ze schudden elkaar de hand.

„En geef me nou 't kletstouwtje — de telefoon bedoel ik.”

Novotny klapte een vak achter aan zijn oude schrijftafel open. Er kwam een telefoontoestel te voorschijn.

Hij bracht de verbinding met Berlijn tot stand, en Saczewski bracht den ontvanger bij het oor.

„Hallo....”

„'n Beetje zachter, Saczewski.”

„Hallo.... met meneer Magnussen? Ja. Dag. Met Saczewski. 't Komt in orde, meneer Magnussen, maar 't kost drie mille.”

De Tsjech grijsde en Roett grijsde.

„Tja.... maar dan zijn we ook overal van af. Wat zegt u? Wat? 't Is toch niet waar! Nou, gefeliciteerd. Gefeliciteerd. Ja, we gaan morgenochtend terug, in de vroegte. Dat wil zeggen vandáág in de vroegte. Wel te rusten, meneer Magnussen.”

Hij hing den haak op.

„Zeg eens, Novotny, heb je hier niks te drinken?”

„Als je water lust.... 't Spijt me, maar ik ben net door mijn voorraad heen.”

„Ik moet in ieder geval wat te drinken hebben. In geen uren wat anders geproefd dan wind en stof. Hoe laat is 't?”

„Kwart over vier! Weet je wat? Ga naar de Aap — in de Saksenstraat. Steeds maar links houden. Die is den heelen nacht open. Zeg maar tegen den kastelein, dat je van mij komt.”

„Goed. Tot ziens, Novotny.”

„Tot ziens. Hoe zit 't met mijn duiten?”

„Die krijg je uit Berlijn.”

Novotny knikte.

„Maar niet langer dan drie dagen, Saczewski.”

„Wees maar niet bang. Op mijn eerwoord.”

De twee gingen de trap af.

Roett dorst niets te vragen, maar toen ze veilig en wel op straat waren, begon Saczewski vanzelf.

„Kerel, Roett, schrik niet. De ouwe is dood.”

„Is 't waarachtig?”

„Magnussen heeft voor 'n uurtje een telegram uit Zwitserland gehad en die meid is de grens over, tenminste zoo goed als. Laten we d'r nu maar eentje nemen. Kan d'r best af....

Naast elkander liepen ze voort, met hoog opgetrokken schouders, en van tijd tot tijd keken ze elkaar met een grijs aan. Roett liep zachtjes te fluiten.

„Wacht even. Links of rechts?”

„Novotny zei van links.”

Ze bereikten het restaurant „In den Aap”, dat ongeveer aan de grens van het dorp lag. Het was een kelder kroeg, zooals er in Berlijn, in de zijstraten in de buurt van het Alexanderplein, bij tientallen zijn.

Natuurlijk was de inrichting officieel gesloten, en eerst nadat zij herhaaldelijk geklopt hadden, verscheen er 'n lange magere kerel, aan wien Saczewski de groeten van Novotny overbracht.

Hij knikte zwijgend en liet hen binnen.

Een naarreestige petroleumlamp was roet aan 't opstoomen tegen de lage zoldering.

In een hoek zat een oude man met open mond te slapen.

In een anderen hoek zat nog iemand, voor een glas bier. No. 10
Hij zat voorovergebogen, met het hoofd op de armen — sliep eveneens.

„Wel een vroolijke boel hier,” zei Saczewski vergenoegd. „Nou, om te beginnen twee kirsch en twee bier.”

De kastelein schonk in.

„Gezondheid,” zei een stem ergens achter hen.

De twee keken om.

De slapende had het hoofd opgeheven — een bleeken jongen kop, met schitterende, donker omrande oogen.

Het was Tommy Quint.

Maar een andere Tommy Quint, dan er tot nu toe bestaan had; een Quint met een kouden, een zeer kwaadaardigen trek om den mond, met langzame, loerende bewegingen.

Hij keek, stond toen op, langzaam en zeer voorzichtig.

Met een schok zette Saczewski het glas met drank weer op de toonbank.

„Jij links, ik rechts,” zei hij.

Maar Roett, tot wien die woorden gericht waren, lag plotseling kreunend op den grond, en Saczewski zag twee oogen naar zich toe komen, waarin een onheilspellende gloed lag.

Hij haalde kort uit en sloeg toe.

De slag zou krachtig geweest zijn voor een os — als hij iets anders geraakt had dan lucht. Maar hij miste, en de reus voelde een brandende pijn aan het linkeroog, waar opeens iets vóór was opgesprongen, een vuist, die zich nu plotseling diep in zijn maagstreek drong.

Hij knorde wat, en de woede kwam over hem als een roode golf.

Hij sloeg met beide armen, naar rechts, naar links, weer naar rechts, zonder bezinning en zonder pauze.

En toen schreeuwde hij het schor uit; iedere slag deed hem pijn als vuur.

Dat kwam, doordat Tommy alle slagen opving met zijn beenige ellebogen — en die zijn voor iedere vuist te hard, en bovendien spits. Een oude truc bij het boksen, die zelfs al noodlottig is, als de vuist van den aanvalleur gestoken is in den beschermenden, zacht opgevulden handschoen.

Een vinnige stoot trof nu het andere oog van Saczewski, de omtrekken van de ruimte werden hem onduidelijk.

De magere kastelein zag met schrik, hoe de oogen van den reus opzwollen, hoe hij telkens opnieuw geraakt werd zonder zelf te kunnen raken, omdat hij niet zag, want in nog geen minuut tijds waren zijn oogen dicht; hij zag hoe de reus met fluitenden adem terug stond te slaan, in 't wilde, en bij iedereen slag steunend.

Hij zag, hoe de andere, die zich half oprichtte van den grond, zoo tusschen de bedrijven door een trap kreeg, die hem weer om deed vallen, hoe de reus bloedde, eerst uit den neus, toen uit den mond.

Hij stond als vastgenageld achter zijn toonbank, met wijd opengesperde oogen, niet in staat, zich te bewegen.

Trouwens — wat had hij moeten doen? Zich tusschen hen beiden werpen?

De griezelige kerel, die er naast den reus uitzag als een jongen, deed nu een stap achteruit.

Met een altijd even strak, doodsbleek gezicht monsterde hij den man vóór hem, die hem bijna niet meer kon zien, die achter zich fastte naar de toonbank, en met zijn handen rondging, tot hij een flesch tusschen de vingers kreeg; die rukte hij omhoog en gooide haar met felle kracht naar zijn tegenstander.

Die bukte snel, de flesch vergruizelde tegen den muur, en tegelijkertijd schoten twee vuisten den reus in de maagstreek.

Met een knallenden schreeuw viel hij op den grond.

Merkwaardigerwijze scheen dit zijn tegenstander niet aan te staan.

Hij snelde op hem toe, greep hem bij de jas, met beide handen en met een kracht, die geen mensch in dat slanke lichaam had kunnen vermoeden, trok den reus half overeind, tot hij tegen den muur tuimelde, trok hem toen heelemaal recht op en zette hem een knie tegen het lichaam.

Onder dien pijnlijken druk kwam de bijna bewusteloze bij en tevergeefs probeerde hij, de dichtgezwollen oogen te openen.

„Spreek op,” zei de ander schor, „maar vlug! Waar is ze?”

De reus kreunde, maar sprak niet.

De drukking van de knie werd krachtiger. „Waar is ze?” vroeg Tommy Quint nog eens.

ACHTTIENDE HOOFDSTUK.

Binnen,” riep de heer Pietsch, en hij keek knorrig over zijn lorgnet heen. Hij hield niet van bezoekers.

Als er menschen bij hem kwamen, wilden ze altijd voor zijn geld iets laten repareren, ze konden de huur niet of maar gedeeltelijk betalen, of ze kwamen ten onrechte over alle mogelijke en onmogelijke dingen klagen. De heer Pietsch wist er alles van — hij was al dertig jaar lang huiseigenaar.

Hij wist geen een geval, waarin een huurder zich met recht zou kunnen beklagen. Wat hem nadeelig was, kon niet anders dan onrecht zijn.

Nu echter verplooiden zijn trekken zich langzaam tot iets, dat men met veel goeden wil voor een glimlach zou kunnen houden.

Want er kwam geen strijd lustige huurder binnen, tot aan de tanden gewapend met boosaardige voornemens en dwaze klachten, geen wanbetaler ook... er trad een wezentje zijn kamer binnen, dat hem volslagen onbekend was; dat wil zeggen: het trad niet — het zweefde — het verscheen: een tenger figuurtje, heelemaal in 't zwart gekleed, met een mooi, bleek gezicht, waarin twee groote donkere oogen, onder een nauw aansluitend klein hoedje, de meeste plaats innamen.

Om den hals droeg dit schepseltje een wonder van een zilvervos, dien de heer Pietsch gladweg op tweeduizend mark taxeerde, en een zwakke geur van de een of andere dure zelfstandigheid vervulde bij haar binnenkomst de ruimte, den scherpen geur van uitgedoofde sigarenstompjes mild overstemmend.

De heer Pietsch stond op, zijn stoel met groot tumult achteruitschuivend, en hij spande zich in, om een soort buiging tot stand te brengen, waarvoor hij met een bevallig hoofdknikje beloond werd.

„Ik ben Renée Malvy,” zei het schepseltje.

De heer Pietsch voerde nog eens de beweging uit, die hij voor een buiging hield, noemde zijn naam, en voegde er, om zijn buitengewone hoogachting te betuigen, aan toe:

„Als ik zoo vrij mag zijn.”

Toen bood hij, als man van de wereld, zijn schoone bezoeker een zitplaats aan.

Renée Malvy had de lange wimpers neergeslagen.

„Ik weet natuurlijk niet, of mijn naam u iets zegt, meneer Pietsch,” begon ze met zachte stem. „Maar ik word aangezien... of misschien kan ik beter zeggen, ik werd tot nu toe aangezien voor een der meestbekende danseressen... ik speel de hoofdrol in „Duizend Mooie Meisjes” in het Nieuwe Operetten-theater... ja... Maar ik heb nu het besluit genomen, me heelemaal van het tooneel terug te trekken.”

De heer Pietsch had bijna gezegd, dat ze daar, volgens zijn meening, gerust nog een paar jaartjes mee wachten kon, maar het schoot hem nog juist bijtijds te binnen, dat ze die woorden verkeerd zou kunnen uitleggen.

Hij bleef dus zwijgen, met een gezicht van droeve verbazing, en Renée Malvy ging voort:

„Het stuit mij hoe langer hoe meer tegen de borst, iederen avond voor het publiek... hoe zal ik 't zeggen... voor 't publiek als hansworst op te treden en zoo... ik kan 't werkelijk niet meer. Er bestaan in het leven mooiere, hogere, ernstiger dingen, meneer Pietsch... Ik weet niet, of u me begrijpt.

„Ik begrijp u volkomen, mevrouw,” haastte de heer Pietsch zich te zeggen, en hij vroeg zich af, of dat nu op een huwelijksaanzoek uit zou draaien. Je kon nooit weten bij die tooneeldames! Maar de ringen schenen echt te zijn... ook die groote, met dien smaragd.

„Ik weet nog niet goed, wat ik doen zal,” zei Renée Malvy met een omfloerst stemgeluid. „Er is een man, die me liefheeft... niet zoo'n oppervlakkige bewondering van al die jongelui, die me bloemen sturen en bonbons en weet ik wat voor rommel nog meer, en die dolblij zijn, als ik in hun auto mee wil rijden naar een restaurant... net of ik niet alleen naar een restaurant kan

rijden.... lieve hemel, wat is éten nu eigenlijk, nietwaar? Wat wou ik zeggen.... o ja, hij houdt echt van me, en hij heeft een verrukkelijk huis, in Zwitserland, en honden en paarden — dus dat is één mogelijkheid. Maar ik heb gisteren een heelen tijd met de Overste gesproken... o ja, dat weet u natuurlijk niet: met de Overste van de Urselinen, die is op 't oogenblik in Berlijn.... En ze heeft me veel verteld over haar klooster, heelemaal met klimop begroeid, en zoo'n sprookjesachtige stilte, en 's morgens om negen uur luidt er een zilveren klokje voor de mis, en je loopt er altijd twee aan twee, net een droom. Dus ik moet voor één van tweeën beslissen, is 't niet zoo, en u zult wel begrijpen, dat dat voor een vrouw nog niet zoo eenvoudig is....”

Zij sloeg nu voor de eerste maal de oogen op, waardoor zij den sprake-loozen heer Pietsch in niet geringe verwarring bracht.

Hij schraapte zich de keel, en 't was hem, alsof zijn boord plotseling twee nummers nauwer was geworden.

Hij zat te transpireeren, en diep in zijn bewustzijn had hij het ergerlijke, maar niet geheel ongegronde gevoel, dat die heele geschiedenis hem eigenlijk geen steek aanging.

Maar vóór hij zijn gedachten zoover bij elkaar had, dat hij in dien geest een aanval kon ondernemen, sprak de danseres alweer door:

„Ik weet heel goed, dat ik in de meeste opzichten heel anders ben dan andere vrouwen, ziet u — we zijn meestal zoo oppervlakkig, en lui en onverschillig en zoo, maar ik geloof niet, dat ze mij zooiets kunnen verwijten; als een mensch iets doet, moet hij 't heelemaal doen, vindt u ook niet?”

De heer Pietsch meende niet anders te kunnen doen, dan te verklaren, dat hij er óók altijd voor was, afdoende maatregelen te nemen, en hij kreeg daarvoor ten loon een kinderlijk lieftallig lachje.

„Jawel, dus... ziet u... in één opzicht blijf je toch altijd maar een vrouw, „een vrouw tot in de puntjes van haar nagels,” heeft Richard Schmidt eens van me gezegd. U kent Richard Schmidt toch zeker? Niet? Dat begrijp ik niet. Hij is toch beslist... maar wat ik zeggen wou... u moet me niet in de rede vallen, meneer Pietsch, ik weet heusch niet meer, wat ik zeggen wou... ach ja, in één opzicht ben ik toch nog maar een echte vrouw, helaas, ik ben zoo... besluiteloos, ziet u. Het wil me maar nooit lukken, kordaat een besluit te nemen, en me daar dan aan te houden. En toen heb ik zoo bij mezelf gedacht: je moet jezelf tot een besluit dwingen, heb ik bij mezelf gedacht, met geweld dwingen — en daarom ben ik nu hier, ziet u.”

Zij zweeg om eens adem te halen en keek den heer Pietsch aan met een paar kristalheldere oogen.

De huiseigenaar trok een totaal verslagen gezicht. Hij probeerde een paar maal, een zin te beginnen, en bracht het ten slotte tot de vraag:

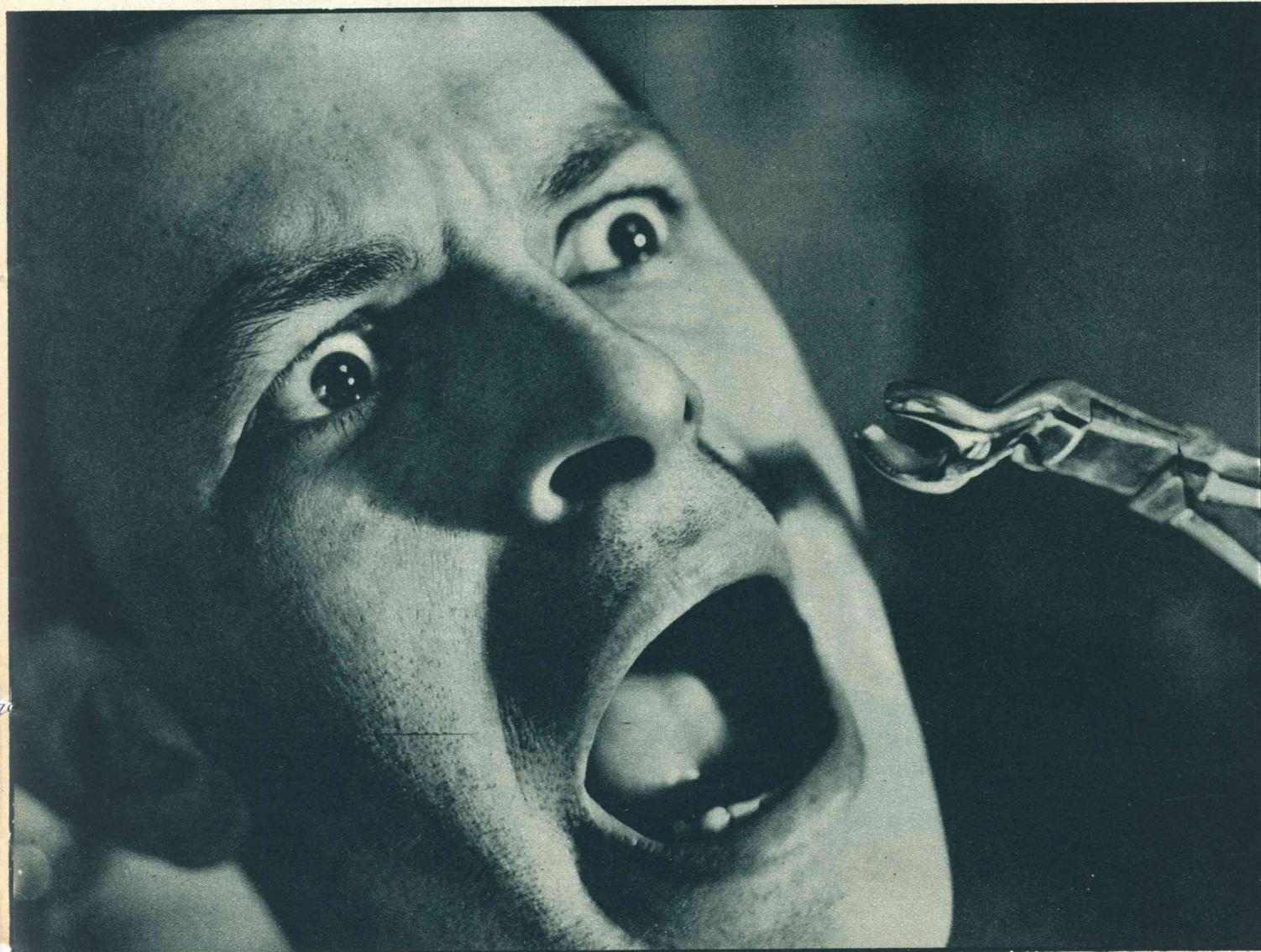
„Hoe bedoelt u dat, mevrouw?”

Weer keek Renée Malvy hem recht in het gezicht, en het gelukte haar, daarbij een echte Madonna-uitdrukking te brengen in haar amusante, ja ietwat brutale trekken.

„Ik heb een erg goeden kennis,” zei ze, „een jongen journalist, en die heeft me verteld, dat hij een artikel wou schrijven over het huis Mahrenholzstraat 17, omdat de menschen daar alle mogelijke ongelukken beleven, overstromingen, ontploffingen, en de hemel mag weten wat allemaal nog meer.”

De heer Pietsch begon onrustig heen en weer te schuiven op zijn stoel.

„Die arme menschen moeten heelemaal van streek zijn, radeloos gewoon; ze moeten in vochtige, ongezonde kamers slapen, afschuwelijk... en toen heb ik tegen mijn vriend gezegd: schrijf jij er maar geen artikel over — wat zegt u, meneer Pietsch? O, ik dacht, dat u wat zei... Nu, dus ik zei tegen hem: schrijft u er maar geen artikel over, ik zal die arme menschen zelf wel helpen. Ik heb namelijk een villa, meneer Pietsch, in de Hölderlinstraat, vlak bij 't Reichkanzlerplein. Er zijn drie verdiepingen met vierentwintig kamers. Die wil ik heel graag ter beschikking van die arme menschen stellen; ze kunnen er in wonen, tot hun oude woningen weer in orde gemaakt zijn... of desnoods nog langer — je moet nooit iets half doen — zolang ze 't prettig vinden. Ik wil die villa niet meer bewonen; op die manier dwing ik mezelf om een besluit te nemen, ziet u? Want dan heb ik geen tehuis meer,

Wat de tandarts ziet....

Een Millionnaire Vertelt Thans

waarom hij een arm werkstertje trouwde.

„Op het oogenblik, dat zij mij aankeek, was ik door de heldere, frissche, blanke schoonheid van haar huid betooverd. Ik besloot haar te vragen of ze mijn vrouw wilde worden.”

Iedere vrouw kan gemakkelijk een huid krijgen, die zacht, blank en glad is — een huid, zooals de mannen ze mooi vinden en bewonderen. U heeft slechts met het dagelijks gebruik van de nieuwe Crème Tokalon — voeding voor de huid, wit (niet vet) te beginnen. Deze bevat geprepareerde room en olijfolie, alsmede bleekende, opwekkende en samentrekkende bestanddeelen. Zij dringt onmiddellijk in de huid, verzacht de geprikkelde huidklieren, trekt groote poriën tezamen en doet puistjes verdwijnen. Zij bleekt en maakt de donkerste en ruwste huid zacht. Zij maakt de huid in 3 dagen ongelooflijk nieuw, mooi en frisch — zooals het op andere wijze niet mogelijk is. Men moet de crème elken morgen gebruiken.

GRATIS — Tengevolge van een speciale overeenkomst met de fabrikanten, kan iedere lezer van dit blad nu een nieuwe Coffret de Beauté de Luxe verkrijgen, bevattende de volgende artikelen: een tube Crème Tokalon Bioeel, voedsel voor de huid, rose kleur, 's avonds voor het naar bed gaan te gebruiken, een tube Crème Tokalon, witte kleur (niet vet) voor overdag, een doos Poeder Tokalon, poeder de riz met schuimerème (de gewenschte kleur opgeven), alsook monsters van vier gangbare kleuren poeder. Zendt 30 cents in 5 postzegels van 6 cents voor porto-, verpakingskosten enz. aan de firma B. Meindersma, Afd. 8 F, Westerbaanstraat 154—158, Den Haag.

Bovenstaand garnituur, bestaande uit twee groote crapeaude en vier massief eiken stoelen, bekleed met moderne moquette

f 55.-

H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN

Jacob Catsstr. 46-48-50, Rotterdam - Zie de 8 étalages

Ich bin ja heut so glücklich

„me4 mijn Aspaca gevulde ijsbonbons,

N.V. LONDON CARAMEL WORKS — BREDA

Tandaanslag

Bederf der tanden vormt zich onder tandaanslag.

Tandaanslag bevat bacteriën, die bederf veroorzaken.
Verwijdert daarom tandaanslag op de volgende manier.

WANNEER ge den tandaanslag van Uw tanden verwijdert, voorkomt ge alle mogelijke kwalen. Tandaanslag bevat bacteriën, die bederf veroorzaken. Het houdt deze bacteriën in voortdurend contact met de tanden: gewoon borstelen helpt hier niet op afdoende wijze.

Tandaanslag neemt voedseldeeltjes en rook in zich op. Het verergert iederen dag, wan-

neer de tandaanslag niet verwijderd wordt. Het verkleurt de tanden en maakt dat ze er dof uitzien.

Gebruikt Pepsodent om den tandaanslag te verwijderen, zonder het glazuur aan te tasten. Het bevat geen puim, geen scherpe bestanddeelen, het is absoluut onschadelijk maar verwijdert toch den tandaanslag, waar andere methodes falen. Begin nog heden Pepsodent te gebruiken.

De nieuwe
hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD

ADVERTEEREN

IS . . . WINNEN

Zonnebrand

Stukloopen van Huid en Voeten
en Doorzitten bij Wielrijden

PUROL

verzacht en geneest

Doos 30-60 en 90 ct. Tube 80 ct. Bij Apoth. en Drogisten

HAROL
REUKLOOS HAARWATER

ONMISBAAR VOOR
SCHOOLGAANDE KINDEREN

FLACONS 30-45+ BIJ DROGISTEN

Hierop letten!

Poeders en tabletten zijn **alléén** echt, als de verpakking voorzien is van den naam Mijnhardt. Let bij het koopen daar speciaal op, want dit alleen garandeert U de echtheid.

Aambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Anusol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met ijdijls. Al het andere wijze men al.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH.
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

en wat de patiënt ziet.

„Dat is prettig.... Zoo.... dus.... ja, de papieren zijn in orde,” ze de heer Pietsch, nadat hij ze vluchtig had ingekeken.

Hij dacht snel na.

„Tja.... Dan zult u nu eens zien, dat een huis-eigenaar ook welwillend zijn kan, mevrouw. Ik zie er van af, dat u de huurpenningen aan mij overdraagt; geeft u die maar liever aan de een of andere liefdadige instelling, of zooiets. Ik weet natuurlijk niet, of ik de woningen weer zoo gauw verhuren kan, maar... een mensch moet niet alleen om zichzelf denken, niet waar?”

Niet zonder ontroering greep Renée Malvy zijn hand en schudde die.

„Ik ben vreeselijk blij, dat ik u van 't begin af goed begrepen heb, meneer Pietsch. Ik had niet anders van u verwacht.”

Hij stond op.

„Dus mevrouw, dan is alles prachtig in orde.... de lui in de Mahrenholzstraat hoeven me alleen maar even schriftelijk de huur op te zeggen. Wanneer zouden ze de villa kunnen betrekken, als ik 't vragen mag?”

„O, wat mij betreft, vandaag of morgen, wanneer die arme stakkers maar willen. Ik vind 't zoo'n griezelige gedachte, dat ze ook nog maar één nacht in die vochtige kamers moeten slapen.”

„Enfin, ik zal in ieder geval direct met de menschen spreken. Ze zullen de villa natuurlijk eerst eens goed moeten bekijken — vanwege de verdeling van de kamers en zoo....”

„Ze kunnen komen, wanneer ze willen. Mijn adres is van nu af in hotel Adlon. Tot ziens, meneer Pietsch!”

„Tot ziens, mevrouw.”

Het sierlijke zwarte figuurtje ruischte weg.

In de kamer van den heer Pietsch liet zij de papieren achter, benevens een zacht geurtje van de een of andere dure zelfstandigheid uit Parijs.

De heer Pietsch bleef een poosje zitten nadenken. Toen greep hij naar de telefoon en deed den heer Edgar Magnussen een mededeeling en een vraag:

„Uitstekend, meneer Pietsch,” kreeg hij ten antwoord, „ik blijf reflecteeren tegen de condities, die ik genoemd heb. Maar liefst zoo gauw mogelijk. Liever vandaag dan morgen.”

De heer Pietsch trok een overjas aan en ging aanstonds op weg naar de Mahrenholzstraat.

Dit geschiedde des morgens om tien uur, precies twaalf uren, nadat de oude Cornelius Gulden te Davos overleden was.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK.

Sedert twee dagen trok Zsiga Filipescu weer door Tsjecho-Slowakije. Hij was altijd blij, als hij Duitschland maar weer uit was.

De autoriteiten in dat land schenen geen hoogen dunk van Zigeuners te hebben; een mensch kon geen stap zetten, of er werd op gelet.

En als dan zoo'n arme drommel van een Zigeuner bovendien nog in 't bezit is van een rondreizend circus, dan is het heelemaal bar; dan regent het voorschriften, verordeningen, besluiten en verboden.

Het was heel onprettig, dat hij door zekere zakelijke verbintenissen, waaraan de heer Novotny in Niedergrund het grootste aandeel had, gedwongen werd, telkens en telkens weer gastvoorstellingen te komen geven binnen de zwart-rood-gouden grenspalen.

Winstgevend waren die zaken echter wel; ze brachten vele malen meer op dan bijvoorbeeld een rondtrekkend circusbedrijf.

Daarentegen leverden zij ook bepaalde gevaren op, waartegen lang niet iedereen is opgewassen. Maar enfin, 't was tenminste dezen keer weer naar zin gegaan.

Zelfs de extra lading, die hij er op 't laatste oogenblik nog bijgekregen had, was zonder moeilijkheid de grens gepasseerd.

Onder de bagage van een circus valt een kist méér niet in 't oog, onverschillig, of er in die kist harlekijnspakjes geborgen zitten, of tabak, of cocaïne, of... een meisje.

In het eerste dorp, waar zij zich zouden ophouden, was dat schepsel te voorschijn gehaald; half bewusteloos natuurlijk, met verdoofde ledematen. Toen had Sofia haar een plaatsje gegeven in 't afgeschoten gedeelte van den tweeden wagen, waar tot nu toe Rosa geslapen had, dat varken van driehonderd pond, dat met zijn rechterpoot piano kon spelen. Helaas was Rosa een week of drie geleden uitgeknepen.

Het meisje had tot nu toe eigenlijk nog niets anders gedaan, dan zich voortdurend met water afvegen (Het woord wasschen kwam in den woordenschat van Zsiga Filipescu niet voor).

In 't begin had ze er zoo streperig uitgezien als een zebra, en een pakje aangehad — zoo bont, alsof ze zóó aan 't koorddansen moest.

Dat had Sofia haar natuurlijk zoo gauw mogelijk afgenomen, en er haar eigen daagsche plunje voor in de plaats gegeven.

(Wordt voortgezet.)

dus dan moet ik wel den eenen of den anderen kant op. Want ik zou 't natuurlijk nooit over mijn hart kunnen krijgen, die arme luitjes uit hun toevluchtsoord weg te jagen, dat begrijpt u wel. Ze zullen misschien te trotsch zijn, om liefdadigheid aan te nemen — die burgers menschen hebben óók hun eergevoel.... ik weet wat 't is, want mijn vader was óók maar een doodgewone notaris — daarom heb ik gedacht, ik moest ze de woning maar verhuren, niet te duur voor zoowat denzelfden prijs, dien ze in de Mahrenholzstraat betaald hebben. Gewoon, met contract en alles. Maar ik wil dat geld natuurlijk niet hebben. Dat wou ik u graag geven, meneer Pietsch, want ik zou natuurlijk niet willen, dat u er schade bij had.”

Zij glimlachte, rustig, verstandig, in welwillend begripen, zelfs voor het triviale zakelijke standpunt, vanwaar de heer Pietsch haar aanbod zou moeten bekijken.

De huiseigenaar had een poosje tijd nodig, om orde in zijn gedachten te brengen.

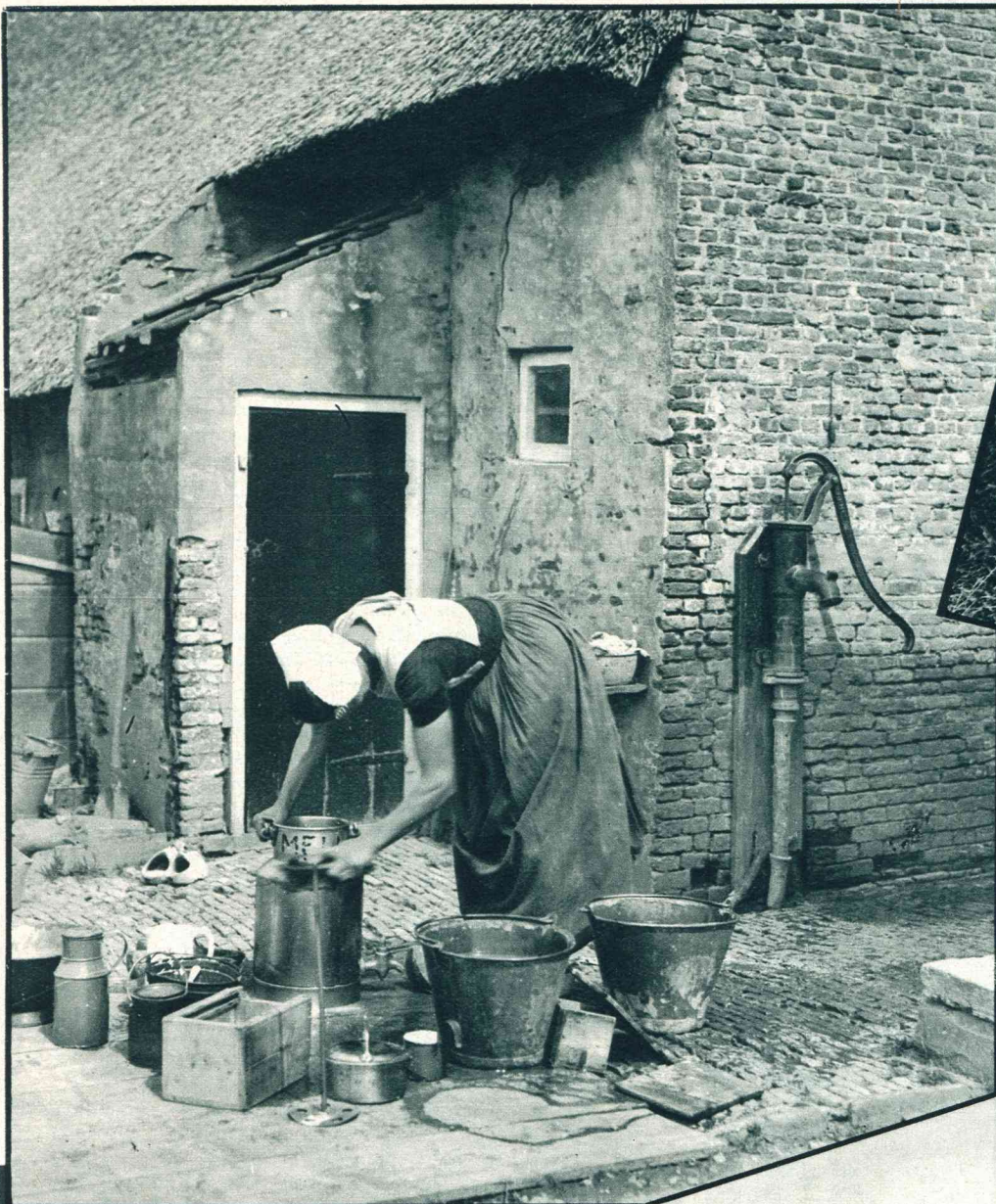
Maar toen trad bij hem de voornaamste eigenschap van een zakenman in werking: de handigheid, om een gelegenheid bij den kop te vatten, als zij zich voordoet. Bijwijze van punt achter zijn gedachtengang liet hij een kuchje hooren.

„Tja, dat is natuurlijk heel buitengewoon vriendelijk van u, mevrouw, heel buitengewoon vriendelijk. Daar kan een mensch natuurlijk alleen z'n hoed maar voor afnemen, alle respect. Bliksems.... eh pardon — tja. Dan zullen we er toch even ernstig over moeten praten. Hebt u de papieren bij u, mevrouw?”

„Ja. Dat wil zeggen.... de villa hoort aan Servanelli, kent u meneer Servanelli? O nee? Da's jammer. Hij heeft me een papier gegeven, dat ik recht heb op de villa — om er in te wonen, of eigenlijk....”

„'t Gebruiksrecht bedoelt u, mevrouw.”

„Precies; dus dat ik dat heb, zoolang hij op reis is, en toen heeft hij me nog meer papieren gegeven. Hier hebt u ze allemaal. Meneer Servanelli is een heel oude kennis van me. Hij is altijd op reis, ziet u, dus hij bewoont de villa zelf toch niet, en geld voor de huur heeft hij niet nodig.”

De kannen opgepoetst, want vlug
komen ze weer vol melk terug.

Daar wacht het brave emmertal
tot het weer melktijd wezen zal.

En zie, daar gaat ze,
jong en blij,
na 't praatje naar de
zomerwei.
(Want ja, dat praatje
hóórt erbij!)

Ze wachten al vol
ongeduld
totdat de emmers
zijn gevuld.

ZEEUWSCHE

FILM

En ja, daar gaat het, doodbedaard,
omdat de vliegen kwaad zijn, houdt
Marie de koe vast bij haar staart.

Examens zijn wel in de gunst,
maar ook het melken is een kunst!

